

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

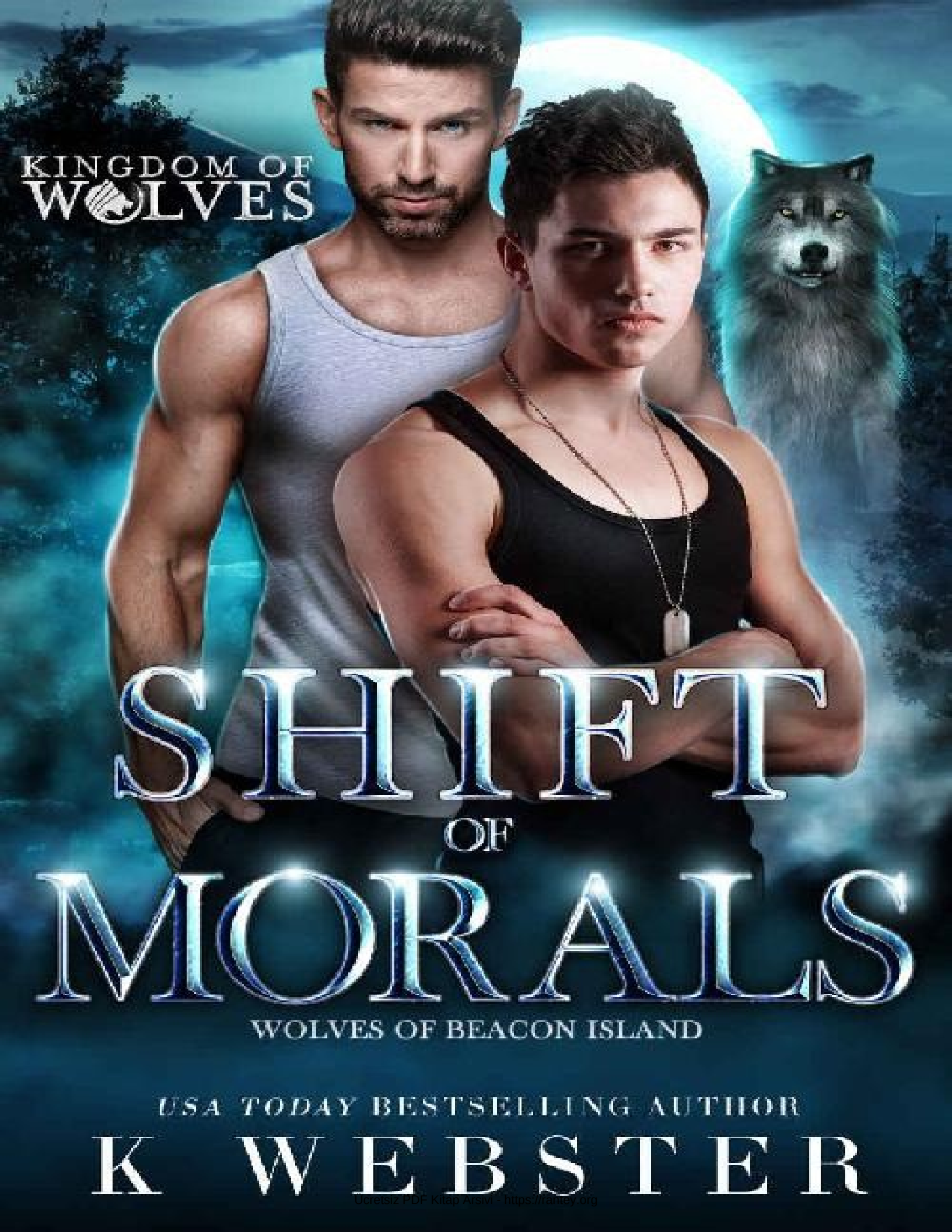
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGDOM OF
WOLVES

SHIFT OF MORALS

WOLVES OF BEACON ISLAND

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K WEBSTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SHIFT OF MORALS

WOLYEBOFBEACOMISLMD

KI NG D OM OP
WEÍLVES

İJSA 'TOOX I' BFGTS? L I N G A U' HOR

KW E B S T E R

Editör: Kasi Alexander
Biçimlendirme: Champagne Kitap
Tasarım

TÜM HAKLARI SAKLIDIR. Bu kitap, Uluslararası ve Federal Telif Hakkı Yasaları ve Anlaşmaları kapsamında korunan materyaller içermektedir. Bu materyalin izinsiz olarak yeniden basılması veya kullanılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazar/Yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya bilgi ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

CONTENTS

Başlık Sayfası
Telif Hakkı Bu
Kitap Hakkında
İthaf Önsöz
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm Onbirinci
Bölüm Oniki
Bölüm Onüçüncü
Bölüm
Bölüm On Dört
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm On
Yedinci Bölüm On
Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Sonsöz

Kurtlar Krallığı

Teşekkür Yazar

Hakkında

USA Today Çok Satan Yazarı K Webster'dan kızgınlık dolu, ateşli bir yaş farkı MM shifter bağımsız romantizm geliyor!

**Bu kitap Kurtlar Krallığı koleksiyonunun beşinci kitabıdır ancak TAM BİR STANDALONE'dur. Kendi başına okunması amaçlanmıştır ve sonsuza dek mutlu sonla biten eksiksiz bir hikâyedir.*

Onu çocukken buldum. Kanlar içinde.
Parçalanmış. Ölmek üzereydi.
Merhametli bir Alfa olsaydım, boynunu kırar ve o anda işini bitirirdim.

Ama ben yapmadım.
Büyük kahverengi gözlerindeki bir şey kalbimin tellerini çekiyordu.
Onu tuttum. Onu iyileştirdim. Onu vahşi, sadık ve cesur biri olarak yetiştirdim.

Artık bir yetişkin olduğu için her şey değişiyor.
O artık bir zamanlar olduğunu sandığım yumuşak, korkak çocuk değil.
Hayır, içinde kontrol edilemeyen bir öfke var.
Anlamadığım öfke dolu bir nefret.

Tehlikeli bir sürü bize eziyet etmeye ve evimizi yok etmeye başladığında, adaleti ararken onun benden çekildiğini hissediyorum.

İntikama susamış durumda, bu sürümüzden ayrılıp tek başına gitmek anlamına gelse bile.
Ama onun Alfa'sı olarak, savaşmadan gitmesine izin vermeyeceğim.

Her ittiğinde, onu kendime çekiyorum.
Eğer onu elimde tutmak için bu gerekiyorsa, onu sonsuza dek kollarımda ya da altımda tutacağım.
Ahlaki bir değişim başladı.
Anlamadığım ama kesinlikle karşı koyamadığım bir şey.

Ben Beacon Adası'ndaki en güçlü kurdum. Benim zayıflığım yok.
Şimdiye kadar.
Bu vahşi, pervasız genç adam kalbimi çaldığında her şeyi değiştirdi.

Bu kitap buharlı, bağımsız bir MM yaş aralığı şekil değiştiren romantizmdir. Tamamlanmış bir hikaye olduğu için bu kitaptan önce veya sonra başka bir kitap okunmasına gerek yoktur.

Uyarı:

**Bu kitap bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek şiddet içeren cinsel durumlar içermektedir.
Lütfen dikkatli olun.**

DEDICATION

Hayatımdaki Alfa'ya, kalbime ve diğerk yarımam.
Kocacığım, seni seviyorum.

PROLOGUE

Cyrus

Neredeyse on yıl önce.

Havada ölüm var.

Av sonrası gibi ağır, kalın ve tatmin edici değil.

Hafif. Zar zor bir esinti. Burun deliklerimi gıdıklayan tatlı bir kokudan başka bir şey yok.

Dolunaydan sonra bitkinim, değişimden dolayı kemiklerim ağrıyor, fiziksel mekaniğini her düşündüğümde başımı döndürmekle tehdit eden bir dönüşüm. Finnick'in Judd ve Ewan'la dalga geçerken attığı kahkahaları duyabiliyorum. Rey onu uslu durması için tersliyor ama o hiç uslu durmuyor.

Dün gece kendimizi kulübeme zor attık, beşimiz alışılmadık bir grubuz ama diğer sürüler kadar sıkı ve bağlıyız ve vahşi sersemliğimizden yeni yeni çıkıyoruz.

Dolunay her zaman hem fiziksel hem de zihinsel olarak yorucudur. Temel içgüdülerimize ve ihtiyaçlarımıza teslim olduğumuz zamandır - vahşi hayvanlar gibi koşmak, avlanmak, takip etmek, yemek yemek, sevişmek. Ayın bu zamanı, içimizde derinlerde yaşayan varlık olmak için hem gerçek hem de mecazi anlamda normal insan derilerimizden sıyrıldığımız zamandır. O meşhur zincirlerden kurtulur ve bir geceliğine serbest kalırız. Sabah olduğunda, sorumluluklara ve normalliğe geri dönülür, ancak bazen içimizdeki kurt hala enerjiyle vızıldar, tam olarak tatmin olmaz ama mutsuz da olmaz. Diğerleri rutine benden çok daha kolay geri dönüyor. Kurdum oyalanıyor, pençelerini bilincimin karanlık kenarlarında nazikçe gezdiriyor, bana hala orada olduğunu hatırlatıyor - her zaman orada. Duyuları keskin ve yılların deneyimiyle rafine edilmiş. Bazen Cyrus Hames'e dönmeye ve canavar ile insan arasındaki çizgileri açık bırakmaya istekli değilim, hala farkındalık ve ihtiyaçla çatırıyor.

Yatakta yuvarlanıyorum, sikim sertleşmiş ve soğuk havaya maruz kalmış. Hafifçe okşuyorum, başka bir koku aldığımında içimdeki Alfa'nın ihtiyaçla gürlemesine neden oluyorum.

Tatlı, tatlı ölüm.

Genç ve masum.

Çok üzücü.

Dün sabah arazimin kenarında gördüğüm dişi geyik ve yavrusunu kurdumun avlamaya karar verip vermediğini merak ediyorum. Kahvemi içerken dişi geyik bana baktı, varlığındaki yırtıcıyı hissettiği için tüm vücudu gerildi ve bir anda kaçtı. Yavru geyik beceriksizce onun peşinden gitti. Dolunaya bu kadar yakinken peşlerinden gitme isteğiyle yanıp tutuşuyor, tırnaklarımla verandadaki sandalyeme derin oyuklar açıyordum. Temel içgüdülerimi erkenden tatmin etmektense oturmaya devam ettim ve artık fındık ve krema gibi değil, pisliğe benzer bir tadı olan acı birayı yudumladım.

Bir miyavlama.

Tüm düşünceler sese odaklanıyor. Çok uzakta. Çok korkmuş. Çok zayıf. Şimdiye kadar yaptığım hiçbir şeye benzemiyor.

duydum. İnsan içindeki canavarla savaşıyor. Alfa gürlüyor, değersiz insan bacaklarımı alıp sesin kaynağını avlamam için bana yalvarıyor.

Artık yetki bende, Wolf. Uyumaya git.

Aletimi okşamaya devam ettiğimde rahatsız edici bir ses çıkıyor, boşalmaya ve yorgunluk beni gerçekten ele geçirirken dün gecenin kalıntılarını kovalamaya hevesli. Yine de kenara yaklaştığımda, tekrar duyuyorum. Kurt kulaklarım bu sesle dikleşiyor ve pençelerim parmak uçlarımin etini delerek başka bir değişimi tehdit ediyor. İstediğim son şey, aletim elimdeyken değişmek. Öfkeyle bırakıyorum ve pençelerimi incelemek için elimi yukarı kaldırıyorum.

Genç kurtlar vardiyalarını kontrol etmekte zorlanırlar. Bu yüzden sürüler kasabanın dış mahallelerinde kalıp kendi sürülerini yabancılardan korurlar. Zamansız bir değişim korkunç sonuçlara yol açabilir. Bazı şekil değiştirenlerin, tanıdıkları, sevdikleri ve güvendikleri insanlar tarafından, sevdiklerini parçalara ayıracak vahşi bir hayvan sanıldıkları için vuruldukları bilinmektedir.

Ben genç bir kurt değilim.

Ben Beacon Adası sürüsünün Alfa'sıyım.

Lider. Güç sütunu. Vahşi.

KontROLSÜZ, vahşi ya da umursamaz değilim.

Peki bu değişiklik neden Cy?

Yatakta doğruluyorum, içimdeki öfke sıcak ve şiddetli bir şekilde yanıyor. İlk uzanan Judd oldu. Her zaman öyledir. Endişesinin serin bir yağmur gibi üzerime yağdığını hissediyorum. Sırada Rey var, onun sıcaklık patlaması her zaman onun soğukluğunu kovalıyor. Finnick, grubumuzun palyaçosu olmasına rağmen, bir kasırga gücüyle dalgalanıyor ve hepimizi birbirine bağlayan, bütün olana kadar bizi sıkıca çeken Ewan oluyor.

Çantam bana bağlı olduğu için konuşmam ya da açıklama yapmam gerekmiyor. Sadece giyiniyorum, kıyafetlerimi olabildiğince hızlı bir şekilde üzerime geçiriyorum. Botlarımı ancak ayağıma geçirdikten sonra yatak odamın yan kapısından çıkıyorum. Havada yoğun bir sis var ama ölümün kokusu çok güçlü.

Hayvan

değil.

İnsan.

Alarm içime yayılıyor, kurdu tedirgin ediyor ve Betalarımı endişelendiriyor. Sesleri ve ayak sesleri arkamda gümbürdüyor, her biri arkamı kollamak için yarışıyor. Her adımda ölümün kokusu daha da güçleniyor ve derin bir kederle sarmalanıyor.

Kederden ilk etkilenen Rey oldu. Acı dolu iniltileri bana saldırıyor ama ben duyularımın bana yol göstereceğine güvenerek onu uzaklaştırıyorum.

Hayat.

Çok kırılgan, küçük ve geçici. Zar zor

dayanıyor.

Dur bakalım.

Yakarışlarım, sürümün bağından geçen şimşekler gibi, ama şu anda keder ve acının ağırlığı altında çırpınan hayata yönelik.

Sis görüşümü bulandırıyor ama burnum ve kulaklarım beni asla yarı yolda bırakmıyor. Ağaçların yanından hızla geçiyorum, keşke kurdumun hızına sahip olsaydım diyorum ama ölmek üzere olan bir insanın etrafında kayma riskini göze alamam. Ellerime ve zekâma ihtiyacım var. İnsanlığıma.

Kan kokusu güçleniyor. İnsan olduğunu bildiğim için artık tatlı değil, ekşi. Sis daha yoğun olduğu bir açıklığa geldiğimde adımlarımı yavaşlatıyorum. Ölüm, küçük yaşamı doyururken, inilti yakınlarda, yırtık pırtık ve ıslak. Yanına vardığım ilk ceset genç bir kıza ait, belki on üç ya da on dört yaşında. Çıplaktı. Derisi parçalanmış. Vücudu morarmış ve ezilmiş. Yüzü neredeyse parçalanmış, et,

kemik ve kandan oluşan korkunç bir karmaşa.

Öldü.

Rey'in çaresizliği benimkini yansıtıyor. Genç kızın yanından geçip muhtemelen benim yaşlarımda bir kadının yanına geliyorum. Çıplak kalçalarının kaba bir şekilde açık bırakılmış olmasından ve üzerlerine bulaşan kandan tahmin etmem gerekirse cinsel saldırıya uğramış. Boynu koparılmış ve göğüsleri yırtılmış. Elleri başının üzerinde garip bir açıyla gerilmiş, daha küçük bir el de ellerinin içinde duruyor.

Kadının teni soluk, kanla kaplı olmadığı yerlerde neredeyse griyken, elindeki küçük el pembe, damarlarında hâlâ hayat pompalanıyor.

Sis dağılır ve inleyen çocuk ortaya çıkar. Bir oğlan çocuğu. Belki yedi ya da sekiz yaşında. Çok küçük ve titriyor. Kıyafetleri yok ve küçük göğsüne beş uzun oyuk açılmış. Boynunun yan tarafındaki büyük bir yaraktan kan sızıyor.

Ona merhamet etmeliyim. Boynunu kırıp işkencesine son vermeliyim. İyi bir Alfa böyle yapardı. Peki neden kendime bunu yaptıramıyorum?

İri kahverengi gözler benimkilere kilitleniyor, konuşmadan yalvarıyor. Kalbim göğsümün içinde sıkışıyor. Yardıma ihtiyacı var, merhamete değil. Acısını dindirecek ve gelecekteki mutluluğu vaat edecek birine. Bir koruyucuya.

Bunu her kim ya da her ne yaptıysa cezasını çekecek.

Öfke ve korku karışımı bir duyguyla kaynıyorum, kokuları tanıdık bir şeye benzetemiyorum. İnsan mı, hayvan mı yoksa ikisi birden mi bilmiyorum. Tek bildiğim, hızlı hareket etmezsek çocuğun öleceği. Dizlerimin üzerine çökerek pazen gömleğimi çıkarıp çocuğun üzerini örtüyorum. Onu kollarıma almaya gittiğimde, annesi olması gereken kişiye uzanıyor, gözlerinden yaşlar akıyor. Yorgun ellerini annesininkilerden kolayca ayırıp onu göğsüme çekiyorum. Boynundaki yaradan sızan sıcak kan tişörtümden etime doğru süzülüyor. Kalp atışları zayıf, ama üzüntüsü kafamın içinde yüksek sesle duyuluyor. Bana umut veriyor. Yaşadığı dehşete rağmen bunu atlatacak.

Benimkini.

Sürümün geri kalanında olduğu gibi, tanıdık bir çekiş hissediyorum - beni onlara bağlayan bağa bir başka bağ. Bu ufaklığı bizim olarak sahiplendim. Ailesi öldü. Başka bir aileye ihtiyacı olacak.

Rey, Finnick, Ewan ve Judd yanıma çömeliyor, gözleri şaşkınlık ve üzüntüden çılgına dönmüş bir halde. Bakışlarım Rey'inkilerle buluşuyor ve gözyaşlarımla yakıcılığını hissediyorum. İçimi bir titreme kaplıyor, korumacı yanıma adeta çılgılık atıyor.

"Düzelte onu," diye
homurdanıyorum. "Çocuğu
iyileştir." Rey gözyaşları içinde
başını sallıyor. "Düzelteceğim."

Ona doğru uzanıyor ama benden vahşi bir hırıltı kaçıyor. Betalarımın dördü de irkilerek uzaklaştı. Çocuk artık soğuk ter ve kanıyla ıslanmış olan atletime daha sıkı yapışıyor. Ayağa kalktım ve çocuğu eve taşıdım.

Sürümüz tarafından zarar görmekten korunacak.

Rey onu hayata döndürecek ve ben de onu kendi ellerimle koruyacağım.

Merak etme ufaklık, artık güvendesin.

Kurdum, bir dahaki sefere kadar uykuda kalmaktan memnun bir şekilde insanlığımın gölgelerine çekilmeden önce onaylayarak burnunu çekiyor.

ONE

Cyrus

Günümüz...

İnanılır gibi değil.

Bu rüzgarlar ve alışılmadık derecede kuru sonbahar havasıyla, ben gelmeden önce bir orman yangınının başlamamış olması bir şok. Botumu yere vurup, yakın zamanda terk edilmiş bir kamp ateşinin parlayan közlerinin üzerine toprak saçarken içimdeki öfke yanıyor. İnsanların doğaya hiç saygısı yok. Toprağı kullanıyorlar, çöplerini ve istenmeyen eşyalarını atıyorlar ve lekelerini orada da bırakabilmek için başka bir lekesiz alana geçiyorlar.

Kurdum ve benim aynı fikirde olduğumuz birkaç şeyden biri.

O patisiyle onlara vurmak istiyor, ben ise yumruğumu burunlarına sokmayı tercih ediyorum. Bölgeyi bulduğunuz gibi bıraktığınızdan emin olmak zor değil.

Kamp alanı darmadağın. Bira kutuları ateş çukurunun etrafını kirletiyor, artık yiyecekler aylar tarafından parçalara ayrılmış ve ağaçlardan birinin yanında bir yığın kullanılmış prezervatif var.

Hayal kırıklığı içinde avucumu yüzümde ovuşturuyorum ama bölgeyi eski haline getirmek için çalışmaya başlıyorum. İşimin en sinir bozucu yanlarından biri de bu. Beacon Adası Ulusal Ormanı'nın baş orman bekçisi olmanın genellikle avantajları vardır. En iyi görev. Harika manzaralı rahat bir ofis. Bolca tatil zamanı. Sezon dışında kabin kiralamada ilk haklar. Tüm orman teknisyenlerine patronluk taslamak.

Ama devriye gezerken harap olmuş bir kamp alanına rastlarsam, ne olursa olsun onu düzeltmek benim yükümlülüğümdür. Eğer gerçekten bir pislik olsaydım, o işe yaramaz teknisyen Bradley'nin gelip pis işlerimi yapmasını isterdim.

Neyse ki onun mızmızlanmasıyla uğraşacak sabrım yok. Bugünlerde evde yeterince mızmızlanıyorum, bir de maaşlı çalıştığım birinden duymaya ihtiyacım yok.

Remy'yi düşündükçe ruh halim daha da kötüleşiyor.

Tanrım, Remy bugünlerde tam bir velet. Dikkatli olmazsa öfkesi kışını kırbaçlatacak. Bir adam kendini kaybetmeden önce sadece bu kadar tavrı kaldırabilir.

Bağ sayesinde Rey'i hissediyorum. Sıcak ve rahatlatıcı. Ona bebek gibi davrandığında her zaman yaptığım gibi görmezden geliyorum. Düşmanlığın güçlendiğini hissettiğinde ikimiz arasındaki kavgaları yatıştırmayı öğrendi. Son zamanlarda daha da kötüleşti. Bana gönderdiği sakinliği görmezden geliyorum ve Remy sanki üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi bunu atlatıyor.

Finnick'in oyunbazlığı Remy'ye haddini bildirme ihtiyacıyla birleşince, dövüşme isteğiyle dolu hırçın bir enerji etrafımda dönüp duruyor. Benim dışımda Remy, bir akıl hocasından çok kardeşi gibi gördüğü Finnick'e terör estiriyor.

Finnick'i de görmezden geliyorum.

Odaklandığım bir şey var. Beni bu kamp alanına çeken şey de buydu.

Devriye. Havada bir kalınlık var, karanlık ve keskin. Tanıdık değil.

Öl.

Kafamın içinde çınlayan hırıltılı kelime o kadar gaddar, acımasız ve yanlış ki, onu kafatasımdan söküp atma isteği duyuyorum.

Benim sesim değil.

Birinin ya da başka bir şeyin.

Mürekkep karası bilincimin kenarlarında geziniyor. Uğursuz bir varlık pusuda bekliyor. Kalp atışlarım o kadar hızlı ve yoğun bir şekilde yükseliyor ki, beş sürü arkadaşım da neredeyse anında bağımı çekiştirmeye başlıyor.

Remy bile.

Bizimle olan bağını kabul etme zahmetine nadiren giriyor. Biz onun için bir yüküz. İstenmeyen bir aile. Birlikte yaşamaya ve itaat etmeye zorlandığı insanlar.

Benden onun bağlantısına doğru bir gurur damlası uzanıyor, onay ve sözsüz bir övgü mırıltısı olarak hat boyunca gümbürdüyor. Tabii ki, sanki kendi tarafındaki her türlü iyi davranış bir hataymış gibi kendini bağdan koparıyor.

Siktiğimin çocuğu.

Elimdeki işe yeniden odaklanarak, sonunda yağmur yağıp yağmayacağını merak ederek ormanda yürüyorum. Eğer yağarsa hava karla karışık yağmura dönecek kadar soğuk. Kampçıları uzaklaştırırsa ve orman yangını tehdidi azalırsa umurumda değil.

Geber. Geber. Geber.

Yine, zihnime girme tehdidinde bulunan yabancı bir şeyin ürpertisi beni durduruyor, içimde başka bir taze panik dalgası kabarıyor. Telefonum çalmaya başlıyor ve arayanın Judd olduğundan hiç şüphem yok.

"Ne?" Selamlamak için gıcırđıyorum.

"Yaralandın mı? Neler oluyor? Senden gelen her türlü çılgınca şeyi hissediyorum."

"Bir şey yok," diye onu temin ediyorum. "Sadece kafam karıştı. Bazı saygısız kampçılar yüzünden sinirlendim."

Remy nasıl?"

Judd homurdanıyor. "Okul konusunun peşini bırakmıyor. Konu Remy olunca buradaki en zayıf kişi o olduğu için Rey'in başının etini yiyor. Sanırım bu akşam yemekte onun adına savunma yapmayı planlıyor."

"Hayır," diye homurdanıyorum, otoritem hem telefon hattında hem de aramızdaki bağın bağlantılarında gürlüyor. "Bunu binlerce kez söyledim. O dilsiz, sağır değil."

Judd derin bir iç çekti ama aynı fikirde olduğunu biliyorum. Remy, diğer çocukların ona hem fiziksel hem de duygusal olarak zarar verebileceği liseye itilmek için çok küçük, kırılmış ve üzgün. Remy annesini ve kız kardeşini kaybederek çok fazla acı çekti. O adi heriflerin onun saçının teline dokunmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Ama Remy'nin tek istediği bu. Eğer son senesini kendi yaşındaki çocuklarla bitirmesine izin vermezsem, o zaman üniversite ya da iş için dırdır etmeye başlayacak. İkisi de onun için güvenli değil.

Sanki bizimle birlikte hapsedilmiş ve dışarıdaki dünya onu bekliyormuş gibi davranıyor. Nankör pislik.

"Bazen kendini çok gürültülü hissediyorsun," diye mırıldanıyor Judd. "Böyle davranmasına şaşmamalı. Söz konusu o olduğunda sinirli bir tavır sergiliyorsun."

"Eğer beni çocuk yetiştirme becerilerim hakkında ders vermek için aradıysanız, gidip kendinizi becerebilirsiniz."

"Kurdun kaçmak istediğinde tam bir pislik oluyorsun. Ayda bir kereden fazla yer değiştirmek seni öldürmez, biliyorsun."

"Buna gerek yok."

"Belki, ama her zaman geri durmak da doğal değil."

"Canım her istediğinde ormanda koşamayacak kadar meşgulüm," diye karşılık veriyorum. "Rey'e okul konusunda nefesini boşa harcamamasını söylediğimi söyle. Görüşürüz..."

"Alo? Hâlâ orada mısın?" "Lanet olsun."

"Ne var? Ne oldu?"

Terk edilmiş kamp alanından gelmiş olması gereken iki cesedin yanına çömeliyorum. Hâlâ biraz sıcaklar ama artık yaşamıyorlar. Son zamanlarda kurdumu bastırmakla o kadar meşguldüm ki ölümlerinin kokusunu bile almamıştım. Bunu Judd'a itiraf etmeyeceğim. O zaman gerçekten canıma okurdu.

"Şerif Bell'i ara."

"Neden? Biri mi yaralandı?"

Bakışlarımı bir erkek ve bir kadının parçalanmış, çıplak bedenleri üzerinde gezdiriyorum. Boyunları paramparça edilmiş, ikisi de tepeden tırnağa vahşileştirilmiş. Kadının pantolonu ve iç çamaşırı bacaklarından aşağı yırtılmış, botlarının etrafına sıkışmış. Tahmin etmem gerekirse, cinsel saldırıya uğramış. Adamdan emin değilim.

"İki ceset. Red Hake kamp alanının çeyrek mil batısında, beşinci blok. Yolun sonundaki son kamp alanı. Kamyonum orada. Ona adli tabibi de göndermesini söyle."

"Vay anasını. Onları ne öldürdü?" "Bir

ayı ya da dağ aslanı olabilir." "Ya da..."

"Ayılar kurbanlarını becermeye başlamadıkları sürece, bunun saf bir canavar olduğuna güvenmezdim." Bu da bizden biri demek.

Bir kurt değiştirici.

Yarı insan, yarı hayvan.

Bir anı zihnimin arkasını gıdıklıyor, ama ne zaman ona tutunmaya çalışsam uçup gidiyor. Önümdekine odaklanmayı seçerek, bu katilin bir kurt değiştiren olup olmadığını düşünüyorum. İşin gizemli yanı, Maine eyaletinde türümüzden sadece biz varız. Şekil değiştirmeyen normal kurtların bile bu bölgelerde kökü kazındı. Başka bir sürünün ya da yalnız bir kurdun kokusunu alabileceğimi düşünmüştüm ama ölümden başka hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum.

"Lanet olsun," diye hırlıyor Judd. "Remy ile olduğu gibi mi?"

Sahne tam bir kopya. Kalıcı kokular yok. Cinayet silahları yok. Sadece katliam ve kan, vahşi bir saldırının kanıtı.

"Aynen öyle." Duraksıyorum, Remy'nin bağımıza bağlı ve odaklanmış olduğunu hissedip hissetmediğimi görmek için bekliyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. "Bundan Finnick'e bahsetme. Çenesini kapalı tutamıyor."

"Kime söyleyecek?"

Remy'ye.

Çocuk son zamanlarda bu bombayı ona atamayacak kadar kırılğan. "Remy bilmemeli," diye mırıldandım. "Bununla iyi başa çıkamaz."

Şerif Jaxson Bell'in kahverengi gözleri cinayet mahallini incelerken kocaman açılmıştı. Kendimi

bir şey olmadığını düşünerek. Yardımcısı Brie Larson başını çeviriyor ve gözle görülür bir şekilde titriyor. "Bunca yıldır bu isteyim," diyor Jax, "hiç bu kadar... korkunç bir şey görmemiştim."

On yıl önce Remy'nin ailesiyle ilgili durum Jax'in babası Dean Bell'in yetki alanına girerdi çünkü o zamanlar şerifti. Eğer rapor etseydik. Ancak küçük Remy'yi sahiplendiğimiz ve sistemin onu almasına izin vermediğimiz için ailesini gömdük ve ona bizim dedik. Onu gözlerden uzak ve korumamız altında tuttuk. Brigs Ferry Bay gibi küçük bir kasabada, Red Hake Nehri'nin hemen üzerinde, Beacon Adası Ulusal Ormanı'nın güneybatısında, birkaç park cezası veya kırmızı ışıktaki geçme dışında pek bir şey görmediklerini tahmin edebiliyorum. Jax'in kalp atışlarının neredeyse iliklerime kadar hissedebileceğim kadar yüksek olmasına dayanarak, bunun şimdiye kadar karşılaştığı en korkunç şey olduğunu söyleyebilirim.

"Ayılar mı?" Brie mırıldanıyor ve bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor.

Avucumu yüzümde gezdiriyorum. "Kesinlikle öyle değil. Birisi öyle görünmesini istemiş ama." Kadının cesedini işaret ediyorum. "Ayılar kurbanlarına tecavüz etmez."

Maine eyaletinde benim küçük sürüm dışında kimse doğaüstü varlıkların varlığından haberdar değil. Şerif ve yardımcısına benim gibi biriyle karşı karşıya olabileceğimizi düşündüğümü söyleyerek ortalığı karıştırmayacağım. Bir şekil değiştiren. Zaten her tarafı yeşil. Böyle bir açıklama muhtemelen bayılmasına neden olur.

"Böyle bir şeyi kim yapabilir?" Brie soruyor, sesi titriyor. "Bu çok... acımasızca."

Zihnim, babamın ölümüyle ilgili duyguların içime akmasına izin vererek yırtılma tehdidiyle karşı karşıya. Geçmiş bitti. Artık değiştirmek yok. On sekiz yıl önce, babamın ölümünden sonra her şeyden kaçmak için çaresizce evi terk ettim. Hayatımın o kapısını kapatmak için içimde her şey vardı. Birkaç yıl boyunca yalnız kaldım ve türümden olabildiğince uzun süre kaçtım. Sonunda, kaybolabileceğim ve sonsuza dek unutulabileceğim bir yer aradım. Kurt şekil değiştirenlerin ve gerçek kurtların dolaşmadığı bir yer. Beacon Adası. Güvenli, sessiz ve şiddetten uzak. Yol boyunca, bir zamanlar insan olan, ısırılan ve iradeleri dışında dönüşen, yöne, aileye ve kendilerine ait diyebilecekleri bir hayata ihtiyaç duyan yalnız kurt şekil değiştirenleri topladım. Bir sürü oluşturmaya beklemiyordum ama sonunda yaptığım şey tam olarak buydu. Sanırım her zaman bir Alfa olmam gerekiyordu.

Vahşice öldürülmüş Remy ve ailesini bulmak tek seferlik bir şeymiş gibi geldi. Bu dehşetin dışında evimiz güvenli bir yerdi.

Ama bu öldürülen kampçılar yeniden bir arkadaşımız varmış gibi hissettiriyor.

"Muhtemelen bir serseri," diyor Jax. "Brigs Ferry Körfezi'nde kimse böyle bir şiddet uygulayamaz." Herkes şiddet uygulayabilir.

Şerif inanılmaz derecede saf.

"Eyalet polisini tekrar çağırabiliriz," diyor Brie, ilgimi çekerek. "Geçen sefer yardımcı olmuşlardı."

"Geçen sefer mi?" Jax'e kaşlarını çatıyorum.

"Nefret suçları," diye açıklıyor sert bir kaş çatmayla. "Suçlu yakalandı ve adalete teslim edildi." Parçalanmış cesetleri tekrar inceliyor. "Onun daha iyi bir nezarethaneye nakledilmesi için faydalı oldular ama soruşturmanın kendisi için değil. Bunu Brie ve ben hallettik."

"İki kişilik polis gücünüz bunu kimin yaptığını bulabilecek mi?" Kaşlarım inanmaz bir şekilde kalkarak soruyorum. Eyalet polisini getirmelerini istediğimden değil, ama bu fırsatın üzerine atlamamalarını şaşırtıcı buluyorum.

"Teknik olarak bir erkek," diye şımarıyor Brie, sarı at kuyruğu arkasında sallanırken. "Ve bir kadın." Jax sırtlıyor ama sonra önündeki manzara karşısında yüzünü buruşturuyor. "Brie, Atlas'a bir el atar mısın?"

"Gerçekten bu iş için uygun olduğunu mu düşünüyorsun?" diye homurdandı ve sonra iç geçirdi. "Denizaşırı bir yerde, hiç gitmemesi gereken bir savaşta yaralandı. O adama istemediği bir şeyi

yaptırabileceğimden emin değilim.

istiyorum."

"Kardeşini tanıyorsam, hiçbir şey yapamamaktan deliye dönmüştür. Fiziksel olarak suçlunun peşinden gitmesine ihtiyacımız yok, sadece onu bulmamıza yardım etmesine ihtiyacımız var. En azından denemesine. Onu geri kazanmak iyi olurdu." Jax bana doğru baktı. "Bu ormanı avucunun içi gibi biliyorsun. Bir şey gören birini bulabilecek misin bir bak. Bu ikisi de dahil olmak üzere geçen ay rezervasyon yaptıran tüm kampçıların bir listesini bana e-posta ile gönder. Bu psikopatı yakalayana kadar, Brie ve ben geceleri Red Hake Kamp Alanı'nda dönüşümlü olarak devriye gezeceğiz. Eğer sizin de gönüllü olarak zaman ayıracağına inandığınız birileri varsa, onları da bu işe dahil edin. Çabalarımızı ikiye katlayalım. Ama aptalca bir şey yapmayın. Bir şey görürseniz beni arayın, BFPD durumu ele alacaktır."

İki cesedin görüntüsü karşısında öğürmemek için kendilerini zor tutarlarken, bunu halledebilecekleri konusunda tam olarak ikna olmadım, ama tuzağımı kapalı tutuyorum.

"Teşekkürler, Şerif. Şimdi şu cesetleri ormanımdan çıkarın."

Sorgu yargıcını aramadan önce başını hafifçe salladı. "Bunu gizli tutalım. İhtiyacım olan son şey kasabamızda panik yaratmak. Bilmedikleri şey şu noktada onlara zarar vermez. Ancak bunu duydukları anda tüm kasaba dedikoduya boğulacak ve faydasız bilgilerle dolup taşacağız."

Yorgun ifadesi bana tecrübeyle konuştuğunu söylüyor.

Başımı onlara doğru eğiyorum. "Bunu kimin yaptığını bulacağız."

"Yapmak zorundayız," diye homurdanıyor Jax. "Sevdiğimiz ve korumakla görevli olduğumuz çok fazla insan var.

için

." Remy'yi ölümün eşiğinde bulma anları içime bir yumruk gibi indi. Bu katili bulacağız.

Yapmak zorundayız.

Remy'nin saçının teline dokunmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Yıllar önce ona bir söz verdim. Onu hayatım pahasına koruyacağıma. Kesinlikle koruyacağım.

TWO

Remy

Bugünlerde öfke beni zar zor görebildiğim noktaya kadar tüketiyor. Karanlık görüşümü bulandırıyor. Nefret alevleri etimi yalıyor. Acı ve keder, intikam almak için ezici bir ihtiyaca dönüşüyor.

Onlar için.

Annem ve Hope.

Onları zihnimin gerisine iter, o geceyi unutmaya çalışırdım. O *şeyin* kız kardeşime ve anneme yaptıklarının dehşetini engellemek için. Bana yaptıklarını. Tüm duygularımı zihnimdeki bir kafesin içine başarıyla hapsettiğimi düşünürdüm. Ama son zamanlarda, serbest bırakılmak için tıkırdıyor. Onu orada zar zor tutuyorum.

İçimden bir hüsrân sesi kaçıyor. Sinirlerimi bozan düzensiz, hırıltılı bir ses. Son zamanlarda her şey beni kızdırıyor. Kendime. Onları. *Onu*.

Cyrus Hames benim

koruyucum. Benim

patronum.

Hapishanemin

müdürü. Ondan nefret

ediyorum.

Benden çok şey çalan canavar gibi değil. Farklı bir şekilde. Beni bulduğu için ondan nefret ediyorum - onlarla birlikte ölmeme izin vermediği için. Beni boşluk ve acıyla dolu bir hayat yaşamaya zorladığı için. Bir zamanlar konuşkan bir çocuktum, annemin şakacı kızgınlığına rağmen, ama o gece her şeyi değiştirdi. Akıl sağlığını korumak için elimden geleni yaptım. O zamandan beri tek kelime etmedim.

İsteyerek değil.

Hayır, bize saldıran şey boğazımı parçalamaya çalıştığında benim için bu kararı verdi. Sanki o geceye geri dönmüşüm gibi, yaralı etim öyle bir acıyla yanıyor ki gözlerim yaşıyor. Kendimi sürümün istilasından uzak tutmak zor ama son zamanlarda daha çok pratik yapıyorum. Acı çektiğimi hissederlerse, hepsi bana koşuyor, sanki korkunç anıları beynimden söküp alabileceklermiş gibi düzeltmek için üzerime geliyorlar.

Yapamazlar.

Tek yapabilecekleri beni boğmak olacak. Benim yaşımdaki diğer insanlarla tanışmayı arzuluyorum. Yaşadığımız ormanın sınırlarının ötesini keşfetmek için. Şehirleri ziyaret etmek, restoranlarda yemek yemek ve hayatın sunduklarını deneyimlemek.

Beni tuzağa düşürebilmek için kurtardılar.

Onların koruması bir çapa gibi beni yüzeyin derinliklerine sürüklüyor. Tekrar suyun altına çekilmeden önce ancak birkaç nefes alabiliyorum. Günün birinde ya tamamen kurtulacağım ya da boğulacağım. Bu dünyayı temelli terk etmek, geri kalanını dünyanın en aşırı korumacı ebeveyn

figürleriyle kilit altında geçirmekten neredeyse daha iyi bir seçenek.

Yatağımdan kalkıp -karanlık katlanılamaz hale geldikçe daha fazla zaman geçirdiğim yer- dev pencereye doğru yürüyorum. Cy'ın kulübesindeki bu oda beni buraya getirdikleri günden beri benim. Tavandan tabana dev bir pencere sık ormana bakıyor. Özgürlüğümle ilgili hayaller kurarken sık sık pencerenin önüne yayılır ve buradan başka bir yerdeymişim gibi davranarak kitap okurum.

Kendim gibi bir adam bulduğumu hayal ediyorum. Çaresizce kaçmak isteyen birini. Birlikte el ele koşuyoruz, koşuyoruz, koşuyoruz ve koşmaya devam edemeyecek kadar yorulduğumuzda toprağa düşüyoruz, kıyafetlerimizi çıkarıyoruz ve vahşi hayvanlar gibi sevişiyoruz.

İçime bir sıcaklık hücum ediyor ve bir anlığına Finnick'in alaycı doğasını hissediyorum.

Remy'nin aleti kalkmış.

Bazen düşündükleri kelimeleri duyduğumu onlara söylemedim. Onlara hiçbir şey söylemiyorum çünkü bana parmaklarının altında ezilen bir çocukmuşum gibi davranmakla o kadar meşguller ki dinlemiyorlar bile. Bu alışılmadık bir durum, o kadarını biliyorum. Rey ve diğerlerinden öğrendiğim kadarıyla, sadece hisleri ve duyguları var. Hepsinin sessiz, neredeyse fiziksel bir şekilde bağlı olduğu bir bağ. Ben de bunlara sahip olsam da, konuştuklarını da duyuyorum.

Çok zayıf. Çok küçük. Çok kırık.

Bu sözler Cy'ın sesinde hep tekrarlanıyor. Beni bu şekilde görmesinden nefret ediyorum. Yanıldığını kanıtlamak için can atıyorum. Ama bazen bunu o kadar yüksek sesle ve güçlü bir şekilde söylüyor ki, ben de inanmaya başlıyorum.

Pencerenin önünde bacaklarımı çaprazlayarak oturuyorum. Ewan'ın bana verdiği deri ciltli yeni günlüğümü elime alıp temiz bir sayfaya çeviriyorum ve en son içimden geçenleri karalıyorum. Bunları kâğıda dökmek içimdeki yangınları yatıştırıyor. Bir grup kurt şekil değiştirenle birlikte koruyucu bir balonun içinde yaşamama rağmen, güvenime asla ihanet etmiyorlar ve atıp tutmalarını okumuyorlar. Sanırım Judd'la koşularım ve Finnick'le güreşlerim dışında tek çıkış noktamın bu olduğunu biliyorlar. Her ikisiyle de fiziksel öfkemi boşaltabiliyorum, ancak zihinsel ıstırabımın bir kısmını boşaltan şey kalemle kâğıda dökmek.

Bütün bir sayfayı Cyrus'a ayırdım.

Onunla ilgili yanlış olan her şeyi ona geri atın.

Çok zorba. Çok fazla pislik. Çok bencil.

Kalemimin ucunu kağıda batırarak, isminin harflerini çiziyorum. Her geçişte daha da sertleşiyor. Sürümüzün *Alfa*'sına duyduğum öfke ve kızgınlık her vuruşta artıyor. Parlak mavi gözlerinin ve sert ifadesinin görüntüleri göz kapaklarımın ardında patlıyor. Bir kereliğine, kendime ait jilet gibi keskin pençelerim olmasını arzuluyorum - tüm güce, keskin dişlere ve gürleyen hırıltılara sahip olan kişi olmak için. Onu sıkıştırmak ve beni *çok zayıf, çok küçük, çok kırık* olarak düşünürken gözlerimin içine bakmaya zorlamak istiyorum.

Bir ses -gerçek ve kafamın içinde değil- öfkeli transımı bozuyor. Kalem tuttuğum yerde kırıldı, siyah mürekkep elimin arkasına bulaştı. Kaleminden kağıdın üzerine birkaç nokta mürekkep kayıyor ve Cy'ın isminin derin oluklarına akıyor. Titrek bir elle, başparmağımla mürekkebi kağıda bulaştırıyorum.

"Remy, tatlım," diyor Rey kapımın diğer tarafından. "Akşam yemeği neredeyse hazır."

Sesi temkinli ve belki biraz da özür dileyici. İçimi bir sıcaklık kaplıyor ama görmezden geliyorum, aşılmaz duvarımı yerinde tutuyorum. Kırık kalemı günlüğün sayfaları arasına sokup kapağını kapatıyorum. Kitap yığınının yanına attıktan sonra ayağa kalkıyorum ve soğuk ahşap zeminde yürüyerek kapıya gidiyorum. Vücudum hâlâ öfkenin artıklarıyla uğuldarken kapının tokmağını çeviriyorum ve sonra açıyorum.

Rey'i aklımdan uzak tutabilirim ama ete kemiğe büründüğünde onu görmezden gelemiyorum. Tıpkı annem gibi, beni sevgi ve şefkatle boğuyor. Bazen bana bebek gibi davrandığı hissine kapılsam da, mesela şu anda onarılamayacak kadar yıpranmışken, üzerime titremesi güzel.

Yemekte ne var?

Dokuz yaşındayken, onların gözetiminde bir yıl kaldıktan sonra, Cy hepimize Amerikan İşaret Dili öğrenmemizi emretti. Benim yüzümden. Benim sözsüz öfke nöbetlerimden ve karaladığım saçmalıklardan bıkmıştı. Benimle iletişim kurmak için daha iyi bir yola ihtiyaçları vardı. Saldırıda ses tellerim zarar gördüğünden, konuşmak için tek şansım buydu.

Rey işaret ediyor ama ben de onun sözlerini duyabiliyorum. *Tencere rostosu*. Cy, benim kadar çok kullanırlarsa ASL'de keskin kalmalarına yardımcı olacağını düşünüyor. Havayı kokluyorum ve ona kahverengi gözlerini aydınlatan kısa bir gülümseme gösteriyorum. Çoğu gün burada olmaktan nefret etsem de Rey, tıpkı güneş ışınları gibi beni sıcak ve olabildiğince mutlu tutuyor. Cy'ın bana çok sert davrandığını düşündüğünde beni savunuyor, gerçek okulda benim yaşımda öğrenmem gereken her şey hakkında beni eğitiyor ve elinden geldiğince beni rahatlatıyor. Onun dışında, Ewan benim favorim. Judd sevdiğimden daha fazla Cy'ın tarafını tutuyor ve Finnick de şımarık bir erkek çocuk.

Dayanılmaz olan Cyrus.

Adını düşünmek bile öfkemin yeniden kabarmasına neden oluyor. Rey boğazını temizliyor, başını yana eğerek o keskin bakışlarıyla beni inceliyor. Yaklaşık bir metre boyundaki Rey, kısa siyah saçlarını her zaman kafatasının dibinde sıkıca bağlayan, ince yapılı, siyah bir kadın. Saçları aradan çekilince kahverengi gözleri doğal olmayan bir şekilde iri görünüyor, tıpkı değiştiği zamanki kurdunun büyüklüğü gibi.

O ilk dolunayı dün gibi hatırlıyorum.

Beni hazırlamaya çalışmışlardı ama hiçbir şey sekiz yaşındaki bir çocuğu, aslında hala yabancı olan beş yetişkinin kurtlara dönüşmesine hazırlayamaz. Altımı ıslatacak kadar korkmuştum. Beş kurt, kurtarıcılarımın derilerini parçalıyor gibiydi. Pençeler eti parçaladı ve bir zamanlar parmakların olduğu yerde büyüdü. Daha önce pürüzsüz olan derinin olduğu yerde kürkler açıldı. Vücutları insandan hayvana dönüşürken giysileri paramparça oldu.

Bana ilk yaklaşan Cy oldu, sanki pijamamın altından sızan çiş onun için bir gizemmiş gibi yüksek sesle burnunu çekti.

Bu yeni haliyle sürünün en uzun boylusuydu. Koyu gri kürküne siyah ve beyaz serpiştirilmişti. Gördüğüm en mavi gözlere sahipti. Gördüğüm uydurma hikâyelere ve filmlere hiç benzemiyorlardı. Her kurt kendi insan formundan daha büyük değildi, sadece hareket etmiş ve yeni bir şeye dönüşmüştü.

Onun güçlü, baskın varlığını zihnimin içinde hissediyordum ve beni koruyacağına dair güvence veriyordu. İlk kez kafamın içindeki seslerin hayal gücümünden değil, onlardan geldiğini fark ettim. Sesle gerçek bir kişi arasında bağlantı kurabildim.

Sonra Rey yaklaştı, içinden bir inilti kaçtı. Başını eğerek yavaşça bana ulaşmaya çalışırken kuyruğu tereddütle çarptı. Geniş kahverengi gözlerini görene kadar göğsümün içinde bir şey oturmadı. Canavarın yaptığı gibi beni ısırmayacaklardı. Güvendeydiler.

Sen iyi misin?

Rey'in önümde hareket eden elleri geçmişe göz kırpmamı ve başımı sallamamı sağlıyor. Kendisini mutfağa kadar takip etmemi işaret etmeden önce başparmağını şefkatli bir jestle yanağımda gezdiriyor. Cennet gibi kokan mekâna girdiğimizde yüksek erkek sesleri duyuluyor. Rey olağanüstü bir aşçı. Tuzlu kokuları takdir ederken bir an için gardım düşüyor, ama sonra kafamdaki herkes aynı anda saldırıya uğruyor.

Bakın kedi ne getirmiş. Finnick.

Kemiklerine biraz et koyabilir. Judd.

Elinde neden mürekkep var? Ewan.

Umarım herkes uslu durur. Rey

Zorundayım. Tutmak. Onu. Güvende. Cy.

Gözlerimi kapatıyorum ve çenemi sıkıyorum. Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Çaba sarf etmem gerekiyor ama zihnim tekrar sessizleşene ve sadece kendi düşüncelerim ve iç sesimle baş başa kalana kadar hepsini bedenimle zihnimden uzaklaştırıyorum.

Tekrar sakinleştiğimde, onların gevezeliklerini ve el hareketlerini görmezden gelerek Rey ve Ewan'ın arasındaki masaya yerleşiyorum. Konumum beni Cy'ın tam karşısına yerleştiriyor, bu da beni çok kızdırıyor. Normalde yemeğimi seçerim. Hiçbir zaman çok iştahlı olmadım ama son zamanlarda hep açlıktan ölüyorum. Tüm kâseyi içime çekiyorum ve herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedene kadar masadaki konuşmalara aldırmadan ikinci bir kâse için geri dönüyorum. Servis kaşığını tencereye bırakıyorum ve Cy'a ters ters bakıyorum.

Ne?

Öfkeyle imzaladığım talebim karşısında kaşları kalktı. Yavaşça, imzalarken "Aç mısınız?" dedi.

Belli oluyor. Burun deliklerim alevleniyor ve kaşığı tekrar elime alıp devasa kızarmış et parçalarını kâseme boşaltmaya devam ediyorum. Rey bana bir ekmek daha hazırlıyor ve tabağımın yanına koyuyor. Kaseme dalmadan önce ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum.

Rey boğazını temizliyor ve bakışlarımı ona yöneltiyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor çünkü gözlerindeki kararlı ifadeden Cy'a karşı çıkmak üzere olduğunu anlayabiliyorum. Genellikle, Alfa'sına meydan okuduğu tek zaman benimle ilgili olduğu zamandır. Bu sefer benim adıma ne için savaşmak istediğini merak ederek geriliyorum.

"Bence okula gitmesine izin vermelisin," diyor Rey, yüzündeki sert ifadeye rağmen sesi hafifçe titreyerek. "Kendi yaşında başka çocuklar bulabilir. Tek tanıdığı biz yaşlılar olamayız."

Cy bağ aracılığıyla sıcak ve emredici bir uyarı gönderirken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Ne kadar görmezden gelmeye ya da onu engellemeye çalışsam da, bunu tüm varlığıma kadar hissediyorum. Mide bulandırıcı.

"Hayır." Cy da kelimeyi işaret ediyor, buz mavisi gözleri benimkilere kilitlenmiş, yanlış anlamamam için abartılı bir şekilde.

İçimin derinliklerinde bir nefret patlaması yanıyor. Ona bir el hareketi yapıyorum ama bu ASL değil. Bu benim orta parmağım.

Finnick öyle bir kahkaha atıyor ki Judd onu dirsekliyor.

"Burada, küçük Brigs Ferry Bay okulunun ona öğretebileceğinden çok daha fazlasını öğrenecek." Cy bir parça ekmek koparıyor ve kâsesindeki rostonun suyuna batırıyor. "Tartışma bitmiştir."

Islanmış ekmeği dudaklarının arasına sıkıştırıyor, gözleri keskin ve değerlendirci. Bu konuda onunla savaşmam için bana meydan okuyor. Onun yıldırma taktikleri bu masadaki herkesin boyun eğerek başını eğmesine neden olabilir ama benim değil. Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum.

Yarın imzalıyorum. Yarın 18 yaşında olacağım. Kanunlar o zaman ne istersem yapabileceğimi söylüyor.

Cy işaret dili kullanmıyor. Onun yerine kendi zihinsel dilini kullanıyor. Güçlü inatçı anlaşmazlık. Benim ve sürüsünün geri kalanı üzerinde sahiplik. Aramızdaki bağ sayesinde ondan yayılan kendini beğenmiş duygulara göre onun sözü kanundur.

Çok zayıf. Çok küçük. Çok kırık.

Daha fazla dayanamayana kadar tekrar tekrar duyduğum sözler.

Aniden gelen ağlama isteğinden nefret ederek alt dudağımı ısıyorum. Öfke benim en iyi arkadaşımdır, yenilgi değil. Gözyaşlarım gözlerime batıyor ve Cy'ın önümdeki şeklini bulanıklaştırıyor. Rey'in sıcaklığı bana tekrar ulaşıyor ama zihinsel kapıyı yüzüne çarpıyorum. Sonsuza dek tutsak kalmanın verdiği umutsuzluğu yavaşça göz kırparak uzaklaştırıyorum ve Cy'ın sert bakışlarıyla karşılaşıyorum.

İzin vermezsen giderim. Kaçacağım.

İmzaladığım sözler Ewan'ın keskin bir nefes almasına ve Judd'ın bana kaşlarını çatmasına neden

oldu. Finnick'in kaşları

Rey'in nefesi kesilirken saç çizgisine doğru uçuyor.
Cy çenesindeki kene dışında kıpırdamadan duruyor.
Sonunda konuşuyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor. "Seni avlayıp geri getireceğim."
Sapık. İmzaladığım kelimeyi "*Senden nefret ediyorum.*" ile bitiriyorum.
"Ergenlik endişesi. Ah, dram," diye mırıldanıyor Finnick. "Şimdi başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz yoksa-" "Red Hake Kamp Alanı'nda iki ceset bulundu. Tecavüze uğramış. Parçalanmış. Boğazları parçalanmış," Cy
Mavi gözlerini boynumdaki yara izine dikerek tükürüyor. "Seni korumamızın bazı sebepleri var."
Boynunu kırıyor. "Çünkü dışarıdaki bok senin için güvenli değil, Remy. Sadece güvenli değil."
Herkes sessizleşir. Duyulabilen tek şey, bağ boyunca gürleyen kalp atışları. İşte o zaman Cy'ın ben farkına varmadan zihinsel duvarımı yıktığını fark ediyorum.
Tüm sürü, kederin bir kasırga gücüyle içime çarpmasına tanıklık ediyor. Annem.
Umut.
Öldü.
Onları kim öldürdüyse hala dışarıda... ve geri dönmüş gibi görünüyorlar.

THREE

Cyrus

Ona söylemek istememiştim ama Tanrı aşkına, beni kızdırmıştı ve bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacı vardı. Gerçi gerçeklik kontrolü çok acımasızdı. Sözde hapsedildiği için kızgın ve tedirgin, panik onu ele geçirdiğinde nefes nefese kalmıştı. Kederinin saldırısını hissettiğinde tüm koruyucu bariyerleri yıkıldı ve keskin, ani saldırısıyla neredeyse geri kalanımızı yaralıyordu.

Remy yemeğinin geri kalanını bırakarak masadan kalkıyor. Aramızdaki bağı zedeleyen çaresizlik, masadaki herkesi olduğu gibi beni de sızlatıyor. Acısını dindirmek için yanıp tutuşuyorum ama şu anda benimle konuşmak istemiyor. Rey daha sonra sakinleştiğinde yanına gidecek, gizlice sevdiğini bildiğim bir şekilde parmaklarını saçlarında gezdirecek ve uyuyana kadar ona sarılacak. Ona seyahatlerini ve bir gün gitmek istediği yerleri anlatacak. Birlikte burası dışında her yeri hayal edecekler.

"Cy," diye başlıyor Rey, ses tonunda hayal kırıklığı var. "O-"

"Ona söylememeye ne oldu?" Judd onun sözünü keserek sorar.

Finnick daha fazlasını duymaya hevesli bir şekilde yaklaşırken, Ewan sürüdeki çatlaktan açıkça rahatsız olmuş bir şekilde iç geçiriyor.

"Dışarıda olanlara karşı kör," diye ısııyorum. "Artık acı gerçeği duyacak kadar büyüdü. Onu duyduunuz. Yarın on sekiz yaşına girecek."

Gözlerimi devirmekten kaçınıyorum.

On sekiz yaşındayken, lanet bir çocuktum. Tıpkı onun gibi. Etrafımdaki dünyaya karşı naiftim. Var olan hastalığa karşı ne kadar kör olduğumu düşündükçe hâlâ ürperiyorum. Beni derinden sarstı ve tüm hayatımı değiştirdi. Belki de ihtiyacı olan şey biraz sert sevgidir. Gerçekler suratıma çarpmadan önce bana kendi uyarı dozumu verebilirdi. Bir gün geriye dönüp bakacak ve onun için yaptıklarımızı takdir edecek.

"Sen onun babası değilsin," diye mırıldanıyor Rey, kahverengi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Ve sen de onun annesi değilsin," diye karşılık veriyorum.

İrkiliyor ama başını eğmiyor. Ta ki Ewan adını söyleyene kadar.

Bu insanların nesi var böyle? Hepsi aklını kaçınıyor.

"Okula gitmiyor," diye mırıldandım sonunda. "Bu tartışma burada bitmiştir. Şimdi bu orospu çocuğunu nasıl bulacağımızı konuşalım. Şerif Bell bu işle ilgileniyor ama bizim de gözümüzü dört açmamızı istiyor. Bu geceden itibaren herkesin vardiya almasını istiyorum."

"Yani..." Finnick sözünü kesiyor, gözlerinde heyecan parıldıyor.

"Bunun için senin kurtlarına ihtiyacım var. Daha hızlı hareket edebilirsiniz ve duyularınız daha iyi olacaktır. Eğer bir şey görürseniz, yalnız hareket etmeyin. Biz size geleceğiz."

"Sen de mi vardiya değiştireceksin?" Judd şaşkınlıkla sorar. "Dolunaydan önce mi?"

Onu omuz silkiyorum. "Eğer gerekliyse." Yalanlar. Bunu yapmamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Bu.

Beni daha fazla zorlamalarına ya da yalanlarımı anlamalarına fırsat vermeden Ewan'a işaret ederek bu gece gitmesini söylüyor ve Remy'yi bulmak için masadan ayrılıyorum. Şaşkınlık, eğlence ve endişe bağın içinde mide bulandırıcı bir girdap oluşturuyor.

Onlardan uzaklaşıp sürü olarak birlikte yaşadığımız A-çerçeve kulübeye doğru ilerliyorum. Rey, Remy ve benim alt katta, diğerlerinin ise üst katta odaları var. Finnick ve Ewan, Remy'yi bizimle yaşaması için getirdiğimizde birlikte kalmaya zorlandılar, böylece çocuk kendi alanına sahip olabildi.

Remy'nin kapısı kapalı ama kilitlenmiyor. Bir keresinde, on iki yaşındayken, bir öfke nöbeti sırasında beş kurt değiştiriciyi dışarıda tutmaya çalışmıştı. Her halükarda kapıdan içeri gireceğimizi öğrendi. Finnick daha sonra kapıyı değiştirmek gibi zevksiz bir görev üstlendi, yeni kapı kilitliydi ama o zamandan beri hiç kullanılmadı. Tahtaya vuruyorum, içeri girmeden önce onu bir saniyeliğine uyarıyorum.

Sık sık yaptığı gibi volta atmasını bekliyorum - pencerenin önündeki döşemede delikler açarak ileri geri. Onun yerine yatağa kıvrılmış, sırtı bana dönük.

Çok zayıf. Çok küçük. Çok kırık.

Titriyor, yastığını göğsüne doğru çekiyor. Yatağa doğru yürüyorum ve oturuyorum. Parmaklarım ona ulaşma isteğiyle vızıldıyor. Rey'in yaptığı gibi parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum ki bunu onu kontrol etmek istediğim için değil, onu önemseydiğim için yaptığımı anlasın.

"Remy..."

Bana bakmıyor ya da cevap vermiyor.

Bağ aracılığıyla ona ulaşmaya çalışıyorum ama duvarı yeniden yükselmiş, aşılmaz ve buz gibi soğuk. Zorla içeri girmek yeterince kolay olurdu ama yapmıyorum. Onun yerine yanına uzanıp tavana bakıyorum.

"Korkuyorum, Remy."

Bu onun dikkatini çekiyor. Bağla olan bağlantısından çıkan meraklı dallar beni gıdıklıyor ve alay ediyor. Yıllar önce ona zarar veren kişi ya da şeyin geri dönüp dönmediğini merak ettiğimde beni pençeleyen korkuyu hissetmesine izin verdim. Remy'nin incineceği düşüncesi içimi kemiriyordu.

Bana doğru yuvarlanıyor, kirpikleri ıslak ve oyuncak bebek gibi yüz hatları acı dolu bir ifadeye bürünmüş. Fiziksel görünümüyle ilgili her şey kırılgan olduğunu haykırıyor. Ama zayıf ama yine de kaslı vücudunun, sert yüz hatlarının ve dağınık siyah saçlarının altında güçlü bir varlık var. Her geçen gün daha da büyüdüğünü hissediyorum. Bunu kabul ediyorum ve hissettiğimi ona da hissettiriyorum. Yüzünü şaşkınlık kaplıyor.

Bana imza atmak yerine beni inceliyor. Yan dönüyorum, başımı elimin üzerine koyuyorum ki doyabilsin. Remy benim aşırı korumacı bir pislik olduğumu düşünüyor ama bunun nedeni ona bir şey olması fikrini midemin kaldırmaması. O bizim. Onun da bunu hissetmesine izin veriyorum.

"Sana bir hediye alacaktım," diyorum ona, sesim çakıl taşına basmış lastik gibi çıkıyor, "ama sen zaten şımarıksın."

Gözlerini deviriyor ama yüzünde bir eğlence parıltısı dans ediyor. Bakışlarını bir süre daha inceliyorum çünkü bir soruyu işaret ediyor. *Ama yine de bana bir şey getirdin?*

"Somut olması şart değil," diyorum başımı sallayarak, "ama yine de takdir edeceğinizi düşündüğüm bir şey."

Bunun ne olabileceğini anlamaya çalışırken kaşları birbirine çarpıyor. Aramızdaki bağı araştırdığını hissedebiliyorum ama Finnick'in oyunculuğu inanılmaz bir güçle içimize dolduğunda geri çekiliyor.

"Benimle çalışmanı istiyorum. Orman teknisyeni olarak. İstersen çıraklık da yapabilirsin." Sözlerim üzerine gözleri büyüdü ve "*Gerçekten mi?*" diye işaret etti.

"Doğum gününe kadar beklemek istedim çünkü yeterince büyümüş olacağını ve artık okula ihtiyacın olmayacağını düşündüm. Tüm derslerinde ileridesin. Lisenin son yılını entelektüel olarak senden çok geride olan diğer çocuklarla birlikte bitirmek senin için tam bir can sıkıntısı olurdu, Remy."

Bu doğru. Zeki ve iyi konuşan biri ve Judd ile Ewan'ın toplamından daha ilginç gerçekler biliyor. Bunu ona da hissettirdim.

Dudaklarını nadir bir gülümseme süslüyor. Sanırım o da hediye verme havasında. Kendimi durduramadan öne uzanıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Bakışları kararıyor ve sertçe yutkunuyor. Rey'in sıcak ısısı bağdan kaçıp tenime vuruyor gibi. Aynı şey Remy için de geçerli olmalı çünkü solgun yüzü kızarıyor.

Kendime engel olamadığım için parmaklarım boynundaki benekli ete doğru kayıyor. Keskin bir nefes çekiyor. Bunu hissettiğimde kurtarıldıktan sonraki ilk birkaç saatte hayata nasıl tutunduğunu hatırlıyorum.

Yabancı bir varlık.

Siyah, iğrenç, karanlık.

Soğuk, şeytani ve tehditkar.

Geber. Geber. Geber.

"Biri yaklaşıyor," diye homurdanarak bağın içinden bir uyarı gönderiyorum. Bir saniye içinde yataktan çıktım, pencere ile Remy arasında koruyucu bir duruş sergiledim.

O otururken yatak gıcırıyor ve ardından ayak sesleri arkamdan geliyor. Kolum refleks olarak dışarı fırlıyor ve onu arkamda tutuyor. Küçük eli pazumun etrafında kıvrılıyor ve etrafıma bakıyor.

"Judd?" Seslendim.

"O ve Finnick çoktan dışarı çıktılar," diyor Rey, yatak odasının kapısından içeri adım atarken. "Ewan oturma odasında nöbet tutuyor. Ne oldu? Biz de hissediyoruz."

"Her kimse, her neyse, o kampçıları öldüren şeyle aynı şey olmalı," diye hırıliyorum. "Ve Remy'ye zarar veren."

Şiddetli bir öfke içimi titretiyor. Sanki Remy için geliyorlarmış gibi. Sanki onun üzerinde hak iddia edeceklermiş gibi. Lanet olası cesedimi çiğneyerek. Onu bağla sıkıca sarıyorum, dikmeye çalıştığı tüm duvarları yok ediyorum. Onu hem kafasının içinde hem de dışında koruyabilirsem, koruyacağım. Elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Cy!" Rey haykırıyor, sesi boğuk.

Remy'nin parmakları etimi acıyla ısıyor, tırnakları kan çekiyor. O zaman onu neredeyse boğduğumu fark ediyorum. Yavaşça, zihinsel kavrayışımı hafifletiyorum, Rey'in sıcaklığının ve rahatlığının içeri kaymasına izin veriyorum, neden olmuş olabileceğim herhangi bir hasarı onarıyorum.

"Burada kal," diye bağırdım. "Gözünün önünden ayrılmasına izin verme. Ben dışarı çıkıyorum."

Kulübeden çıkar çıkmaz ormanı tarıyorum, kulaklarım dik ve tetikte. Kurdum bana pençe atıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Çok yakında. Şu anda düşünmem gerekiyor ve canavar kontrolü ele aldığımda tek yaptığım içgüdülerimle koşmak oluyor.

Gri bir ok yanımdan geçti. Judd yer değiştirdi ve ava çıktı.

Yabancı. Yabancı. Yabancı. Üç. Bulacağım. Bulacağım. Onları.

İrkiliyorum çünkü sanki Judd'ın sesini duyabiliyorum. Bir his değil ama kelimeler. Bağ aracılığıyla onayımı göndererek onu peşinden gitmeye teşvik ediyorum. Finnick yer değiştirmede ama elinde bir Glock var ve yüz metre ilerideki bir ağacın etrafına bakıyor. Çevreyi dolaşır gibi görünüyor.

Kurdum burnunu çekiyor ve güneye, araba yoluna doğru gitmem için beni dürtüyor. Oraya doğru ilerledim ve yürümeye başladım. Ağaçlarla kaplı yolun yarım mil aşağısındayken Judd bana doğru hızla geliyor. Koşunun ortasında yer değiştirir, saçlarını deriyle, pençelerini parmaklarıyla değiştirir. Çıplak bedeni önümde durdu.

Göğsü kabarıyor. Dişleri en son geri çekildi ve insana dönüştü. "Ne oldu?" Talep ediyorum.

Yüzü buruşuyor. "Yolun aşağısındaki eski kulübe mi?" "Ne olmuş ona?"

"Önünde hareket eden bir kamyon var."

Kanım buza dönüştü. "Ve?"

"Bir aile taşıyor." "Üç kişi mi?"

Başını sallıyor. "Bir sorun var." "Ne?"

"Onları anlayamıyorum." "Şekil değiştirenler mi?"

"Sanmıyorum, ama..."

"Ama ne?"

"Çocuk beni gördü."

"Çocuk mu? Altına mı sıçtı?"

Judd kurt formunda korkutucu.

"Hayır." Kaşlarını çatıyor.

"Gülümsedi."

FOUR

Remy

Çocuk. Evlat. Çocuk.

Judd'ın soğuk sözlerini duymuştum. Ama benim için yabancıların varlığı heyecanın gölgesinde kalmıştı. Çocuk kız mı erkek mi? Kaç yaşındalar? Eğer yakınlarsa, belki Cy onlarla arkadaş olmama izin verir.

Kendimi uyumaya zorluyorum ama on sekizinci doğum günümde güneş daha doğmadan yataktan çıkmış, duş almış ve giyinmiş oluyorum. Çocuğa rastlamayı umarak dışarı çıkıp etrafı keşfetmeye hevesliyim.

Bir şeyler atıştırmak için mutfığa giderken neredeyse Cy'a çarpıyordum. Üzerinde düğmeli, ten rengi iş gömleği ve kot pantolon vardı. Koyu renk saçları dağınık bir şekilde şekillendirilmiş ve sakalları biraz uzamış. Tek yapmam gereken onun gitmesini beklemek ve sonra komşularla buluşmak için büyük kaçışımı gerçekleştirebilirim.

"Dışarısı soğuk," diyor bir yandan da kelimeleri imzalayarak. "Daha fazla katmana ihtiyacın olacak."

Bir an duraksıyorum, hamlelerimi ben daha yapmadan bilmesinden hoşnutsuzluk duyuyorum. Yüz ifademi görünce kaşlarını çatı.

"İşe gidiyoruz, unuttun mu?"

Kafa karışıklığı, bana verdiği hediyenin hatırası tarafından çabucak kovalandı. O zaman çok sevinmişim. Şimdi ise zamanlamadan dolayı biraz kızgınım. Yine de, dışarı çıkma fırsatı hayal kırıklığını gölgede bırakıyor.

Ne yapacağız? Ona işaret veriyorum.

"Göreceksin. Daha sıcak tutan bir ceket al ve gidelim."

Cy kaskatı kesilmiş ve ciddi anlamda sinirli bir hava yayıyor ama araba kullanırken bunu kontrol altında tutuyor. Gözlerimi onun direksiyonu sıkıca kavrayışından alamıyorum. Yeni insanların taşındığı yere yaklaşırken dikkatimi ondan ayırıp ormanın içinden bakmaya çalışıyorum. Geçerken, heyecan verici bir şey görmek için zorlanıyorum. Gri kapüşonlu, uzun boylu, fit bir adam kahve içerken verandadan bize başıyla selam veriyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve camdan el sallıyorum.

"Yapma," diye homurdanıyor Cy, tehditkâr ve öfkeli.

Doğum günümü mahvetmesine izin vermeyerek onu görmezden geliyorum. Yıllardır geçirdiğim en güzel gündü ve daha yeni başlamıştı. İlk kez içimde umut selleri oluşuyor... muhtemelen hiç.

Bir arkadaşım
olabilir. Bir işe
gidiyorum.

Nihayet on sekiz yaşındayım ve bu henüz tam olarak kavrayamadığım bir şekilde önemli hissettiriyor.
Komşu ateşli olmalı çünkü Remy'den büyük bir ereksiyon titreşimi alıyorum.

Finnick'in sesi kafamın içinde yüksek. Her hecesini ve her nefesini duyabiliyorum. Cy'a ürkek bir bakış fırlatıyorum ama yüz hatları donuk, hiçbir şey belli etmiyor.

Saat yedi bile değil Finn, Tanrı aşkına. Judd.

Yine sorgulayan bakışlarımı Cy'a çeviriyorum. Sinirden köpürüyordu ama bu onun her zamanki

Kişilik. Onlardan mı yoksa benden mi kaynaklandığını söylemek zor.

Tütsüde pırzola yapacağım. Rey. Ve ev yapımı patates püresi. Remy çok memnun olacak.

"Aç mısın?" Cy homurdanarak mavi gözlerini bana doğru

çeviriyor. *Evet diye* işaret ediyorum.

Eski 946 numaralı otoyola sapıp güneydoğuya, Brigs Ferry Körfezi'ne doğru ilerliyor. Kasabaya daha önce hiç gitmemiş değilim ama nadiren gidiyorum. Ormanı hassas bir bıçak gibi kesen otoyol boyunca ilerlerken içimdeki beklenti beni yiyip bitiriyor. Her ayrıntının farkındayım; farklı ağaç ve çalı türleri, yola yaklaşan küçük hayvanlar, alçak bulutlardan inen ve ön camı hafif bir sisle kaplayan nem.

Güneye doğru ilerlerken otoyol keskin bir şekilde kıvrılıyor, Eski Otoyol 946 Sandpiper Way'e dönüşüyor. Birkaç dakika sonra nehrin üzerinden geçiyoruz, kamyonet zıplayarak ilerliyor. Sanki tüm vücudumu soğuk sulara daldırmışım gibi heyecanla akan nehre bakıyorum. Beacon Hill Estates'in yaklaştığını gösteren bir tabela görüyorum. O mahalledeki evler eski ama güzel. Beacon Adası'nı incelediğim haritalardan, mahallenin arka tarafında bir golf sahası olduğunu biliyorum ama hiç görmedim. Beacon Island Hastanesi solumuzda kalıyor ve ışıklarda beklerken giren çıkan insanları açgözlülükle izleyebiliyorum. Blue Shark Bulvarı'ndaki trafik geldiğimiz yerden daha yoğun, bu da nihayet insanlarla karşılaştığımız anlamına geliyor.

Işık yeşile dönüyor ve Cy kamyonu gazlayarak İkinci Cadde'ye doğru ilerliyor. Ana caddeye geldiğimizde sola dönüyor ve homurdanıyor.

"Çok fazla insan var," diye mırıldandı. "Yemeğimizi evde yemeliydik."

Rey'in yemeklerini seviyorum ama bugün dışarıda yemek yiyeceğim için heyecanlıyım, hızlı hareketlerle imzalıyorum, yüzümü bir sırtıma kaplıyor. Acaba benim yaşında birini göreceğiz miyiz?

Cy'nın yüz hatları sertleşiyor, gözleri boynuma kilitleniyor. Işık yeşile döndüğünde arkamızdan biri korna çalınca irkiliyor. Neyse ki Comida's'ın hemen dışında bir park yeri buluyoruz - geçmişte birkaç kez yemek yediğimiz duvarda bir delik olan lokanta. Tanımadığım yüzleri görme ihtiyacıyla dolup taşıyorum. Cy motoru kapattı ve bana doğru uzandı. Hiçbir zaman aşırı sevecen olmamıştır, o yüzden bu hareketi kafamı karıştırıyor. Kelimeleri bulmakta zorlanırken eli benimkini kavırıyor.

Çok zayıf. Çok küçük. Çok kırık.

Balonu patlatan bir iğne gibi, kafamın içindeki saldırı karşısında şok olarak ondan uzaklaşıyorum. Bugün çok gürültülü. Benimle ilgili bitmek bilmeyen düşünceleri de patlamaya hazır. Kendimi kamyonundan dışarı atıyorum, hava almaya ve müdürümden uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Bağdaki tanıdık çekiştirmeler alarmımı ve ruh halimi hissediyor, ancak onları kapatıyorum, bunun yerine burun deliklerimi dolduran pastırma kokusuna odaklanıyorum. Açlıktan ölüyorum ve gördüğüm her şeyi yeme isteği duyuyorum.

"Kahvaltı edeceğiz ve işe gitmeden önce şerifi görmek için bir mola vereceğiz," diyor Cy, sesi sert ve sinirli. "Burada oyalanmayın. Yemeğini ye ve gidelim."

Dawdle. Bir

çocuk gibi.

Ona artık 18 yaşında olduğumu hatırlatmıyorum. Bunun yerine, duymamış gibi davranmayı seçiyorum. Daha önce hiç BFB karakoluna gitmemiştim, bu yüzden içimde başka bir heyecan dalgası dolaşıyor. Bunu saklayamıyorum ve Finnick'in eğlendiğini hissediyorum.

İçeri girdikten sonra Cy bizi kapının yanındaki bir kabine götürdü. Restoran hareketlilikle dolup taşıyor. Lezzetli kokular ve müşterilerin konuşmaları beni şaşkına çeviriyor. Bir garson birkaç menü getiriyor, içki siparişimizi alıyor ve sonra aceleyle gidiyor. Cy menüyü açmıyor.

İmzalamak için menümü bıraktım. *Ne istediğini zaten biliyor musun?*

O da sırtıyor ve konuşmadan imzalıyor. *Huevos rancheros. Menülerindeki en iyi şey.*

Menüye göz gezdiriyorum ama Cy'ın aldığından almaya karar veriyorum. Garson dönüp siparişimizi sorduğunda Cy ona iki huevos rancheros mezesi istediğimizi söylüyor. Nasıl tahmin ettiğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum ama o sadece omuz silkiyor.

Bazen bu bağ beni gerçekten çok rahatsız ediyor.

Bunun ruh halimi bozmasına izin vermek yerine, pervasızca insanları süzüyorum. Muhtemelen on altı ya da on yedi yaşlarında bir kız benimle göz teması kuruyor ama sonra kızarak tabağına bakıyor. Ona bu şekilde davranmadığımı ama seve seve arkadaşı olabileceğimi söylemek istiyorum.

Ama konuşamam.

Bunu başka bir şekilde iletmem gerekecek çünkü ASL bildiği şüpheli. Beni selamlama ve açıklamamı karalarken gördüğünde ya da Cy benim için tercümanlık yapmak zorunda kaldığında ilgisi kesinlikle azalacaktır.

Tüm neşem buharlaşıyor ve gazozuma kaşlarımı çatıyorum.

Cy'ın koca ayağı masanın altından benimkini dürtüyor. Onu fark etmemiş gibi yapıyorum, o da beni tekrar dürtüyor. Görmezden gelinmekten nefret eder ama benim sohbet edecek halim yok. Öne doğru eğiliyor, masanın yarısına kadar üzerime geliyor. İçkimde patlayan baloncuklardan başımı kaldırıp bakmayı reddediyorum.

İnatçı velet.

Kelimeleri söylemiyor ama kafamın içinde yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum.

Bakışlarımı onunkilere dikerek, kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasına neden olan öfkeli bir bakışla onu kısıtıyorum. Aramızdaki bağdan toplayabildiğim kadar nefret akıtıyorum ve bunun onu bıçaklayıp kanamasına neden olmasını umuyorum.

"Senin derdin ne?" Cy homurdanıyor, bana işaret etmek için hiçbir hareket yapmıyor. "Senin için güzel bir şey yapıyorum ve sen eskisinden daha da sinirleniyorsun."

Geri çekilsin diye orta parmağımı yüzüne birkaç santim yaklaşıtıyorum. Kolumdaki tüyleri diken diken eden bir uyarı hırıltısı yükseliyor ama geri adım atmıyorum. Bileğimi cezalandırıcı bir şekilde kavırıyor ve masaya doğru sürüklüyor. Başparmağı nabzıma bastırıyor, mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Pençesinin ucu derisini zar zor aşıyor ama serbest bırakılması için yalvardığımı hissedebiliyorum.

Bu da bir şey değil mi?

Cyrus Hames insanlarla dolu bir lokantanın önünde şekil değiştiriyor. O zaman sır ortaya çıkacaktı. Özgür olabilirim. Bunun gerçekleşmesi için onu kışkırtmak istiyorum. Tutuşu, yaralanacağımı bildiğim noktaya kadar sıkılaşıyor.

Kim bilir ne kadar uzun bir süre göz göze gelme savaşında kilitli kaldık. Garson yemeğimizle dönene kadar beni bırakıp arkasına yaslanıyor. Ona bakmaya devam etmek istiyorum ama tüm dikkatim yemekte. Midem takdirle homurdanıyor. Yemeğe dalıyoruz, ikimiz de iletişim kurmak yerine yemek yemeye hevesliyiz.

Yemeğimin yarısında kıza tekrar bakıyorum ve artık benimle ilgilenmiyor. Acıtıyor ama sorun olmadığına karar veriyorum. Yakında tanışacağım yeni komşularım var. Durumumu burası gibi aceleyle getirilmiş, gürültülü bir ortam yerine vaktim olduğunda açıklamak daha kolay olacak.

Yemeğimizi yedikten sonra Cy parasını ödüyor ve restorandan çıkıyoruz. Kamyona geri dönmesini bekliyorum ama o Wolffish Körfezi'nden esen sert rüzgara karşı güneye doğru yürümeye başlıyor ve Ana Cadde'ye çıkıyor. Çok geçmeden nereye gittiğini anladım. Şerifi ziyarete. Heyecandan adımlarımı hızlandırdım, polis departmanını görmek için sabırsızlanıyordum. Hedefimize ulaştığımızda Cy kapıyı iterek açıyor ve eşikte dururken geçmem için tutuyor. Ona sürtünüyorum, tanıdık çam ve adaçayı kokusunu içime çekiyorum. Prensip olarak nefret ederdim ama bana her zaman huzur vermiştir.

Sert yüz hatlarına sahip yakışıklı bir adam geldiğimizde başını kaldırıyor ve gülümsüyor. İnanılmaz

derecede çekici ve kalbim birkaç kez çarpıyor. Cy bana şaşkın bir bakış fırlatıyor, ama ben onu görmezden gelip

seksi şerif.

Tekrar 18 olmak için. Boner City. Finnick.

Yanaklarıma sıcaklık doluyor ve bakışlarımı yere dikiyorum. Cy şerifin elini sıkıyor ama aramızda duruyor, beni tanıştırmak için hiçbir hareket yapmıyor. Sinirden içim yanıyor. Ne doğum günü ama.

Bir şey inliyor, ilgimi çekiyor.

"Cato yukarıda Bayan Johnson'ın dachshund'una banyo yaptırıyor," diyor hırçın şerif. "Ben ve baban sohbet ederken ona eşlik etmekte bir sakınca görmez."

Başımı şerife doğru çevirerek siniyorum. Öfkeyle, "*O benim babam değil*" diye imzalıyorum. *O benim müdürüm.*

Cy bana kaşlarını çattı ve sonra şerife, "Konuşamıyor. Bunun çok hoş olacağını söylüyor, Jax." Jax.

Seksi şerifin bir adı var.

Cy'dan yüksek sesli, öfkeli uyarı sinyalleri geliyor, ama fark etmemiş gibi yapıyorum.

Ona oğlun olmadığımı, Cy'a imza attığımı söyle. Şimdi.

Ona "sik beni" bakışları göndermeye devam edebilesin diye mi? Tabii ki hayır. En azından oğlum olduğunu düşünürse seninle flört etmez. Bakışları serttir. *Git ve köpekle oyna.*

Beni becermesini istersem, bu sorun olur mu?

Cy ukala soruma cevap veremeden Jax konuşuyor. "Her şey yolunda mı?" Cy parmağıyla yukarıyı işaret ederek, "Yukarı çık," diyor. "Şimdi."

Jax'in babam olduğunu düşünmesine şaşmamalı. Tıpkı onun gibi zorba bir pislik. Nasıl hissettiğimi tam olarak bilsin diye bunun aramızdaki bağa sızmasına izin verdim.

Arkamı dönüp merdivenlere doğru ilerliyorum. Birkaç basamak çıkmıştım ki kafamın içinde bir ses duydum.

Onu insan içine çıkarmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Sözlerinden damlayan küçümseme beni sendeletiyor ve neredeyse bir adımı kaçırmama neden oluyor. Boğazım ağrıyor ama yutkunarak yolun geri kalanını çıkmayı başarıyorum. Tepeye ulaştığımda, bir adamın biriyle tartıştığını duyuyorum.

"Ayı Kiki," diye sızlanıyor. "Çok zorsun. Her seferinde beni ısıırırsan kıcını nasıl fırçalayacağım?"

Sevimli adam minik köpekle güreşirken ve her yere su sıçratırken sırtışımı bastırıyorum. Cato olmalı. Cato beni görüyor ve gözleri parlıyor.

"Oh! Bir asistan! Sen yaparsın!" Başıyla beni işaret etti. "Ben kirli poposunu ovarken onu bir ödülle oyal."

Elimde bir kutu köpek mamasıyla masaya doğru yürüyorum. Ayı Kiki heyecanla havlıyor. Bir kemik çıkarıp ona getiriyorum. Gözlerimi kısarak köpeğe uslu durmasını, böylece temizlenebileceğini ve ödül olarak bir ödül alacağını söylüyorum. Kulakları kısılıyor, mızmızlanıyor ama kıpırdanmayı kesiyor. Cato bana kuşkulu bir bakış fırlatıyor ama onu yıkamayı çabucak bitiriyor. Köpeği banyodan çıkarıp havluya sardıktan sonra ona gülümsüyorum ve ödülünü veriyorum.

"Ben Cato'yum, sen de öyle misin?" Bana

gülümsüyor. Adımı yazıyorum. *Remy.*

Kaşları çatıldı. "Sağır mı?"

"Hayır, ben dilsizim" diye imzalıyorum.

Omuz silktiği için ne demek istediğimi anlamış olmalı. "Merak etme. İkimize de yetecek kadar konuşurum."

FIVE

Cyrus

İşte bu yüzden yeni insanlarla uğraşmayı sevmiyorum.

Rutinime ve işim dolayısıyla muhatap olduğum insanlara alıştım. Şehre gelmek bir hataydı. Remy'yi getirmek daha da kötüydü.

Onun nesi var böyle?

Aramızdaki bağ sayesinde şehvetinin yandığını hissedebiliyordum; neredeyse onun yerine ereksiyon olmama neden olacak kadar muhtaç, baş döndürücü bir his. Belli ki on sekiz yaşında olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Bazen Finnick'in açık cinselliği tarafından istila ediliyorum ama yıllar geçtikçe onu dışarıda bırakmayı öğrendim.

Remy ile olan bu şey yeni.

Güçlü ve yoğun. Bunu görmezden gelemem. En azından şimdilik.

Yapabileceğim tek şey onu bu durumdan faydalanmak isteyebilecek diğer kişilerden korumak.

Jax tipik bir polisin dikkatiyle beni inceliyor. Delici bir bakışla katmanlarımı çözmeye çalışıyor. Rahatsız edici bir sessizlik havayı dolduruyor. Remy'yi alıp çıkmak üzereydim ki kapı arkamdan açıldı. Şık bir takım elbise giymiş bir adam içeri girdi. İyi toparlanmış ve yakışıklı. Odanın gerginliğini fark ettiğinde yüz hatları geriliyor ve bakışları şerife yöneliyor. Bir dağ aslanı gibi etrafımda dolanıyor, yanımdan geçerken gözlerini benden ayırmıyor ve sonra Jax'in yanına yanaşiyor. Ondan yayılan koruyuculuk o kadar yoğun ki neredeyse tadını alabiliyorum. Bir kolunu rahatça şerifin omuzlarına attığında ve şakağına bir öpücük kondurduğunda, benimle göz temasını hiç kaybetmeden, ortak olmaları gerektiğini anlıyorum.

İçimdeki tüm öfke ve tedirginlik sönüyor. Her iki adam da hızla sakinleşen tavrımı fark etmiş olmalılar çünkü ikisi de gevşiyor.

"Cyrus Hames, Dante Kincaid ile tanış," diyor Jax. "Cyrus, Beacon Adası Ulusal Ormanı'nın baş orman bekçisi." Sonra başını çevirerek takım elbiseli adamın öpücüğünü kabul ediyor. "Dante, Red Hake Bed & Breakfast'in sahibi."

"Ve nişanlım," diye ekliyor Dante, bana sırtarak. "Tanıştığımıza memnun oldum." İkimiz de el sıkışmak için hareket etmiyoruz.

Jax boğazını temizler. "Tamam o zaman. Kahvaltıyı erteleyebilir miyiz? Cyrus ve benim bir soruşturma için kafa kafaya vermemiz gerekiyor."

Dante başını sallar ve nişanlısından bir öpücük daha çalar. "Bu iş bittiğinde beni ara."

Bu sefer yanımdan geçerken birbirimize bakmıyoruz. Rahatlıyorum ve Jax'in karşısındaki koltuğa oturuyorum.

O da beni takip ediyor ve oturmadan önce bir dosyayı bana doğru itiyor.

"Brie'ye bana e-posta ile gönderdiğin kampçı listesini BFB ve çevresindeki bölgelerde yaşayanların listesiyle karşılaştırmasını söyledim. Çoğu yerel halktan ama en az üçte biri hesaba katılmamış." Jax

dosyayı çevirerek açtı ve işaret etti. "Altı çizili olanlar bilmediklerimiz. Eğer herhangi birini eleyebilirsiniz ya da bana

araştırabiliriz, önce oradan başlayacağız."

Bir ısı seli bağın içinden geçerek beni sarsıyor.

Her nasılsa, bunun Finnick'ten ya da başka birinden değil Remy'den geldiğini biliyorum. Sıkıntı bir kez daha beni pençesine alıyor. Üst katta ve görüş alanımın dışında olması beni rahatsız ediyor. Belli ki orada gördükleri de hoşuna gidiyor.

Şimdi böyle mi olacak?

Birinden her etkilendiğinde ne hissediyor?

Bu çok çabuk eskiyecek. Özellikle de zaten şerifi öldürmek istediğimden ve o da mutlu bir şekilde çiftleştiğinden beri.

Jax kaşlarını sertçe çatarak beni iç düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bakışlarımı ona dikiyorum. "Kontrol etmeni istediğim biri var," diyorum ona. "Yeni komşular."

Yüz hatları sertleşir ve omurgası katılaşır. "Şüpheli zamanlama."

"Anlaştık. Üç kişiler. Nakliye kamyonu dün oradaydı ama onlardan garip bir his alıyorum."

İfademden irkilmemeye çalışıyorum. Bir polis olarak, şekil değiştiren olsun ya da olmasın, başıyla onayladığına göre anlıyor gibi görünüyor. Sanırım bu altıncı his sadece benim türüme ait değil. İnsanlarda da olabilir.

"Adresi not edin, ben kendim kontrol edeceğim. Onlara habersiz bir ziyarette bulunun."

Jax'in uzattığı not defterine bilgileri karalayıp ona geri veriyorum. "İşe gitmek üzereyim ve gece boyunca kaçırdığım bir şey olup olmadığına bakacağım. Seni bilgilendirmeye devam edeceğim."

Konuşmak için ağzını açıyor, ama birden Remy'nin bağından gelen kusursuz zevk duygusuyla saldırıya uğruyorum. Parlak, güzel ve çok ateşli. Bir sonraki nefesimi alamadan ayağa kalktım ve merdivenleri hızla çıktım. Jax'in ağır ayak sesleri arkamda gümbürdüyor, ama ben onu çoktan fark ettim. İçeri *girdiğimde sürümün* bir üyesiyle seks yapan biriyle karşılaşmayı bekliyordum.

Olanlar hiç de öyle değil.

Remy önündeki ince adama sırtıyor. Adam elinde bir makas ve tarakla eğilmiş, Remy'nin saçlarını düzeltiyor.

"Doğum günü saç kesimi bedava," diyor adam, bana doğru ilgiyle bir bakış atarak. Remy omuz silkiyor ve sırtıyor.

"Köpekler için," diye araya giriyor Jax arkamdan. "Farkında mısın Cato, sen bir kuaförsün... hayvanlar için."

Cato dudağını yukarı kıvrıyor. "Kedilerin sadece benim sayemde güzel. Kapa çeneni, Şerif."

Jax kıkırdıyor. Remy'nin hala gülümsüyor olması beni şaşırtıyor. O çok... mutlu. Saçını kestirdi ve mutlu oldu. İnanılır gibi değil. Bu çocuğu mutlu etmek için yıllarımı harcadım. Yıllarımı. Bu insanlarla yirmi dakika geçirdi ve birden gülümsemeye başladı.

Sinir, içimde şiddetle çalkalanıyor.

Rey bana sıcaklık gönderen ilk kişi. Rahatlatıcı ve biraz da endişeli. Judd ve Ewan'ın merakı da orada. Finnick'in eğlencesi beni çok sinirlendiriyor.

Remy'nin gözleri yolumu kesiyor, içimde kaynayan öfkeyi hissediyor ve kaşlarını çatıyor. Çok kolay bir şekilde, duygularını geri kalanımızdan koparıyor ve onun yerine boş bir boşluk bırakıyor.

Eğer evde olsaydık, onu omuzlarından tutup sarsardım. Ona hem insan hem de şekil değiştiren olarak öğrendiği her lanet dersi hatırlatırdım. Bir gün şekil değiştirip değiştirmeyeceğinden emin olmasak da, onu bir gün değiştirecekmiş gibi eğitiyoruz. Yeteneğini kucaklayan gerekir, kapatman değil. Onu geliştirmenin tek yolu onu kullanmaktır. Sanki yetenekleri bir lanetmiş gibi davranıyor. Bir sürüye ait olmak önemlidir. Ne olursa olsun yanınızda olacak yerleşik bir aileniz var. O yalnız değil çünkü biz

onu bizim

yaptı.

Nankör.

Remy'yi sandalyeden çekip çıkarmak için gümbürdüyorum. Kararlı kara gözleri beni uyarıcı bir bakışla süzüyor. Alfa'sına boyun eğmeyecek. Şu anda, eğer ortalığı ayağa kaldırırsam bu iki insanın önünde benimle dişe diş mücadele edeceğinden eminim. Dişlerimi gıcırdatarak toz haline getiriyorum ve içimde kabaran tüm duygulardan tedirgin olan kurdumu kontrol altında tutuyorum. İhtiyacım olan son şey kurdun beni ziyaret etmesi.

Kendimi bu kadar kontrolsüz hissetmeyeli yıllar oldu. Normalde, canavara sıkı bir tasma takarım ve Remy'nin üzerinde daha da sıkı bir tasma. Bir şeyler değişiyor. Ben değişmiyorum. Kesinlikle o. Acı çektiği ısırıkların bir şekil değiştirene ait olup olmadığını hep merak etmişimdir. Hiçbir zaman kesin olarak hatırlayamasa da, şüphelerim vardı. Bu bağ, doğaüstü olsa da, sıradan bir insanın başına gelebilir. Sürülerin başkalarını da içermesi alışılmadık bir durum değil, bu yüzden bize hemen bağlanması sürpriz olmadı, ama hep sonunda başka yetenekler gösterip göstermeyeceğini merak ettim. Şimdiye kadar hiçbir şey yoktu. Ancak, on sekizinci doğum günü yaklaşırken, yarı yarıya işaretlerin kendilerini göstermesini bekliyordum.

Şekil değiştirebileceğine dair herhangi bir fiziksel işaret göstermiyor, ancak ondan gelen ve kendi kurdumdan hissettiğim kesin bir enerji var. Bu, eğer mümkünse, onu daha da iyi gözlemek anlamına geliyor.

"Gitme zamanı," diye bağıryorum, artık bu iki insanla bu kadar yakın bir alanı paylaşmakla ilgilenmiyorum. "Şimdi, Remy."

Cato'ya bir *teşekkür* imzalamadan önce bana kötü bir bakış *fırlattı*.

Cato flörtöz bir sırıtışla, "Bir şey değil, seksi şey," diyor. "Al bakalım. Bir arkadaşına ihtiyacın olursa beni ara." Bir kartvizit uzatırken Remy'ye göz kırpmıyor.

Ona uzanıyorum ama Remy daha hızlı davranıyor, ben daha elime alamadan onu kapıp cebine atıyor. Beyaz öfke şimşekleri beni elektrikliyor. Hızla kontrolümü kaybediyorum ve kaybettiğimde hiç hoş olmayacak. Remy'yi tutarak ayağa kaldırıyorum, parmaklarım hafif kaslı kolunu ısırıyor. Beni silkelemeye çalışıyor ama bu sadece tutuşumu sıkılaştırmama neden oluyor. Jax bana onaylamayan bir bakış fırlattı.

Sen kendi işine bak, Şerif.

"İrtibatta olacağız," diye Jax'e sesleniyorum. Ve sonra Remy'ye, "*Gitme zamanı evlat.*" diyorum.

Kasabadan uzaklaştıkça üzerime çöken sükûnet bunaltıcı. Adrenalinden arta kalanlarla neredeyse gümbürdüyorum. Remy kendini bana tamamen kapattı, onun yerine pencereden dışarı bakmayı tercih etti. Diğerlerinin neyin yanlış olduğunu sorguladıklarını hissediyorum, ama sonunda kimsenin yaralanmadığını ya da ölmediğini anladıklarında geri çekiliyorlar.

Remy'nin tavır sorununu görmezden gelerek Eski 946. Otoyol'dan Quagmire Yolu'na sapıp görev yerime doğru ilerliyorum. Bina küçük ama içinde ben, başka bir yarı zamanlı korucu, orman teknisyenim ve asistanımız var. Bakımlı ve ormanın derinliklerinde yer alıyor. Bu karakol benim evden uzaktaki evim. Ewan'ın arabasını diğerleriyle birlikte ön tarafa park etmiş görünce biraz şaşırdım.

Remy bana hızla işaret ediyor. *O neden burada?*

Ewan'ın ortaya çıkması duyulmamış bir şey değil. Maine Eyaleti'nde çevre bilimci olarak yaptığı iş, çok fazla saha çalışması gerektiriyor. Bazen, ne araştırdığına bağlı olarak, bu onu bize getiriyor,

özellikle de araştırdığı şey ulusal ormanı etkiliyorsa.

İlk içgüdüm Remy'ye bu konuda endişelenmemesini söylemekti. Ama ona bir iş vermeye karar verdim. O

ormancılığın tüm inceliklerini ve gerektirdiklerini öğrenmeniz gerekiyor.

"Muhtemelen incelemek istediği bir hayvan, böcek ya da bitki hakkında konuşmak için buradadır," diye açıklıyorum. "Eğer nesli tükenmekte olan ya da tehlikeli bir bölgede bulunuyorsa, özel izin alması ve kendisine eşlik edecek bir rehber bulması gerekiyor."

Remy bu cevaptan memnun bir şekilde başını sallıyor ve dışarı çıkıyoruz. Bakışlarımı Remy'nin üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Yeni saç kesimi ve stili her zamanki gibi değil. Saçlarının tek gözünün üzerine dökülmesine ve sinirinin en azından yarısını benden saklamasına alışkınım. Cato onu dikleştirdi ve jöleledi. Şu anda bu kadar yaşlı görünmesi sinirlerimi bozuyor. Sanki lanet olası bir randevuya çıkmaya hazırmış gibi.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Remy'nin eşcinsel olduğu gerçeğinden habersiz değilim. Nedense bu durumu daha da kötüleştiriyor. Lokantada onunla göz göze gelen kız gibi bir kızı hamile bırakmasından korkmaktansa, Jax ya da kahvesini içerken gördüğümüz komşu gibi daha yaşlı, etkilenebilir bir adamın gelip onu elimden çekip almasından endişeleniyorum. Jax açıkça çiftleşmiş olabilir, ama ben hala Remy'nin etrafındaki kimseye güvenmiyorum. Sürü arkadaşları dışında kimseye. Finnick de cilveli ve alaycı yapısıyla çoğu gün şüphe uyandırıyor.

İçeri giriyoruz ve Ewan'ın önündeki masaya tünemiş olan asistanım Harrison tarafından karşılanıyoruz. Harrison saygıdeğer bir adam. Üniversiteden yeni mezun olmuş ama hevesli ve işinde iyi. Geri dönüp işini nasıl yapacağını öğrenmesi gereken kişi orman teknisyeni Bradley. Yarı zamanlı korucu Gary, karanlık ofisine bakılırsa bugün burada değil.

"Ewan," diyorum selamlarken. "Bugün burada olacağından bahsetmemiştin."

Parmaklarını altın sarısı tüylü saçlarında gezdiriyor ve bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Yukarıdan bir şey geldi. Bölgedeki olası kurt göçü faaliyetlerini kontrol etmemi istiyorlar. Ormanda bir dükkan açmadan önce iznimi ve onayımı almak istedim."

Ahh, evet. Ewan'ın katili arama ve şüphe uyandırmama yöntemi.

Harrison canlanıyor, ilgiyle yüz ifadesi belirginleşiyor. "Kurt göçü mü? Maine'de on yıllardır kurt yaşamıyor. Bir şeye ihtiyacın olursa Ewan, seve seve yardımcı olurum."

Sürü arkadaşım Harrison'ın açıkça ona nasıl baktığını fark etmiyor bile. Remy yanımda sırıtışını bastırıyor ve aramızdaki bağ sayesinde Finnick'in açık bir şekilde alay ettiğini hissediyorum. Judd ise hiç eğlenmiyor ve tedirginliği tüylerimi diken diken ediyor.

"İmzalayacağım-" Sözlerim çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesiyle kesildi.

Bırakın iki ziyaretçiyi, günde bir ziyaretçinin gelmesi bile bizim için alışılmadık bir durum. Küçük karakolumuz insanlarla dolu. Bir an için Gary'nin varlığıyla bizi onurlandırmaya karar verip vermediğini merak ediyorum. Ama ön kapı açıldığında tüylerim diken diken oluyor.

Bu sabah kahvesini içerken gördüğüm adam. Yeni komşumuz. Muhtemelen benim yaşlarımdaydı. Koyu renk saçları tepesinde ve şakaklarına ak düşmüş. Güçlü ve geniş omuzlu, boynundaki dövme şu anda giydiği yeşil fanilanın yakasının arkasından görünüyor. Arkasından başka bir adam adım atıyor ve daha fazla ayak sesi duyabiliyorum. İçimdeki alarm, Ewan'ın ayağa fırlamasına ve Remy'nin yıldırım hızıyla dönmesine neden oluyor.

"Beyefendi," diye selamlıyor adam, yüzünde plastik bir gülümseme. "Nasılsınız?"

Nezaketi sahte. Onu boğazından tutup duvara yapıştırmak ve kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Bunun yerine boynumu kırıyorum ve sürümle adamların arasına giriyorum.

"Cyrus Hames. Orman bekçisi. Ve sen..." Elimi uzatarak devam ediyorum.

Temkinli bir şekilde bakıyor ama sonra elimi tutuyor ve beni sıkıca, hızlıca sallıyor. "Ben Wyatt Easton." Wyatt'ın bakışları tepkimi izlerken bir şeyler arıyor. Sanki ismi bir tür tanıma uyandırmalıymış gibi. Ünlü falan mı? Çünkü eğer hayran arıyorsa

yanlış yer. "Bu benim küçük kardeşim Van ve ailenin bebeği Cash."

Diğer iki adam kardeşlerinin etrafından dolandır. Van da ağabeyi gibi sağlam yapılı ama Cash onlara hiç benzemiyor. Diğer kardeşler koyu renk saçlı, koyu renk gözlü ve tank gibi yapıyken Cash ince yapılı, yeşil gözlü ve saçları neredeyse beyaz denecek kadar sarı. Diğer ikisi ciddi anlamda korkutucu bir hava estirirken Cash'in gülümsemesi dostça.

Diğerlerini tanıtmaya zahmet etmiyorum. Adamlarımın kim olduğu onları ilgilendirmez. Bakışlarımı tekrar liderlerine çeviriyorum. Wyatt.

"Sizin için ne yapabilirim, Bay Easton?"

Bir süre beni inceledikten sonra gözlerini en küçük kardeşine çeviriyor. "Cash garip bir manzarayı rapor etmek istedi."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Gördün mü?"

Wyatt elini Cash'in omzuna sıkıştırır. "Devam et. Ona ne gördüğünü anlat."

Cash'in bakışları benimkilere kilitleniyor. Onun samimiyeti beni yanlış yola sürükleyen bir cephe gibi geliyor.

Delici bir bakışla daha da geniş sırtıyor ve "Bir kurt gördüm" diyor. Ewan arkamda kıpırdanıyor, Remy ise hareketsiz duruyor.

"Bir kurt." Etkilenmemiş bir homurtu çıkardım. "Buralarda hiç yok."

"Kardeşim ne gördüğünü biliyor," dedi Wyatt. "Biz sadece farkında olmanı istedik. Tehlikeli olduklarını duydum."

İçimdeki canavar kararlılığımı tırmalıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor, ama ben o zihinsel zinciri çekiştirerek onu yerine oturmaya ve uslu durmaya çağırıyorum.

"Bu harika," diyor Harrison mutlulukla, Ewan'ı dirsekleyerek. "Potansiyel göçleri incelemek için buradasınız ve bir tane tespit ettiler."

"Mükemmel zamanlama o zaman," diyor Wyatt sırtarak. "Umarım herkesi herhangi bir tehdide karşı güvende tutabilirsiniz."

Sesinin tonunu beğenmedim.

"Kesinlikle yapacağım." Sesim keskin ve buz gibi uyarı bıçaklarıyla dolu. "Ben bu ormana ve içindeki herkese göz kulak olurum. Tehlikeliyse, icabına bakarım. Hızlı ve korkusuzca."

SIX

Remy

Ciddi misin?

Cy bugün herkesle kavga mı edecek? Onun derdi ne böyle? Güçlkle bastırđım öfkem bağın içinden süzölüyor. Saçmalıyor.

Ben Remy, diye imzalıyorum, benim yaşına yakın olan adamla göz teması kuruyorum. Memnun oldum.

Nakit.

Adı Cash.

Finnick'in daha fazla ereksiyon şakasını görmezden gelerek dilimin üzerinde yuvarlıyorum.

Cash bana elini uzattı. Solgun ve uzun, zayıf uzuvları var. Parmakları inanılmaz derecede uzun ve onlara sabitleniyorum. Elimi sıkmaya çalıştđđını anlamam bir saniye sürüyor. Bir sıcaklık seli etimi karıncalandırıyor. Sosyal becerilerimin bu kadar eksik olması beni hem kızdırıyor hem de dehşete düşürüyor. Beni küçük evcil hayvanı gibi tuttuğu için Cy'ı suçluyorum.

"Remy," diye öneriyor Ewan. "Sağır değil, sadece dilsiz. Ben Ewan ve bu da Harrison."

Cy, Ewan'ın arkasından konuşmasından hoşnutsuzluk duyduğunu belli eder. Cash'in sırtışı daha da genişler ve ağız dolusu parlak beyaz dişi ortaya çıkar. Kesici dişlerinden biri hafifçe çarpık. Bu kusuru sevimli buluyorum. Mükemmel olmadđđım kesin. Onun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık vererek elini sıkmak için uzanıyorum. Teni benimkine sıcacık değiyor ve içimde heyecan dalgaları yayılıyor. Cash başparmağını elimin üzerinde samimi bir şekilde gezdirdiğinde neredeyse şok içinde haykıracaktım.

Cidden, bir çocuk bir günde kaç tane ereksiyon olabilir ki? Finnick.

Bir sorun var. Judd.

Cy'ı sakinleştirmeliyim yoksa bu adamları katledecek. Ewan.

Umarım Remy iyidir. Rey.

Çok zayıf. Çok küçük. Çok kırık. Cy.

Sesleri çok yüksek ve hepsi aynı anda konuşurken neredeyse midemi bulandırıyorlar ama birbirleriyle konuşmuyorlar. Sadece hep bir ağızdan bana sesleniyorlar ve her birini duymak için kaosun içinde sıralama yapmak zorunda kalıyorum. Omurgamdan aşağı bir titreme yayılıyor. Cash'in yeşil gözlü bakışlarında endişeye benzer bir şey titreşiyor ve elimi isteksizce bırakmadan önce dışarıda başını sallıyor.

"Remy," diye bağırır Cy uyarırcasına.

İyi olacağım, ona imza atıyorum. Raporunuzu doldurun.

Cash topuklarının üzerinde dönüyor ve dışarıya doğru yürüyor. Bana sıkılmış bir bakış atan Van'ın yanından geçmek zorundayım. Cy'ın arkamdaki öfkesi sinir bozucu, bu yüzden onu engelliyorum, umutsuzca bağımızdaki çekmeleri görmezden gelmeye çalışıyorum.

Dışarı çıktıktan sonra Cash ellerini kapüşonunun içine soktu ve bana sırtıttı.
Ne? İmzalıyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyor yeşil gözleri parlayarak. Kulağıma dokunup işaret ediyorum, *seni hâlâ duyabiliyor ve anlayabiliyorum*.

Bir dakika beni izliyor ve sonra alt dudağını ısırtıyor. Çarpık kesici dişinin kabarık pembe dudağını her çekişini fark ettiğimde kasıklarımın doğru bir şehvet fişkırıyor. Ağzım tadına bakmak için sulanıyor ve kendimi durduramadan bir adım daha yaklaşıyorum.

"Buralarda mı oturuyorsun?" diye soruyor, sonunda incinmiş dudağını serbest bırakarak. Başımı sallıyorum ve genel yönü gösteriyorum.

"Aynı." Sırıttıyor. "Hey, belki de komşuyuzdur."

Ona ailemin ne kadar sapık olduğunu ve bunu zaten bildiğimizi söylemeyeceğim, bunun yerine ona omuz silkmeyi öneriyorum.

"Kimseyi tanımıyorum, Rem. Birbirimize rastlamamız çok hoş."

Remy, imzalıyorum.

Cash sadece güler. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama belki bana mesaj atabilirsin."

Telefonumda programlanmış ondan az telefon numarası var, bunların beşi birlikte yaşadığım insanlar. Diğer birkaçı da Cyrus'un iş arkadaşları. Sadece Cato'nun numarasını almakla kalmadım, şimdi bir de benimle iletişime geçmek isteyen inanılmaz seksi yeni bir adam var.

Elimi uzatıyorum, telefonunu bırakmasını bekliyorum. Kapüşonunun cebinden çıkarıp avucuma koyuyor, dokunuşu elektrik gibi. Hızla geri çekiyorum, damarlarımda bir nehir gibi akan sıcaklık yerine telefona odaklanıyorum. "Remy" altında numaramla bir kişi oluşturuyorum ve sonra ona geri veriyorum. Bana bir mesaj göndererek numarayı iki kez kontrol ediyor. Telefonum çalışıyor ve okumak için cebimden çıkarıyorum.

Sanırım sana Rem diyeceğim.

Cevap verirken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Ben: Ve sanırım sana Cashper diyeceğim.

Bir kahkaha attı. "Herkes doğayı seven bir açık hava manyağı değil. Bazılarımız karanlıkta içeride kalıp kitap okumaktan memnun olur."

ASL dilini anlayamadığı için ona başka bir mesaj gönderdim.

Ben: Bir vampir ineği mi?

"Komik adam," diye kestirip atıyor. "Kaç yaşındasın sen? Hapishane yemiyle uğraşmaya ihtiyacım yok."

Cüretkâr sözleri utanç alevlerinin tenimi yalamasına neden oluyor. İşveli bakışlarından kaçınmak için bakışlarımı telefona çeviriyorum.

Ben: Ben yasalım. Bugün itibariyle.

"Bugün doğum günün mü? Hadi canım? Mutlu yıllar, Rem." Şimdi mutlu.

Ben: Kaç yaşındasın?

"Geçen ay yirmi yaşına bastım." Dalgınca boynunda asılı duran künyeye uzanıyor ve kapüşonunun içinden çıkarıyor. Gergin bir hareket gibi görünüyor, bu da beni sakinleştiriyor. Belki de buradaki tek garip insan ben değilimdir. "Peki buralarda eğlenmek için ne yaparsın? Lütfen dağ tırmanışı deme. Kalbim buna dayanamaz."

Ben: Müziği severim. Yazmayı. Okumayı. Doğrusu, pek dışarı çıkmam.

İsteyerek değil.

Acı çirkin başını kaldırıyor, ama onu bastırıyorum. Cy'ın yeni arkadaşımınla geçirdiğim bu ana müdahale etmesine izin vermeyeceğim.

"Bu şimdi değişiyor," diyor Cash, o kadar yaklaşıyor ki vücudunun sıcaklığını benimkine karşı

hissdebiliyorum. "Artık burada olduğum için her şey değişiyor."

Sesinin derin, baştan çıkarıcı tonu başımı döndürüyor. Onu kendime çekmek ve burnumu boynunun sütunu boyunca gezdirmek için yoğun bir istek duyuyorum. Dilimi etinde gezdirmek ve tadının neye benzediğini görmek için. Sosyal beceriksizliğimle yeni adamı korkutmamaya çalışarak telefonumu neredeyse avucumun içinde eziyorum.

"Bana sonra mesaj at. O zaman sana doğum günü hediyeni veririm." Bakışları dudaklarıma düşüyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Görüşürüz, Rem."

Cash'ın dikkati bir kez daha dudaklarıma yöneldiğinde titreyerek *veda* sözcüklerini ağzıma alıyorum. Göz kırıyor ve sonra uzaklaşıyor. Onu sımsıkı saran kot pantolonunun içindeki kışına bakıyorum.

Bu noktada, takım için bir tane alacağım ve Remy'yi becereceğim, böylece her on iki saniyede bir ereksiyon patlamasını durduracak. Finnick.

Cy'ın Finnick'e duyduğu öfkenin ani saldırısı neredeyse günümün en güzel kısmını mahvediyordu. Ancak, bu pislikleri susturma konusunda oldukça iyi olduğumdan, geldikleri araca tırmanırken Cash'e odaklanmak için bağı görmezden geliyorum.

Bir arkadaş edindim.

Lanet bir arkadaş edindim.

Birlikte planlarım olan ve beni öpmek ister gibi bakan biri. Bu sadece en güzel doğum günüm değil, aynı zamanda hayatımın en güzel günü.

Cyrus günün geri kalanında, ziyaretçiler gittikten çok sonra bile bana sessiz davrandı. Beni Harrison'a havale etti, o da mutlu bir şekilde bana ofisteki ipleri gösterdi. Bradley işe alınmamdan hiç etkilenmemişti ve Cy'a da bunu söyledi. Cy onun hoşnutsuzluğunu görmezden geldi ve onu kamp alanlarını dolaşması için gönderdi.

Hiçbir şey ruh halimi bozamazdı.

Eve dönüş yolundaki sessizlik bana gizlice Cash ile olan arkadaşlığımı hayal etme fırsatı verdi. Finnick'in beni daha fazla kızdırmasından korktuğum için Cash'i öpmeyi düşünmeye cesaret edemedim ama konuşmamızı düşündüm ve kafamda tekrar tekrar canlandırımdı.

Kulübeye ulaşır ulaşmaz dışarı çıkıyorum, tüten pırzola kokusuyla midem gurulduyor. Cy gergin ve bana bakmayı reddediyor. Ne doğum günü ama.

Finnick verandada selamlarken, "Tam zamanında geldiniz," diyor. "Açlıktan ölüyorum -Ne oluyor lan?!"

Bir anda Cy ona saldırır. Yumruğu Finnick'in yanağına çarparak tökezlemesine ve kış üstü düşmesine neden oldu. Ben donup kalırken Judd kulübeden dışarı fırlıyor. Cy, Judd onu geri çekene kadar Finnick'e daha fazla yumruk yağdırıyor.

"Sen. Yapacaksın. Yapmayacaksın," diye hırlıyor Cy, parmağıyla Finnick'i işaret ederek. "Anlaşıldı mı?"

Bağda o kadar çok kaos var ki, hiçbirini anlamlandırmakta güçlük çekiyorum. Cy'ın öfkesi bir cehennem gibi, kafamın içindeki her düşüncüyü ve hissi alev alev yakıyor. "O ne yaptı?" Judd sakince soruyor.

Cy onu silkeliyor ve hışımla eve giriyor. Judd'ın bakışları bana doğru yöneldi, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Sanki biliyormuşum gibi.

Ve sonra aklıma geldi.

Finnick'in sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor.

Bu noktada, takım için bir tane alacağım ve Remy'yi becereceğim, böylece her on iki saniyede bir ereksiyon patlamasını durduracak.

Ama bu şu anlama geliyor.

Cy'ın peşinden koşarak kulübeye giriyorum. Tam yatak odasının kapısını kapatıyordu ki vücudumla kapıyı durdurup içeri girdim. Sırtı bana dönük olduğu için söyleyeceklerimi duymak zorunda değil. Çok yazık. Duyacak. Önüne gelene kadar etrafından dolanıyorum. Öfkeli hareketlerle ona işaret ediyorum.

Bu da neydi böyle?

"Hiçbir şey." Alev alev yanan mavi gözleri ilgisizmiş gibi görünmeye çalışıyor ama ben buna kanmıyorum. Daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle titriyor, ki kızgın olmak onun en sevdiği ruh hali olduğu için bu çok şey ifade ediyor.

Yalancı.

Cy'ın burun delikleri benim imzalı suçlamam karşısında alevlendi. Konuşmak yerine, devasa elleri keskin ve abartılı hareketlerle hareket ederek, "*Bunu hak etmişti*" diye karşılık verdi.

Neden? Talep üzerine imzalıyorum. *Neden onu böyle dövdün?*

"Çenesini ne zaman kapatacağını bilmiyor," diye tersliyor, boyun kasları hareketle geriliyor. "Onun yerine ben kapatıyorum."

Seslerini duyabildiğimi bilmesine izin vermeyeceğim çünkü o zaman hayatıma daha da fazla girecekler, ama bilmek zorundayım.

Benim yüzümden mi?

Sorumdan sonra bir süre bekliyor ve sonra sinir bozucu bir çocukmuşum gibi beni başından savıyor. "Akşam yemeği için duş alacağım. Git Rey'i gör."

Başımı sert bir hareketle sallıyorum. *Söyle bana.*

Beni görmezden gelerek yanımdan geçip duşa doğru ilerliyor ve yol boyunca tişörtünü çıkarıyor. Omurgamdan aşağı bir sıcaklık akıyor ve bunun gücüyle ürperiyorum. Fark ettiğim için bile sinirliyim. Bu Cy, Tanrı aşkına. Her zaman olduğu gibi aynı erkeksi, sert pislik. Çekici değil. Hiç çekici değil.

Kolunu tutup onu durdurmak için elimi uzattım. Parmaklarım sıkı, sert kasları kavırıyor. Bu dokunuş onu patlattı. Bana dönüyor, dişlerini birbirine çarptırarak kadar sert bir hırıltı çıkarıyor ve beni duvara doğru itiyor. Çam ve adaçayı kokan keskin bir nefes çekiyorum. Kocaman eli boğazımı kavırıyor, başparmağı benekli etime bastırıyor.

"Kes şunu," diye tıslıyor. "Kes şunu."

O şey onu canlı canlı yemeye çalışırken bile annem çığlık atıyor. Elimi çok sıkı tutuyor. Kaçmak istiyorum ama onu yalnız bırakmaya korkuyorum. Hope'un cesedini yakınlardan görebiliyorum. O şey onu çoktan yakaladı. Şu anda anneme yaptığını yaptı bile. Canavar ondan beslenirken onu sertçe itiyor. Yakında hiç ses çıkarmayacak. Bir hıçkırık çıkardım. O şey aç bakışlarını bana çeviriyor ve sonra saldırıyor. Kıyafetlerim üzerimden sökülüyor, kumaşın yırtılma sesi neredeyse hırıltılar kadar yüksek. Bana da binmeye çalışıyor ama içine giremeyeceği kadar küçüğüm. Çığlık atıp mücadele ediyorum, acıya dayanmak neredeyse imkansız. Başarısız olunca, boğazıma saldırıyor. Derimin ve kaslarımın yırtılması bir kabus gibi geliyor. Her şey siyaha dönüyor.

"Remy!"

Etrafıma şaşkınlıkla bakarak gözlerimi açıyorum. Sonra, yıllar önce olduğu gibi, Cy'ın endişeli mavi gözlerine kilitleniyorum. Geniş avuç içleri yüzümü öyle şefkatle sarıyor ki kelimeler kifayetsiz kalıyor. Cy ile ilgili hiçbir şey artık şefkatli ya da nazik değil. Başparmaklarından biri yanağımdaki ıslak bir çizginin üzerinden geçiyor. Titriyorum ve hafifçe midem bulanıyor.

"Sorun yok," diye gürlüyor. "Seni yakaladım. Artık güvendesin."

Aşğılanma duygusu hafızamdaki korkuyu kovalıyor ve daha fazla gözyaşı döküyorum. O gece olanları düşünmemek için ne kadar çabalasam da, sık sık intikam duygusuyla geri geliyor. En başından beri olduğı gibi bu kelimelerin tekrar tekrar bana saldırmasını bekliyorum: *Çok zayıf, çok küçük, çok kırık.*

Onun yerine farklı bir kelime duyuyorum, yüksek sesli ve baskın.

Benimkini.

Bir kez olsun ondan ya da aşırı korumacılığından nefret etmedim. Onun pençesinde rahatlıyorum ve ölümün eşiğindeki küçük bir çocukken ve hayal edilemez bir kayıptan acı çekerken yaptığım gibi ona sarılıyorum.

SEVEN

Cyrus

Neyim var benim?

Suçluluk duygusu neredeyse kurdum kadar vahşi, sanki etli bir kemikmişim gibi içimi kemiriyor. Onu yakaladığımda aklımı kaçırdım. Bunu açıklamanın başka yolu yok. Patladım.

Neden onu böyle dövdün? Benim yüzümden mi?

Bana imzaladığı sözler aklımdan çıkmıyor. Onların soğukluğunu üzerimden atamıyorum. Beynime yapışıp kalıyorlar, hareket eden ellerinin arkasındaki yüz şaşkın ve kızgın, görüntüler tekrarlanıyor.

Sadece sessiz olmasını
istiyordum. Daha fazla
sormamasını.

Çünkü ona cevap vermek zorunda kalsaydım, bunu kendime itiraf etmek zorunda kalırdım. Buna kesinlikle hazır değilim. Kendim bile zar zor anlayabiliyorum.

Ne olmuştu?

Dün o cesetleri bulduğumdan beri mantıksız bir şekilde öfkeli ve tedirgindim. Sonra Wyatt ve kardeşlerinin buraya taşındığını öğrenmek işleri daha da kötüleştirdi. Kendi hatam yüzünden bütün günü Remy ile geçirmek zorunda kaldım. Her geçen saniye, onu koruma ihtiyacı öyle bir arzuya dönüştü ki, kurdum onu yere yatırıp altımda tutmak için adeta salya akıtıyordu, böylece hiçbir şey ona bakamayacak ya da dokunamayacaktı.

Ve sonra o orospu çocukları karakola geldiler. Wyatt,
Van ve Cash.

Para bir sorun olacak. Sürümden bağıma olan bağları hissettiğim kadar bunu da hissediyorum. Bu yanlış hissettiriyor. Bir saldırı. Lanet bir enfeksiyon.

Benim olanı lekeleyecek. Onu
öldürmek zorundayım.

"Özür dilerim," diye boğulmayı başarıyorum, yüzünü avuçlarken kaşlarım çatılıyor.
"Yapmamalıydım... Yapmak istemedim..."

Başını iki yana sallıyor. Bana imza atmadığına göre, detay vermek istemediğini varsayıyorum. Yüzünü serbest bırakmak ve ellerimi yanıma bırakmak için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor. "İyi misin? Seni incittim mi?"

Yanıtını işaretlerken ellerini kaldırıyor. *Ben iyiyim. Sadece...* Duraksıyor, gözleri donuklaşırken tüm vücudu irkiliyor.

Çenesini kavriyorum, başını yukarı kaldırıyorum, böylece gözlerimin içine bakmaya zorlanıyor, birkaç dakika önce olduğu yere gitmiyor. En azından gözleri benim üzerimdeyken o kadar üzgün değiller ve harap olmuş gözyaşları akıtmıyorlar. Başparmağımın çenesinde gezinmesine engel olamıyorum. Bu sefer elim boğazına doğru kayıyor, onu uzak tutmak için değil, neden olmuş

olabileceğim hasarı incelemek için.

"Acıyor mu?" Başparmağımı yaralı derisine sürterken ses tonum hırçınlaşarak soruyorum.

Başını sallıyor ve pembe dudağını ısıyor. Daha önce ona hiç bu kadar takılmamıştım ve bu endişe verici. Diğerlerinin bağdan sızan endişelerini belli belirsiz hissediyorum, ancak tüm odak Remy'de olduğu için susturuluyor.

Her santimini incelemek, ilgilenilmesi gereken çürükler ya da kesikler aramak için içimde bir dürtü var. Remy olduğunu düşünürsek rahatsız edici. Yine de bundan kurtulamıyorum. Gözlerim bir kez daha onun karanlık gözlerine kilitleniyor. Şaşkınlık ve merak arasında gidip geliyorlar - duyguların ping pong maçı.

Avuç içi çıplak göğsümün ortasına değiyor. Kalbim dörtlüğe koşarak tepki veriyor, o kadar gürlüyor ki sanki beni sağır etmek istiyor. Yazdığı yazılar yüzünden sık sık mürekkeple lekelenen küçük parmakları etime hafifçe bastırıyor, sıcak ve çok yumuşak. İçimdeki kurt, onu koklayabilmek için avucunu yüzüme götürmek istiyor, böylece kokusunu sonsuza dek ezberleyebileceğim.

Neden?

Çünkü o benim.

Kurt burnunu çekerek kabul eder.

O benim sürümün bir parçası. Hepsi benim. Biz bir aileyiz.

Remy'nin parmak uçları göğüs kaslarımın arasından aşağı kayıyor ve boğazımdan boğuk bir ses çıkarıyor. Sanki ondan ateş fışkırıyor ve güneye giden yolu kavuruyor. İzini göbeğimin hemen üzerinde durduruyor ve içimdeki kurt kızgınlıkla hırlıyor.

Neden sinirlendim?

Beynim kendini toparlıyor ve Remy'nin beni severken neredeyse banyo duvarına yapışmış olduğunu fark ediyorum. Yanlış ve çarpık hissettiriyor. Ciğerlerimden yırtık bir nefes geçiyor. Bileğini kavrayıp daha aşağı inmesini engelliyorum.

Çünkü...

Dener miydi? Denemesini ister miydin?

Bu saçma düşünceyi görmezden gelerek, elini vücudumdan ayırıp yukarı çekiyorum, ona iletişim cihazlarını geri vermeye kararlıyım. Ama onu serbest bırakmak yerine kurdum ortaya çıkıyor, pençeleri parmaklarımdan çıkıyor ve genç derisini ısıyor. Kanının kokusu tüm sinir uçlarımı harekete geçiriyor. Kurt kaçmak için yalvarırken, adeta bunun için sızlanırken artık kontrol bende değil. Onu zar zor bağlı tutuyorum. Yine de Remy'nin avucunu burnuma getirmeyi başarıyor. Açgözlülükle kokusunu içime çekiyorum; her zamanki toprak kokusuyla karışmış bakırımsı kan.

Dilimi kanlı etinde gezdirmekten kaçınarak gözlerimi kapatıyorum. Sadece kokusunu değil, tadını da ezberleme arzusu neredeyse çıldırtıcı. Sonunda kendimi kontrol etmeyi başarıyorum ve elini bırakıyorum. Bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi boşluğa ihtiyaç duyarak sendeleyerek geri adım atıyorum. Bir aptal gibi gardımı indirdim. Kurdum bir saniyeliğine kazandı. Bakışlarımı göğsünden aşağıya, sikiğin pantolonunun içinde nasıl gerildiğine doğru sürüklemem için gereken tek şey bu.

Ben sersemlemiş ve biraz da dehşete düşmüşken, kurdum memnun. "Duş almam lazım," diye ısıyorum, kelimelerim acımasız ve sert.

Remy sözlerimi duyunca sarsıldı, aramızdaki trans bozuldu. Aletinin durumunu fark eder etmez yanakları kıpkırmızı oldu. Uygunsuz bir düşünce aklımdan geçiyor ve göğsünün ve karın kaslarının da aynı şekilde kırmızı olup olmadığını merak ediyorum.

"Lütfen," diye boğuluyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var. Uzun bir gün oldu."

Tökezleyerek banyodan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Gitmiş olmasına rağmen hala kokusunu alabiliyorum. Yaprakların kokusu ve soğuk, tuzlu sabah yağmuru üzerime yapışıyor. Kokuyu temizlemek için tökezleyerek duşa giriyorum. Ellerim çok kötü titriyor, duşu başlatmak için birkaç

deneme yapmam gerekiyor. Sıcak düğmesiyle uğraşmıyorum ve gidebildiği kadar soğuğa çeviriyorum.
Giysilerimin geri kalanı

mümkün olandan daha hızlı dökülüyor ve sonra içindeki yangınları soğutmak için çaresizce içeri tırmanıyorum.

O zaman fark ediyorum ki, kendimi zorladığım buz spreylene rağmen aletim taş gibi sertleşmiş, inanılmaz bir boşalma ihtiyacıyla seğiriyor. Onu kavradım, vahşice salladım. Ben bir aptalım. Hasta bir sikiciyim. Dengesiz. Utançtan kendimi tüm paketimden soyutluyorum ve daha önce gördüğüm küçük bir anın zihnime sızmasına izin veriyorum.

Çikolata gözlü.

Koyu renk

saçlar.

Kabarık dudaklar.

Cehenneme gideceğim.

Duvarları sarsacak kadar yüksek bir hırıltıyla boşalıyorum, tohumlarımı fayansın her tarafına saçıyorum. Ve sonra öğürüyorum çünkü çok boktan.

O benim...

Bu Remy.

O...

Maden. Maden. Mayın.

Yumruğumu duvara çarparak hayal kırıklığı ve kendimden iğrenme dolu bir kükreme sesi çıkardım. Finnick'i eşek sudan gelinceye kadar dövdüm çünkü takım için bir tane almak konusunda şakacı bir şekilde şaka yaptı. Remy ile seks yapacağını söyledi. Benim Remy'mle. Onu duymuştum. Sözleri gün gibi açıktı. Bir duygu ya da his değil.

Kelimeler.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve henüz bunu onlara açıklarsam lanetleneceğim. Sürümün bilmesi gereken son şey onların düşüncelerini duyabildiğim. Bu bir ihlal gibi geliyor.

Gerçi hiçbir şey Remy'nin başına gelenlerden daha kötü olamazdı. Hay sikeyim.

Remy'nin herkesin bakışlarından dikkatle kaçındığım doğum günü yemeğinden sonra, üzgün kıcımlı kara kara düşünmek için dışarı çıkardım. Judd'ın bana katılması sadece birkaç dakika sürdü. O benim sağ kolum. En iyi arkadaşım. İhtiyacım olduğunda bana mantıklı bir ses sunan kişi. Tabii ki beni görmeye gelen o olacaktı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, bana bir bira uzatırken sesi alçak çıkıyor.

Karanlık ormana bakıyorum, kulaklarım dik ve olağandışı seslere karşı tetikte. "Pek sayılmaz."

"Hmm." Birasından bir yudum alır ve sonra iç çeker. "Şey, çok kötü, dostum. Son iki gündür kafayı yemiş gibi davranıyorsun. Çocuğa tam olarak ne olduğunu bilmiyorum çünkü konuşmayı reddediyor ve her fırsatta bizi dışlıyor ama bir şey oldu. Kolundaki bandaja ve boynundaki çürüğe bakılırsa, Finnick'e yaptığın gibi ona da kendini kaybettin diyebilirim."

Finnick'in adını duyduğumda öfkeyle titrerken gerginlik sırtımı sarıyor ve beni kaskatı kilitliyor. "Remy'yi sikeceğini söyledi," diye homurdanıyorum. "Sanki böyle bir seçenek varmış gibi."

"Ne oluyor be?" Gelip önümde durdu. "Sen ciddi misin? Bunu sana o mu söyledi?"

Dişlerimi sıkıyorum ve bakışlarımı çizmeli ayaklarıma indiriyorum. Soğuk hava beni iliklerime kadar uyuşturuyor. Bütün gün aralıklarla yağmur yağdığı için şükrediyorum. Orman yangını tehdidi

ortadan kalktı.

"Çok fazla kelimeyle değil," diye tükürmeyi başardım, "ama fikri anladım." "Anlıyorum."

"Bu iyi değil. Finnick'in ona dokunmasına izin yok. Asla."

Judd başıyla onaylıyor, kaşları çatılıyor. "Katılıyorum. Hepimiz onun sınırların dışında olduğunu biliyoruz. O sadece bir çocuk." Mide bulantısı midemi bulandırıyor, Rey'in akşam yemeği için harcadığı emeği kusmakla tehdit ediyor.

"Peki Remy'ye neden saldırdın?" diye sorar, sesi gerçekçidir. Bazen saçma sapan tavırları sinir bozucu olabiliyor.

"Ben ona saldırmadım." Boynumu kırıyorum ve biramın yarısını yudumluyorum. "O benim kurdumdu." Küçük bir yalan.

Judd kaşlarını çatar. "Vites değiştir artık Cy. Bu seni delirtiyor."

"Dolunaya kadar olmaz," diye cevap veriyorum huysuz bir ses tonuyla, bu da bana bir hüsrana kazandırıyor.

"Saçmalıyorsun." Bir elini omzuma koydu. "Kendine gel. O çocuğu seviyorsun."

Eğer kazara kurdunun onu incitmesine izin verirsen, bununla yaşamana asla izin vermezsin."

Elini bırakıyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Şezlonglardan birine oturuyorum, bakışlarım Remy'nin büyük penceresine kayıyor. Onu izlemek aptalca ama kıracağımı hiç düşünmediğim bir sürü kodu kırdığım açık. Banyodan sadece siyah bir şortla çıkıyor, yara izleriyle dolu vücudunun üst kısmı tam teşhir halinde. Pencereye doğru yaklaşıp burnumu cama dayamamak ve onun hareketlerini izlememek için her türlü çabayı göstermem gerekiyor.

Siktiğimin hastası.

Yine de başka tarafa bakamıyorum.

Pencerenin önünde bağdaş kurmuş oturuyor. Islak saçları artık az önceki gibi dik değil ve kaşlarının üzerinden aşağıya sarkıyor. Az önceki bandaj gitmiş, bu da beni rahatlatıyor. Umarım delikler çoktan kabuk bağlamıştır. Yeni günlüğünü eline aldıktan sonra bir şeyler karalamaya başladı. Günlüklere ne yazdığını hep merak etmişimdir ama hiç bakmaya tenezzül etmemişimdir.

Şimdi, tek düşünebildiğim bu.

Öl.

Kafamın içindeki derin, kötü niyetli ses, eti yırtan bir pençe gibi keskin. Kötülük bana doğru ilerliyor. Her şeyden önce düşünebildiğim tek şey o. Remy. Panik o kadar yoğun ve şiddetli bir şekilde içimde patlıyor ki, tüm sürüm bağı kilitleniyor, Remy bile.

Ayağa fırlıyor, gözleri kocaman ve korku dolu bir şekilde odasından kaçıyor. Çok geçmeden dışarıda beş ceset etrafımda toplandı, sanki ölmemden korkuyorlarmış gibi.

Dehşetten titriyorum. Birinin ona ulaşması fikri o kadar çıldırtıcı ki, ormanda sinsice dolaşmak ve bana yan bakan herkesi ya da her şeyi haklamak istiyorum.

İşte tam da bu yüzden gitmemeliyim.

Sesim titreyerek, "Orada bir şey hissettim," demeyi başardım.

"Ewan..." "Ben giderim," diyor Rey. "Sadece oğlumuzu göz kulak ol."

Normalde bu tür yorumlar Remy'yi rahatsız eder, ama bu gece değil. Sanki onun için duyduğum korkuyu buz gibi bir yağmur gibi hissediyormuş gibi titriyor ve ortasına sarılıyor.

"Ölmeden önce içeri gir," diye bağıriyorum ona kaba bir ses tonuyla, ben dahil herkesin yüzünü buruşturarak.

Bana pis bir bakış fırlatıyor ama itaat ediyor. İçimde bir rahatlama hissettim.

Yukarı bakıp bulutların arasından ayı inceliyorum. Uzun sürmez ve yer değiştirebilirim. Tüm bu saçmalıkları sistemimden atacağım. Her şey normale dönecek.

Çok daha iyi.

EIGHT

Remy

Bu gece mi?

Telefonuma bakıyorum, midemde bir sinir dalgası dans ediyor. Cidden bu gece bunu yapmak istiyor mu?

Ben: Pek arkadaş canlısı değiller.

Nakit: Bilmedikleri şey onlara zarar vermez.

Harrison kamp kurduğum Gary'nin ofisine geri döndüğünde sırtmamak için kendimi zor tutuyorum ve telefonumu bir kenara koyuyorum. İncelemem için bana bir yığın evrak daha uzattı. Doğum günümün üzerinden iki gün geçti. Cy, Ewan'ın beni işe götürüp getirmesine memnuniyetle izin verdi ve gerçek bir saha çalışması yapmama izin vermeden önce Harrison'la sıkıcı şeyleri öğrenerek zaman geçirmem gerektiğini söyledi.

Cy'ın deyimiyle, benden kaçıyor.

Onu suçladığımdan değil. Doğum günüm... garipti. Garipten de kötüydü. İğrençlik sınırında. Cy bir...

Bu düşünceyi bitirmiyorum çünkü bu her şeyi bin kat daha kötü hale getirecek. Biz aileden değiliz. Akrafa değiliz. Aramızda kan bağı yok.

Tabii onun çizdiği benimkini saymazsanız.

Bir an için dilini kıpkırmızı çizgiler boyunca gezdireceğine yemin ettim. Hatta bunu yapmasını istedim. Bunu o kadar çok arzuluyordum ki sikim istekten sertleşmişti.

Ama büyü bozuldu.

O kıcı yanıyormuş gibi benden uzaklaşırken ben de kafamı toparlamak için aramıza olabildiğince mesafe koydum. Diğerleri bir şeylerin ters gittiğini sezmişlerdi ama hiçbirisi müdahale etmeye cesaret edemedi. Rey onun bana ne yaptığını görünce üzüldü, Judd endişelendi, Ewan gözle görülür şekilde sarsıldı ve Finnick gözlerimin içine bakamadı.

Telefonum çalışıyor ve Harrison gider gitmez kontrol ediyorum. Cash bana başka bir selfie göndermiş. Bu da onun doğum günü hediyesiydi - Cy ile olanları aklımdan çıkaran tek şey.

Bana bu kupayı özlediğini söyle.

Sırıttıyorum ve hemen kendi selfie'mle cevap veriyorum.

Saçını böyle seviyorum. Çivili hali güzeldi ama bu haliyle parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum.

İçimde bir ateş parıltısı yanıyor. Çantamı beynimin dışına itiyorum çünkü ne zaman tahrik olduğumu bilmeleri çok garip bir durum - ki bu son zamanlarda çok sık oluyor, öyle görünüyor.

Ben: Eşcinsel misin?

Nakit: Dostum. Bomba gibi ipuçları veriyorum.

Ben: Evet, sanırım oldukça açık.

Çok nazlısın, Rem.

Ona birkaç orta parmak emoji gönderdim.

Ciddiyim. Bu gece geliyor. Mülkünüze ulaştığımda size mesaj atarım. Gizlice çık.

Doğru. Vasilerim aşırı korumacı. Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

Nakit: Wyatt da aşırı korumacı ve Van benim baş belası olduğumu düşünüyor. Sorun değil.

Dikkatli olacağız. Onlar bilmeyecek. Ben likör getireceğim.

İçki mi?

Alt dudagımı kemiriyorum, Cy beni geceleri gizlice dolaşırken yakalarsa başımın ne kadar belaya gireceğini merak ediyorum.

On sekiz yaşındasın, dostum. Teknik olarak, taşınabilirsin. Seni sonsuza kadar tutsak tutamazlar.

Sahte kabadayılığa ilham veriyor.

Tamam. Gece yarısı. O zamana kadar genelde hepsi yatmış olur.

Dolunay gecesi hariç, şafak sökene kadar eve dönmezler. Neyse ki dolunay değil.

Sabırsızlanıyorum.

Kalbim kendi kendine tökezliyor ve düşüncelerimi diğerlerinden uzak tutmak için çaba sarf ediyorum.

Ben de.

Odamda volta atıyorum, huzursuz, sıkılmış ve biraz da gerginim. Cash'le yüz yüze zaman geçirmek için can atıyorum. Mesajlaşmak eğlenceli olsa da, onu görmek istiyorum. Ve koklamak. Ona dokunmak ya da onun bana dokunmasını istiyorum. Şaka yaptığı gibi parmaklarını saçlarımda gezdirir mi? Cesur ve flörtöz, bu yüzden neyin sadece söz, neyin vaat olduğunu söylemek zor.

Gece yarısı olduğunda, duvarlarımda gevşeyerek sürü arkadaşlarımdan başını arıyorum. Ortalık sakın ve sessiz, demek ki hepsi uyuyor. Kendimi görünmez bir zihinsel pelerinle dikkatlice sarıyorum. Son birkaç gündür hava sıcaklığı önemli ölçüde düştüğü için montumu giydikten sonra sessizce yatak odamdan çıkıyorum. Döşeme tahtaları gıcırıyor ve çok ağır nefes almamaya çalışarak duraklıyorum. Kimsenin beni odama geri sürüklemeyeceğinden emin olduğumda yürüyüşüme devam ediyorum. Evden gerçekten çıkana kadar sonsuza kadar geçiyor. Soğuk hava ferahlatıcı ve özgürleştirici.

Cash'in evine doğru parmak uçlarımda ilerliyorum. Uzakta, ay ışığında sarı saçları olan solgun bir figürün beni beklediğini görüyorum. Beni görür görmez el sallıyor. Aptal gibi hissediyorum ama el sallıyorum. Birbirimizden sadece birkaç metre uzaklaşana kadar ikimiz de birbirimize doğru yürüyoruz.

"Hadi, keşfedelim," diyor, elimi tutup beni yoldan çekerek sık ormana doğru götürüyor.

Eli benimkinde sıcacık. Kalbimi sabit tutmak ve nefeslerimin sığlaşmasını önlemek zor. Biriyle el ele tutuşuyorum. Bu inanılmaz bir şey.

Ama Cy pençelerini derinize batırdığında hissettiğiniz kadar inanılmaz mı?

Bu çarpık düşünceyi görmezden geliyorum ve Cash'i ağaçların arasından takip ediyorum. Yavaş ve dikkatli yürüyoruz,

Karşılaştığımız devrilmiş dallardan kaçıyoruz. Bizi ağaçların arasındaki ay ışığının aydınlatdığı bölgelerden geçiriyor ve geceleri doğanın sesleriyle canlanan ormanın derinliklerine götürüyor. Sonunda küçük bir dereye geliyoruz. Su hızla akıyor ve kısa bir çıkıntının üzerinden düşüyor. Sesleri maskeleyecek kadar gürültülü. Bizi büyük bir kayaya götürüyor ve rüzgârı engelleyen tarafına oturuyor. Ben de onun yanında toprağa oturuyorum.

Başını çeviriyor ve tenimi canlı hissettiren flörtöz bir sırıtışla bana bakıyor. "İçki?"

Ona başımı salladım. İçki şişesinin vidasını açıyor, bir yudum alıyor ve sonra bana uzatıyor. Parmaklarımız birbirine değince ürperiyorum. Sırıtışı ormanı aydınlatıyor. Şişeyi dudaklarıma götürüp kokluyorum. Yüzümdeki ekşi ifadeye bir kahkaha atıyor ve elini ağzına götürüyor.

Ona ters ters bakarak bir yudum alıyorum. Yutarken cehennem gibi yakıyor ama neredeyse anında tüm vücudumu ısıtması hoşuma gidiyor. Bir kez daha içiyorum ve yeşil gözleri onaylayarak parlıyor.

Telefonumu çıkarıp yumuşak bir iç çekiyorum.

Keşke ASL bilseydin.

"Öğreneceğim," diyor ve ben de ona inanıyorum. "Ama dışarıdayken kelimelere ihtiyacımız yok."

Ben yazarken başım tekrar telefonuma düşüyor, ama onu elimden alıp yanımda yere koyuyor. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum, dili bilmemesine rağmen ona işaret ediyorum. *Neden bilmesin ki?*

Sırıttırıyor, o kadar yakınıma eğiliyor ki nefesindeki likör kokusunu alabiliyorum. "Konuşmayı planlamıyorum."

Dudakları dudaklarıma değene kadar kafam karışıyor. Uzun, ince parmakları söz verdiği gibi saçlarıma dalıyor ve beni kendine çekerek tutuyor. Nefesim kesiliyor ve o da bu fırsatı kullanarak dilini ağzıma sokuyor.

İlk

öpücüğüm.

Vay anasını.

Ben onun tadına odaklanırken etrafımdaki her şey kayboluyor. Ne kadar güzel koktuğuna. Dilini benimkinin üzerinde gezdirirken boğazından çıkardığı inilti. İnanılmaz bir şey. Öpüşmek. Bunu her zaman yapmak istiyorum. Uzaklaşmaya başlıyor ama ben şefkat ve sevgiye açım. Onu takip ediyorum, vücut ağırlığının onunkinin üzerine düşmesine izin veriyorum, onu yere itiyorum. Bu pozisyonda ağzının derinliklerine dalabiliyor, onu arzuladığım gibi keşfedebiliyorum. Kalçaları kalkıyor, ereksiyonunu benimkine sürtüyor ve bu fantastik his yüzünden neredeyse boşalıyorum.

Siktir. Siktir. Siktir.

Alt dudağını ısıırıyorum, direncini test ediyorum ve bunu yaptığımda çıkardığı sesleri sevdiğimi fark ediyorum. İhtiyaçtan titriyorum, normalde ölümüne tutunduğum kontrolümü hızla kaybediyorum. Şu anda önemli olan tek şey Cash'in dili, dudakları, dişleri ve ondan gelen seksi sesler.

Hangi cehennemde o?

Cy'ın sözleri öfkeli ve biraz da dehşet verici, neredeyse tüylerimi diken diken eden bir uluma, aptalca bir şekilde kendimi yeniden açtığım bağın içinde çınılıyor. Bulunduğum yere doğru hızla ilerlediğini hissediyorum. İnsandan kurda dönüştüğü zamanki kadar hızlı değil ama oldukça yakın. Geri çekiliyorum, ama Cash bunu şaka sanıyor. Bizi yuvarlayarak üstüme düşüyor. Sırıtışı üç saniye boyunca sevimli ve mutluydu.

"Bırak lan onu!" Cy, Cash'i pazusundan tutup çekerek üzerimden uzaklaştırdı.

Ayağa fırlıyorum, umutsuzca Cy'a durmasını işaret ediyorum. Cash'in yüzüne hırlamak için beni rahatlıkla görmezden geliyor. Cash korkuyorsa bile belli etmiyor, sürümüzün Alfa'sıyla sanki onu dövüşte yenebilecekmiş gibi yüzleşiyor. Aralarına uzanarak Cy'ın çenesini tutuyorum ve dikkatini zorla bana çekiyorum.

Bırak. Bırak.

Kelimeleri imzalamam gerekmiyor ama bakışlarımdaki niyeti anlamış olmalı ki itaat ediyor.

Cash tökezleyerek geri çekilir ve kaşlarını çatarak omzunu tutar.

"Bu ne içindi?" Cash kaşlarını çatarak sorar. "Bana bu saçmalıkları anlatma," diye homurdanır Cy. "Siz ikiniz gizlice kaçıyordunuz!" "İkimiz de yeterince büyüğüz," diye aptalca savunuyor Cash.

Cy eliyle içki şişesini işaret ediyor. "Bunun için değil. İkiniz için de. Hadi gidelim."

İkimiz de ayrılmak için harekete geçmeyince Cy beni ceketimin yakasından tutup geldiğimiz yöne doğru sürüklüyor. Aşağılanmışlık gözlerimi yaşartma tehlikesi yaratıyor. Birçok kez sesimin çıkmasını istemiştım ama şu anda Cy'ın yüzüne çılgılık atabilmeyi diliyorum.

Hayatımı mahvediyorsun.

Beni duyamıyor ama bu düşünceleri bağ aracılığıyla gönderiyorum ve onları kırbaç gibi hissetmesi için dua ediyorum.

Gözle görülür bir şekilde irkilmesi, hedefine ulaştığını gösteriyor.

Sonunda yola ulaştık. Cy beni sabırsızca kulübeye doğru ittikten sonra hala omzunu tutan Cash'e döndü.

Özür dilerim, Cash ne demek istediğimi anlamasa da ona bir işaret yapıyorum. Cy'ı görmezden gelen Cash bana, "Seninle sonra konuşacağım. Bu gece..." *İnanılmaz.* Kelimeyi imzalıyorum ve ona gülümsüyorum.

El hareketini taklit ediyor ve acı çekiyormuş gibi hafifçe yüzünü buruşturuyor. "Oh, ve bunu düşürdün." Telefonumu bana doğru fırlatıyor, ben de havada yakalıyorum. "Hoşça kal, Rem."

Cebime sokuyorum. Ona bir el sallıyorum ve figürü gölgeler arasında onu artık göremeyeceğim kadar uzaklaşana kadar öfkemi kontrol altında tutmayı başarıyorum. Sonra dişlerimi göstererek Cy'ı olabildiğince sert itiyorum. Tabii ki, tank gibi yapılı olduğu için zar zor hareket ediyor. Bana doğru uzandı ama elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

I. Nefret. Senden.

İmzaladığım kelimeler sert. Sözcükleri ağzımdan çıkararak ve bağ aracılığıyla ona göndererek ciddiyetlerini vurguluyorum.

"Remy, dur," diye gürlüyor ona sırtımı döndüğüm anda. "Lanet olsun, dur dedim."

Onun boğucu varlığından kaçmaya hevesli bir şekilde kulübeye doğru yola fırlıyorum. Sonunda yetişiyor, pazularımı kavırıyor ve beni o kadar hızlı döndürüyor ki neredeyse tökezliyorum. Pençeleri parmak uçlarından girip paltoma takılıyor ve kumaşı yırtıyor.

"Onun gibi kokuyorsun." Kelimeleri sanki çürük tadı varmış gibi tükürdü.

Ateşli bakışlarımla onu eritebileceğimi umarak ona ters ters bakıyorum. Kollarımdaki tutuşu ona herhangi bir işaretle karşılık vermemi engelliyor. Konuşmama izin vermediği için, ona nefret dolu milyonlarca düşünceyi elimden geldiğince hızlı ve güçlü bir şekilde aramızdaki bağa enjekte ediyorum. Vurdumduymaz bir heykel gibi kalıyor ama umarım her birini hissediyordur, çıplak bir kığa vurulan deri gibi şiddetli bir kırbaç.

Bir gün burayı terk edeceğim. Cyrus Hames ve onun kontrolcü doğasından uzaklara. Üniversiteye gideceğim, yaşıtlarımla tanışıp eğleneceğim. Rastgele erkekleri öpmek istersem, öpeceğim. Oral seks yapmak ya da yaptırmak istersem, yaparım. Sikişmek ya da sikilmek istersem, yaparım.

Onun saçmalıklarından bıktım.

Beni kendinden koruması gerekirken hiçbir şeyden korumuyor. Ondan başka kimse beni incitemez. Her zaman o. Onun sözleri, bakışları ve dokunuşları.

Diğer sürü arkadaşları, şerif ya da sevimli köpek bakıcısı değil.

Kesinlikle Cash değil.

Sadece Cy.

Her zaman Cy'di.

Sanki beni ormandan koparıp almış ve kendi kendine şöyle düşünmüş gibi: "Sanırım bu çocuğu eve götüreceğim ve geri kalan günlerimde terör estirip mikro yönetim uygulayacağım."

Bana seçme şansı verilmedi. Onunla yaşamaya zorlandım. Bana eşitmişim gibi değil, korumaları gereken bir varlıkmişim gibi davranan bir aileye girmeye zorlandım. Ben antika bir vazo ya da restore edilmiş bir arabadan başka bir şey değilim. Bak ama dokunma. Garajdan çıkarma çünkü mahvolabilir.

Kırılğan olmaktan yoruldum. Çok yoruldum.

Bakışlarımız uzun süre devam ediyor, ikimiz de geri adım atmıyoruz. O, aramızdaki bağ aracılığıyla korkutma hislerini zorla besliyor ama ben onu görmezden gelmeye ve istediğim zaman sözünü kesmeye alışkınım. Ne kadar önemsedığimi görmesi için ona ters ters bakıyorum.

"Duş al," diye bağılıyor. "Onun kokusuna dayanamıyorum. Ve bir daha asla evimden gizlice çıkma."

Elinden kurtulup ona iki orta parmağımı uzattım ve ilk öpücüğümün kokusuyla kesinlikle duş almayacağım eve koştum.

Vida Cy.

Artık 18 yaşımdayım. Ne istersem yaparım. O da bu işin üstesinden gelir.

NINE

Cyrus

Tekerleklerin altından gelen çakıl taşlarının belirgin sesiyle uyanıyorum. İçimdeki alarm ateşi, dün gecedan kalan anılarla beni elektrik çarpıyor. Kıyafetlerimi giyerken öfkemi bastırmaya çalışıyorum.

O çocukla ormana kaçtı. Öpüştüler.

İçimde bir hüsrana hırıltısı titreşiyor. Kurdum, bağ aracılığıyla şehvetin açık bir şekilde dalgalanmasına uyandığımda değişmediğim için hala bana kızgın. O zaman Remy'nin kayıp olduğunu fark ettim. Yakın bir yerdeydi ama kulübemizde değildi. Beden değiştirmek, ormana doğru koşmak ve o öpücüğün diğer ucundaki kişiyi dişlerim ve pençelerimle parçalamak için can atıyordum. Mucizevi bir şekilde, canavarı dizginlemeyi başardım ve failde sadece minimum hasar meydana geldi.

Ön kapıdaki sert tıkırtılar beni bir kez daha ziyaretçiden haberdar ediyor. Düğmelerini ilikleme zahmetine girmeden üzerime bir fanila geçirdim ve kapıya doğru yürüdüm. Sinirli bir homurtuyla kapıyı açıyorum, verandamda şerifi görünce biraz şaşıyorum.

"Günaydın," diye selamlıyorum, sesim uykusuzluktan çatallaşmış.

"İçeri girebilir miyim?" Kaşları birbirine yapıştı ve çenesi sıkıldı. "Konuşmamız gerek."

"Ben kahve hazırlayayım." Başımı sallayarak beni mutfaka kadar takip etmesini işaret ediyorum.

"Easton kardeşlerden haber var mı?"

Boğazını temizliyor ve ben kahve makinesini çalıştırırken mutfak masasına oturuyor. "Bu sabah onlarla konuştum. İlk iş onları görmeye gittim."

"Oh?" Kahve demlenirken kalçanı tezgâha yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ne söylemek zorunda kaldılar?"

Avucunu yakışıklı yüzünde gezdiriyor ve sinirli bir şekilde iç çekiyor. "Çocuğa elini mi sürdün Cash kardeş?"

Kanım donuyor ve hırıltımı bastırmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum. "Remy'ye saldırdığını sanıyordum."

Jax'in bakışları beni incelerken keskinleşiyor.

"Anlıyorum." "Neden? Ne dedi?"

"Bir şey söylemesine gerek yoktu. Çıkık omuz yeterince şey anlatıyordu."

Kahve makinesi bittiğini işaret ediyor. Bir an için ona sırtımı dönüp birkaç fincan dolusu koyu sade kahve dolduruyorum ve krema ya da şekerle uğraşmıyorum. O günlerden biri olacak.

"Bir kazaydı," diyorum kupasını önüne koyarken. "Remy için endişelendim." Kahvesini

yudumladı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Görünüşe göre bunu çok yapıyorsun."

Bu konuşmanın beni bir tür canavar gibi göstermesinden hoşlanmıyorum. Hoşlanıyorum.

Benim olanı korumak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım. Lanet olası hikayenin sonu.

"Beni özür dilerken görmeyeceksin," diye çıktım. "Çocuk geveze ve Remy'yi gece geç saatlerde ormana götürerek onu tehlikeye atıyor. Eğer katil onları bulsaydı..."

Düşüncesi bile ellerimi titretiyor. Bardağımı yere koymak zorunda kalıyorum, böylece her yere saçılmıyor.

Ağır bir iç geçirdi. "Aslında bu yüzden seni görmeye geldim. Bu sabah üç sularında gelen bir telefonda beri ayaktayım."

Saate hızlıca bakınca saatin neredeyse yedi olduğunu gördüm.

"Ne tür bir arama?" Bakışlarımı tekrar ona çevirerek talep ediyorum.

Bana dikkatle bakmadan önce azı dişlerini birbirine geçiriyor. "Yolun kenarında bir ceset. Red Hake Dağı Yolu'ndaki Whelks Plajı yakınlarında."

"Nasıl öldüler?"

"Boğazında kesik var. Pençe izleri. Vahşi bir hayvan olabilirmiş gibi görünüyor." "Tecavüz mü?"

Yüzünü buruşturuyor ve omuz silkiyor. "Henüz bilmiyorum. Adli tabip emin olmak için kontrol ediyor ama..." "Ama ne?"

"Sadece bir çocuk, dostum. Bir genç. Muhtemelen on altı ya da on yedi yaşında. Tahmin etmem gerekirse otostopçu gibi görünüyordu."

O mu?

Genç mi?

Vücudum Remy'yi görme ve iyi olduğundan emin olma ihtiyacıyla titriyor. Bağ aracılığıyla panik titreşimleri gönderiyor olmalıyım çünkü saniyeler sonra gözlerini ovuşturarak mutfığa giriyor. Üzerinde sadece dar bir boxer vardı, tüm yağsız kasları ve yara izleri ortadaydı. Eğer Jax bakışlarını kahvesine indirmeseydi, gözlerini oyardım.

"Misafirimiz var," diye homurdandım. "Üzerine bir şeyler giy."

Beni görmezden geliyor, kendine bir fincan kahve doldurmayı tercih ediyor, acele etmiyor. Koyu renk saçları bu sabah dağınık, koyu kahverengi gözlerine doğru sarkıyor ve dolgun dudakları bugün ekstra pembe. Muhtemelen o çocukla sakso çekmekten hâlâ şiş. Cash'in vücudunun Remy'ninkini yere sabitlediği görüntüler kontrol edilemeyen bir öfkeyle içimde bir kasırga gibi esiyor. Ona saldırmamak ve onu odasına sürüklememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum, böylece benekli etini ve sıkı kışını gören herkesten onu saklayabilirim.

Göğsünde kıpkırmızı çiçekler açıyor ve boynuna tırmanarak oradaki teni de boyuyor. Bana doğru baktığında, alt dudağını kemiriyor. Dişlerinin pembe ete nasıl girdiğine takılmış durumdayım. Ona doğru fırlamak, yüzünü ellerimin arasına almak ve başparmağımla dudağını nazıkçe çekıştirmek için delice bir istek duyuyorum. Bu düşüncelerden sıyrılarak dikkatimi tekrar şerife vermeye çalışıyorum. Remy bana sırtını dönerek mutfaktan garip bir şekilde çıkana kadar nihayet transımı bozabiliyorum.

"Ee," dedim, "başka bir ceset. Herhangi bir ipucu var mı?"

"Henüz değil. Yaralar yüzünden vahşi bir hayvan olma ihtimalini hâlâ göz ardı edemiyorum," diyor Jax, "bu yüzden bölgeyi taramanı istiyorum. Bakalım yeni hayvanlar bu tarafa göç etmiş mi?"

Tekrar ediyorum, hayvanlar insanlara tecavüz etmez, ama dilimi ısııyorum. Bu insanın ihtiyacı olan son şey doğaüstü dünyayla ilgili içgörü. Muhtemelen bu dünyada bildiğinden daha fazlası olduğunu keşfetmek ona kalp krizi geçirecektir.

"Bunu önceliğim haline getireceğim." Sandalyemde arkama yaslanıyorum, ahşap ağırlığının altında gıcırlıyor. "Kurbanın ölüm zamanı?"

"Tahmini olarak dün gece on bir ile bu sabah bir arası."

"Nakit mi?"

"Pek olası değil. Red Hake Dağ Yolu buraya pek yakın sayılmaz. Oraya gitmek, birini öldürmek ve Remy ile buluştuğunu söylediği gece yarısına kadar dönmek için arabayla epey bir yol kat etmek gerekir. Buraya seni görmeye gelmeden önce nerede olduğunu sordum, evde olduğunu söyledi."

"Sonrasında mı? Benim... benim..." ile olan sikişme özentisini mahvettiğim için bana kızgındı.

Sözümü kesiyorum, vücudum Cash Easton'a şiddet uygulama ihtiyacıyla gümbürdüyor. "Remy ile birlikte." "Acil servise gitti," diye kestirip attı Jax, yüz hatları gergindi, "bir şey kırılıp kırılmadığını görmek için röntgen çekti."

Birkaç gün askıda kalacak. Kurbanı bu kadar zarar vermesi fiziksel olarak imkansız olurdu."

"Kardeşleri mi?"

Jax kahvesini yudumluyor, cevap vermek için zaman ayırıyor. Sonunda bana sert bir bakış fırlattı. "Easton ailesinden hoşlanmadığını anlıyorum. Güven bana. Ben de seviyorum. Ancak bu, tüm bunları onların yaptığı anlamına gelmez. Zamanlama bir tesadüf, ama sırf onları sevmiyorsun diye bunu onların üzerine yıkamazsın."

İzle beni, pislik.

"Bunu kimin yaptığını bulacağım," diye yemin ediyorum, karanlık sözüm diğer sürü arkadaşlarını uyandıracak kadar şiddetli bir şekilde bağın içinde titriyor.

Çünkü yapmak
zorundayım. Remy'nin
güvenliği tehlikede.

"Ben de bu canavarı bulmak istiyorum," diye katılıyor Jax. "Bu kasabada bu tür şeylere alışık değiliz. Bu şeytani ve iğrenç bir şey. Bu kişinin adalete teslim edilmesini ben de en az sizin kadar istiyorum."

Adalete teslim
edildi mi? Pek
sayılmaz.

Sorumlu kişi ya da şeyi öldüreceğim. Duruşma ya da tutuklama beklemiyorum. Boş ver onu. Katili bulduğumda, boğazını kesmekten ve kurtçukların yemesi için lanet olası ormanda bırakmaktan büyük bir zevk alacağım.

Söyleyebileceğim kadarıyla bölgeye göç eden yeni bir hayvan yok. Kokularını almaya çalıştım, patikaları ve kamp alanlarını araştırdım ve hatta hem ormanda yaşayanlara hem de oradan geçenlere sordum. Arada bir ayı, çakal ya da puma dışında bir şey yok. Bunlar ölümcül olsalar da, bu kurbanların neredeyse tamamının cinsel saldırıya uğramasını açıklamıyor.

Tıpkı eskiden olduğu gibi.

Geçmiş hatırlatan bir yumruk gibi geldi. Remy'nin parçalanmış boynuna o kadar odaklanmışım ki başka hiçbir şeyi fark etmemiştim. Onu hayatta tutmak öncelikliydi. Daha sonra bana gelip diğerlerini anlatan Rey oldu. Kalçalarındaki çürükler. Gözyaşları...

İçimde tiksinti dolu bir ürperti dalgalanıyor.

Remy bize o zamanlar ne olduğunu anlatamadı. Yıllar sonra canavarın onu becermeye çalıştığından belli belirsiz bahsetmişti. O kadar küçüktü ki. Çocuk gibiydi. Eğer bu sadist pisliği elime geçirirsem, onu dişlerimle parçalara ayıracağım.

Remy, Ewan'la birlikte kulübeye geldiğinde düşüncelerim karanlık ve kötü bir yerdeydi. Onlar

Harrison'la birlikte geç saatlere kadar çalışmışlardı, ben ise tüm gün süren bir araştırmanın ardından doğruca eve gelmiştim. Rey akşam yemeğini bitirirken ekibimin geri kalanı mutfakta önemsiz bir şey hakkında tartışıyor.

Finnick'in kahkahası, Remy hakkında o berbat şeyleri söylediği zamanki gibi sınırlarımı bozmuyor. Gözlerimle tekrar buluşabiliyor. Ne yaptığını bildiği ve bir kez daha iyiliğimi istediği açık. Ona kızgın olsam da ondan nefret etmiyorum. Şu anda bana karşı nerede durduğunu biliyor. Çok ince bir çizgide yürüyor.

Ewan ve Remy kulübeye girerken sesler oturma odasını dolduruyor. Remy'nin tek parça olup olmadığını görmek için seslerine doğru yatak odamdan çıkıyorum. Onun için bu kadar endişelenmek çıldırtıcı. Son zamanlarda tek yaptığım bu. Başka bir şey düşünemiyorum.

Sadece o.

Odasında güvende, yatağına yayılmış, kitapları etrafına saçılmış, dalgın bir şekilde günlüklerinden birine bir şeyler karalıyor.

Ama köşeyi döndüğümde, tüm huzur dolu düşünceler ayaklarımın dibine çöküyor. Remy'nin yanında Cash var. Jax'in bahsettiği gibi kolu askıdaydı ama adam hiç de bitkin görünmüyordu. Aksine, Cash sanki buraya aitmiş gibi evime girerken kibirli bir sırıtış takınıyor.

Ewan sözümü kesiyor, elini kaldırarak sakın kalmam için sessizce yalvarıyor. İçimdeki ezici nefret karanlık ve şiddetli bir şekilde yuvarlanırken ellerimi yumruk yapıyorum.

Dur, diye işaret etti Remy, yüzünde sert ve temkinli bir ifade vardı.

Ellerim hızlı ve keskin sarsıntılarla hareket ediyor. *O neden burada?*

Onu davet ettim. Barış teklifi olarak. Neredeyse kolunu koparıyordun Cy.

Anlamadığı sessiz bir tartışmaya girmemizi izlerken Cash'in dudakları bir tarafa kayıyor.

Remy'nin tavrını hissetmiş olmalı çünkü bu konuda kendini beğenmiş. O lanet çocuğu boğazlamak istiyorum. "Git," diye ısııyorum, gözlerim öfkeli bir bakışla Cash'i ikiye bölüyor.

Remy'nin omurgası dikleşiyor ve sanki onu korumak istercesine Cash'e yaklaşıyor. Kahverengi gözleri beni sabitlerken elleri yavaşça hareket ediyor. *Ya o kalır ya da ben giderim. Bunlar senin seçeneklerin. Bir mahkûm gibi muamele görmekten bıktım.*

Dilimin ucunda Cash'e tekrar gitmesi için bağırarak var ama Remy'den gelen bağın içinden süzülen kararlılık bana bu savaşı kazanamayacağımı söylüyor. O gidecek. İstedğim son şey Remy'nin gözümün önünden kaybolması. En azından evimin içinde birbirlerine dil uzatamazlar.

"O odanın kapısı açık kalacak," diye hırlıyorum, gözlerim Cash'inkilerle çarpışıyor. "İkiniz de içeride kalacaksınız."

Remy'nin mutluluğu ani ve ezicidir. Bağ neredeyse onun zevkiyle parlıyor. Eğer başının dönmesinden Cash Easton'dan başka bir şey sorumlu olsaydı, Remy'ye onu memnun eden şeylerden daha fazlasını vermeye çalışırdım.

Teşekkür ederim Cy. Yüzünde beni kızgın bir bıçak gibi kesen bir gülümsemeyle kelimeleri imzalıyor.

Tek istediğim bir arkadaştı.

Cash'in lanet Remy'mle takılmasına izin vermek, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri. Kendini beğenmişliğinin Remy'nin kokusunu bastırarak havaya karışması, Cash'i yaralanmamış kolundan tutup kapının dışına itmek istememe yetiyor. Sonunda dişlerimi sıktım ve hiçbir şey yapmadım.

Şimdilik.

TEN

Remy

"Güzel oda."

Cash'i odamda gördüğümde kalbim göğsümde güm güm atıyor. Daha dün gece hayatımız buna bağlıymış gibi öpüşüyorduk. Onu burada görünce aklımdan iğrenç görüntüler geçiyor ve bunların hepsi Cash'in çıplak olduğunu gösteriyor.

Bunu sürü arkadaşlarımdan saklamaya özen gösteriyorum.

Rustik duvarlardan eskitilmiş ahşap zemine ve her yerdeki kitap yığınlarına kadar bakışlarını odamda gezdirmek için zaman ayırıyor. Odaya attığı her adımda tahtalar ayaklarının altında gıcırıyor. Parmakları pencerenin üzerinde gezinirken orman manzarasını hayranlıkla seyrediyor.

Ona sadece hayranlık duyuyorum.

Uzun zamandır gördüğüm en iyi manzara.

Beyaz-sarı saçları bugün dağınık ve muhtemelen sabahın erken saatlerini acil serviste geçirdiği için gözlerinin altında koyu halkalar var, ama gülümsemesi parlak. Bakışlarımı kolunu sabit tutan siyah askının üzerinde gezdiriyorum. Cyrus'un onu incittiğine hâlâ inanamıyorum.

Sonunda ayakkabılarını çıkarıp yatağıma uzanıyor ve kolunun hareketinden dolayı hafifçe yüzünü buruşturuyor. Dudaklarında bir sırıtiş belirirken yeşil gözleri vücudumda geziniyor. Birden kendime geldim. Gördükleri hoşuna gidiyor mu?

"Buraya gel," diye ısrar ediyor, yanındaki yatağı okşuyor.

Siyah botlarımı çıkarıyorum ve yatakta ona katılıyorum. Sırt üstü yatmak yerine, ona bakabilmek için yan yatıyorum. Onun burada olması gerçeküstü. Cyrus'un arkadaşımın gelme talebimi veto edeceğinden emindim ama sonunda kabul etti.

Cash yatağımda yatarken Cy'ı düşünmemeye çalışıyorum. Yine de bu imkansız bir başarı. Cyrus aramızdaki bağ sayesinde beni takip ediyor. Onun farkındalığının içinden geçtiğini, damarlarımda dolaştığını ve göğsümün içinde gürlediğini hissedebiliyorum. Onunla ve sürüsüyle bu kadar bağlantılı olmak sinir bozucu.

Cash parmaklarını tişörtümün üst yakasına geçirip beni kendine doğru çekerek dikkatimi tekrar alıyor. Dudaklarımız kısa ve yumuşak bir öpücükle buluşuyor ve diğerleriyle aramdaki bağın etrafına öyle bir duvar örüyor ki başım dönüyor. Zihinsel özgürlüğe sahip olduğum için rahatlamış bir şekilde nefes alıyorum ve o da bu fırsatı dilini ağzıma sokmak için kullanıyor.

Tadı biberiye ve kamp ateşi dumanı gibi. Bu tadı sevdiğimi fark ediyorum, onu daha fazla yutarken zevkle titriyorum. Vücudum onunkine çok istekli bir şekilde karşılık veriyor, aletim kotuma doğru geriliyor, serbest kalmak için can atıyor. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve öpüşmemizi kesiyor.

İç çekiyorum ve sırtüstü düşüyorum. Kıkırdaması beni sırttırıyor.

Ne? Ona kızgın bir bakış atarak imzalıyorum.

ASL bilmiyor ama ne düşündüğümü çok iyi anlıyor. "Yok bir şey. Sadece eğlendim.

senin tarafından."

Onu tersliyorum çünkü herkes bu hareketi anlıyor.

"Azgın olduğunda huysuz oluyorsun." Yeşil gözleri alaycı bir ifadeyle parıldıyor. "Seni neşelendirebilirim."

Avuç içi ereksiyonumun üzerinde hayalet gibi gezinirken ciğerlerimden hırıltılı bir nefes çıkıyor. Kalçalarım kalkıyor, onun dokunuşu için çaresizim. Boyumu okşayarak beni ödüllendiriyor. Görüşümde yıldızlar patlıyor. Basit bir dokunuşun verdiği katıksız zevk neredeyse pantolonumun içine boşalmama yetiyor.

"Sana sakso çekebilirim ve bunu asla bilemezler. Kapı açıkken bile." Bana hınzırca bir sırıtış attı.

"Üç saniye bile sürmez."

Doğru olsa bile bu ona yine kuşu kazandırır.

Eğilip dudaklarını yaralı boynuma bastırıyor. "Eminim tadın güzeldir."

Göğsüme bir şey sürtünüyor. Elim ne olduğunu görmek için aramıza uzanıyor. Köpek etiketleri. Onları çekiştirirken kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum.

"Bunlar babamındı." Zinciri boynundan çıkarıp önümde sallarken ifadesi fırtınalı bir hal alıyor. "Yurtdışında barışı korumak için gitti ve bir daha geri dönmedi. Yol kenarına yerleştirilen bir bombanın onu ve birkaç askeri daha öldürdüğünü söylüyorlar. Sadece ceset parçaları vardı, o yüzden gömecek bir şeyimiz yoktu."

Üzgünüm, imzalıyorum. Annem ve kız kardeşim de öldü.

"Bazen keşke seni anlayabilseydim," diye mırıldanıyor. "Sevdiğin biri incindi mi?" Parmakları yaralı boynumda geziniyor. "Ebeveyn? Kardeşin?"

Başımı salladım ve imzaladım. *İkisi de.* Ailemi kaybettiğim için duyduğum üzüntü bu gece daha da yoğun. Beni deriden yüzüyor ve duygular boğazımı tıkıyor. Gözlerimi yakan acıyı geri kırıyorum.

Cash, "Onları hatırlamak için onlardan bir parçaya sahip olmak yardımcı oluyor," diyor. "Kaybettiklerinize ait bir şeyiniz var mı?"

Hiçbir şey.

Tek bir şey bile.

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum.

"Al. Bunu tak o zaman." Başımı kaldırıyor ve künyeyi boynuma geçiriyor. "Bunlar bendeysen kendimi hep babama daha yakın hissedirim." Kıkırdıyor. "Bana öyle şaşkın şaşkın bakma. Uzun zaman oldu. Onları almanı tercih ederim. Böylece ne zaman kendini yalnız hissetsen beni düşünürsün."

Sözleri çok tatlı, midemi bulandırıyor. *Teşekkür ederim* diye imzalıyorum. Saçlarına dokunduğumda yeşil gözlerini kapatıyor. Tüy gibi yumuşak ve burnumu içine gömmek istiyorum. Cash ne zaman yakınımda olsa, onun tarafından büyüleniyorum.

"Bu gece benimle gel," diye mırıldanıyor ve eğilip beni tekrar öpüyor. "Şehirdeki gey dans kulübüne gidiyorum, Blur."

Evet, doğru.

Bunu yaparsam Cy kafamı bir sopaya geçirir.

"Lütfen," diye yalvarır Cash. "Bu sefer daha dikkatli olacağız. Wyatt'ın arabasını bile ödünç alacağım."

Tartışmak istiyorum ama zaten fikrimi söyleyebilecek gibi değilim. Boynumu yalayarak dikkatimi dağıtıyor. Parmaklarım bir kez daha saçlarında, çekiştiriyor ve onu kendime yaklaştırıyorum.

"Senin sikini yalayacağım, Remy. Herkesin görmesi için dans pistinde."

Şehvet içimi yakıyor. Benimle dalga geçtiğini biliyorum ama bu bana dünyanın en iyi fantezisini yaşatmıyorsa ne olayım. Daha önce hiç dans kulübüne gitmemiştim ve kesinlikle hiç sikimi yalatmamıştım. Kulağa delicesine güzel bir zaman gibi geliyor.

"Sadece evet de," diye yalvarıyor Cash, yüzünde muzip bir sırıtışla.

Başımı sallıyorum çünkü ne zaman yanımda olsa onu reddetmekte zorlanıyorum. Neredeyse

Bir arkadaşsa, aşka ya da her ne haltsa ona sahip olmak için çaresizim. O yanımdayken Cy'a karşı hissettiğim nefret ve kızgınlık sisinde boğulmuyorum. Etrafımdaki dünya için biraz kör edici olmasa da, bu ferahlatıcı bir şey.

"Saçını tekrar tara," diye talimat verdi. "Seni daha yaşlı gösteriyor. Eğer içeri girebilirsek, bize içki ısmarlaması için birini kandırabilirim. Sabah ikiye kadar seni eve geri götüreceğim ve Cyrus gittiğini asla anlamayacak."

Çok kolaymış gibi gösteriyor. Ve aptalca, ona inanıyorum.

Kulübeden uzaklaştıkça tüm vücudum sinir ve hafif bir endişeyle titriyor. Gizlice kaçmak bu sefer daha kolaydı. Düşüncelerimi ve arzularımı onlara belli etmeden, diğerlerinin farkında olarak bağa odaklandığımdan emin oldum. Umarım biz dönene kadar hepsi uykuda kalır. Yapmak istediğim son şey Cy ile bir gece daha tartışmak.

"Şerif yolda bir ceset bulduklarını söyledi," diyor Cash, bakışlarını tekrar önündeki farların aydınlattığı yola çevirmeden önce bana doğru bakarak. "Bir hayvanın onu yakalamış olabileceğini düşünmüşler." Titriyor. "Adam bizim yaşlarımıza yakındı."

Cash'in bir ayı tarafından yarısı yenmiş halde yol kenarında yattığını düşününce yüzümü buruşturuyorum.

"Ama Van daha sonra şehirdeymiş ve bazı insanların konuşmalarına kulak misafiri olmuş. Adamın tecavüze uğradığını söylemişler." Tecavüz mü?

Düşüncelerim o meşum geceden sonra nihayet kendime geldiğim zamana kayıyor.

"Sorun yok, tatlım. Artık güvendesin," diyor Siyah bir kadın, yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Seninle ilgileneceğiz."

Annemi istiyorum.

Yine de kelimeler çıkmıyor. Sadece acı. Çok fazla acı. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye soruyor kadın.

Kan. Kemiklerin kırılması. Deri ve kasların yırtılması. Hırıltılar. Homurtular ve hırıltılar. Sıcak, pis kokulu nefes yüzüme doğru ağır ağır geliyor. Bir kuyruk bacağıma dolanıyor ve onu çekiyor. Yüzümde bir dilin sürüklenişi.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ağır ayak sesleri gürleyerek odaya giriyor ve irkilmeme neden oluyor.

"Ne oldu?" diye sorar adam. "Neden üzgün?" "Oh,

Cy. Bunu ona her kim ya da her ne yaptıysa..."

Adam o kadar kızgın ki sanki odada bir patlama olacakmış gibi hissediyorum. Yuvarlanıp kaçmaya çalışıyorum ama her şey çok acıtıyor.

"Onu avlayıp öldüreceğim," diye homurdanıyor Cy. "O zamana kadar onu koruyacağız. Bir daha kimse ona zarar veremeyecek."

Dikkatimi çekmek için ıslık çaldı ve şaşkınlığımı göz kırparak attım. Anılarımın içinde kaybolmuştum. O zamanlar Cy'ın koruyuculuğundan korkuyordum. Şimdi ise sadece rahatsız oluyorum.

"Uyanma vakti Rem. Biz geldik."

Beş dakika sonra, bedenler ve müzikle zonklayan bir dans kulübüne girdik. Her yer parıltılı ve burası tuhaf bir şekilde pamuk şeker gibi kokuyor. Tüm bu şeylerden büyülenmişim.

dans eden insanlar. Cash'in eli elimde olmasaydı, muhtemelen kalabalığın içinde kaybolurdum. Müzikle birlikte titreşen ışıkların altında beni kalabalığın ortasına çekmeyi başarıyor. Kolu hala askıdaydı, bu yüzden belimi tutmak için bırakmadan önce elimi sağlam omzuna getiriyor. Dudaklarımız sıcak bir öpücük için birbirini buluyor. Ereksiyonunu benimkine sürüyor, ihtiyaçtan neredeyse başım dönüyor.

Ona milyonlarca şey söylemek istiyorum. *Teşekkür ederim. Seni istiyorum. Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?* Ama bunun için telefonumu çıkarıp ona mesaj atmam gerekirdi. Yapabiliyorken anın tadını çıkarmayı tercih ediyorum. Arka arkaya üç şarkıdan sonra, öpüşmekten şişmiş dudaklarını kulağıma götürüyor.

"Hadi bir şeyler içelim."

Beni sevimli, yaşlı bir adamın içki servisi yaptığı bir bara doğru çekiyor. Adam bakışlarını üzerimizde gezdiriyor ve başını sallıyor.

"İyi denemeydi bebek fıstıklar," diye bağırır adam, "ama reşit olmayanlara servis yapmıyorum."

Cash'e geniş gözlerle bakıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Merak etme. Biriyle flört eder ve bize bir içki ısmarlaması için onu ikna ederiz."

Bunun gerçekten işe yarayıp yaramadığını merak ediyorum. Cash'in bana hınzırca göz kırpmasına bakılırsa, bunu ilk kez yapmıyor.

Tek başına oturan yaşlı bir adam, gördüğü en lezzetli çiftmişiz gibi bizi izliyor. Cash'i dürtüyorum, sinsice adamı işaret ediyorum.

"Başka bir şey söyleme, Rem." Cash bana sırtıyor. "İzle ve öğren."

Cash'in hızlı ve cilveli sözleri ve benim utangaç bir gülümsememle adam - Brandt - tüm gece boyunca bize içki ısmarlamaktan mutluluk duyuyor.

ELEVEN

Cyrus

Önce sikime hücum eden kanla uyanıyorum ve sonra telefonumun çaldığını duyduğumda tamamen farkına **varıyorum**. Dolunay yaklaştıkça, yer değiştirme dürtüm daha da derinleşiyor. Canavara boyun eğmek ve onun vahşileşmesine izin vermek için neredeyse çaresizim.

O ne yapardı? Hay
sikeyim.

Düşündükçe inliyorum. Sadece vardiyam sırasında ve kurt formundayken sevişiyorum. Her zaman Judd'la. Azgınlığımla başa çıkabilecek tek kişi o, şimdiye kadar becerdiğim tek kişi. Çılgınca, manik ve duygusuz. Kaşınması gereken bir kaşıntı. Bunu yaptığımızda yanlış hissettiriyor, bu yüzden insan formunda asla gerçekleşmiyor çünkü midem kaldırmıyor. Bu konuda konuşmuyoruz çünkü söyleyecek bir şey yok. Rey, Ewan ve Finnick'in bildiğinden eminim ama bu tartıştığımız bir şey değil. Kesinlikle Remy'ye söylediğim bir şey değil.

Telefonum tekrar çalmaya başladı. Zonklayan aletimi görmezden geliyorum, ona daha sonra bir el hareketi ve sonra dolunayda gerçek bir hareket sözü veriyorum, aramayı cevaplamak için yataktan kaymadan önce. Ekranımda Jax'in numarasını görür görmez kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bağlantıyı arıyorum, amacım sadece bir kişi ve onun derin bir uykuda olduğunu hissettiğimde içime bir sakinlik çöküyor.

Yine de bunun muhtemelen Jax'in başka bir ceset bulduğu anlamına geldiğini düşündüğümde sakinliğim boğazımda düğümleniyor. "Bu Cyrus," diye homurdanarak selamlıyorum. "İyi olsa iyi olur."

Jax oflayıp pufluyor, nefesi hat boyunca çatırdıyor. "İki çocuğu reşit olmadan içki içmekten içeri aldılar." "Ve?"

"Onlardan biri Remy."

"Ne?" Öfkeyle bağıriyorum, uyandırılmanın verdiği kafa karışıklığını bastırıyorum.

"Blur. Ana caddedeki eşcinsel gece kulübü. Barın sahibi Kian'dan bir telefon aldım. Alkol almaya çalıştıklarında onları geri çevirmiş ama onlar da birilerini ikna etmiş olmalılar. Kafaları iyiymiş, o da beni aradı. Gelip onları almalısın."

Derimin altında öfke kaynıyor. "Onlar mı?"

"Easton çocuğu. Cash." Hırlamamı kendi hırlamasıyla kesti. "Ve sen sinirlenmeden önce, kardeşlerini aramaya çalıştım bile. Cevap vermiyorlar. Yolun hemen üstünde oturuyorsun. Eve giderken onu bırak ve bunu yaparken diğer kolunu da koparmaya çalışma."

Ona yolda olduğuma dair söz verdikten sonra telefonu kapatıyorum. Judd elinde anahtarlarıyla giyinmiş bir halde kapıda belirene kadar kıyafetlerimi yeni giymiştim.

"Bilmek istiyor muyum?" diye sorar.

"Lanet olası çocuk." Ayaklarımı bağlama zahmetine girmeden botlarımın içine sokuyorum. "O

karakolda."

Gözleri büyüyor, ama akıllıca bir şey söylemiyor, sadece topuklarının üzerinde dönüyor ve dışarı çıkıyor. On dakika sonra 946 numaralı eski otoyoldan kasabaya doğru ilerliyoruz.

"Onu öldüremezsın," diyor Judd, parmakları direksiyonda gümbürdüyor. "Onu öldüreceğim. İkisini de öldüreceğim."

Kıkırdıyor. "O yaşta olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Tabii ki hayır. Bu neredeyse yirmi yıl önceydi."

"Seni temin ederim ki muhtemelen Remy'den daha kötü bir bok kafalıydın. Çocuğu biraz rahat bırak."

Geç olgunlaşıyor, ergenliğe girdiğinde değil de şimdi isyankarlık evresine giriyor."

Yolculuğun geri kalanında onu görmezden geliyorum, bağıın içinden uzanıp Remy'nin boğazını sıkamak için deli gibi uğraşıyorum ama herif hâlâ kendinden geçmiş durumda.

Cy muhtemelen bunun için onun kışını tekmeleyecek. Onları tanıyorum, muhtemelen ikisi de bu saçmalığın içinde olacaklar.

Başımı yana çevirip Judd'a ters ters bakıyorum. "Ne dedin sen?"

"Ben bir şey demedim."

"Bana yalan söyleme. Duydum. Dedin ki..." Sözümü kesiyorum. "Boş ver."

Bazen ne düşündüğümü duyabildiğine yemin ediyorum. Ya şimdi duyuyorsa? Kaç parmağımı kaldırıyorum?

Direksiyonu tutuş şeklinden üç parmağını rahatça uzattığını görmek için gözlerimi dikkatlice kesiyorum. Bunu tamamen görmezden geliyorum.

Muhtemelen beni duyuyor ama duymamış gibi davranmayı tercih ediyor. Bu Finnick'e neden saldırdığını kesinlikle açıklar. O salağın aklından geçenleri duysaydım, eminim kışına tekme basmak isterdim. Kelimeler olmadan nasıl hissettiğini bilmek yeterince kötü.

Neredeyse "Gerçek bu değil mi?" diye mırıldanacaktım ama dilimi ısırmayı başardım. Birkaç dakika sonra Judd, şerifin Tahoe'sunun yanındaki park yerine yanaştı. Araçtan fırlıyorum, Remy'yi yakalamak için neredeyse binanın içine koşuyorum.

"Neredeler?" Bakışlarım Jax ile çarpışır çarpışmaz talep ediyorum.

Küçük bir hapisane hücrelerine kadar onu takip etmemi işaret ediyor. İçeride Remy kendinden geçmiş, başı Cash'in kucağında. Cash ise sinir bozucu bir netlikle beni izliyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Parmaklarını Remy'nin saçlarında gezdirirken yeşil gözleri gözlerimin içine bakıyor, gözlerinde meydan okuma parıldıyor.

Jax'in uyarısına rağmen, kesinlikle diğer kolunu da koparacağım.

Jax'in anahtarları hücrenin kilidini açarken şingirdiyor. Kapıyı menteşelerinden söküp Cash'in üzerine atlamama saniyeler kalmıştı ki Judd arkamda belirdi ve bunu yapmamı engellemek için ceketimin arkasından tuttu.

"Cash'i arabaya götür," diye ısırdım. "Remy ile ben ilgilenirim."

Jax kenara çekildi ve benim de onu hücreye götürmeme izin verdi. Remy'yi Cash'in elinden almak istiyorum ama öfkemi kontrol altında tutmayı başarıyorum. Cash gülüyor, sesi beni rahatsız ediyor, Remy'nin başını kucağından indirip dengesiz ayakları üzerinde durmasını sağlıyor.

"Kalk," diye bağırarak Remy'nin irkilerek uyanmasını sağladım.

Cash bana görmezden geldiğim kötü bir bakış fırlatıyor. Judd onu koridorun sonuna kadar götürüyor ve Jax de onu takip ediyor. Remy'yle yalnız kaldığımızda kollarımı göğsümde kavuşturup karşımdaki sarhoş salağa bakıyorum. Sallanıyor ve gözleri kapalıydı, dudaklarında bir sırıtma vardı.

"Şu anda başın büyük belada," diye bağırdım, öfkemi kontrol edemeyerek. "Çok boktan." Omuz silkiyor.

Sadece omuz silkiyor.

Kim bu adam ve Remy'mi hangi cehenneme koydu?

Senin değil, diye işaret ediyor, öfke kahverengi gözlerini aydınlatıyor.

Benim diğerlerini duyabildiğim gibi o da düşüncelerimi duydu mu? Bunu daha sonrası için dosyalayacağım. Şu anda, onun sarhoş kıcını eve götürmem gerek.

Aletimi yalatacaktım, diye işaret etti, beni küçümseyerek. *Ama görünüşe göre sen bunu mahvettin.*

"Gidelim," diye bağıryorum, onu öldürmemek için sırtımı ona dönüyorum.

Beni sertçe itiyor ve ben de ona doğru dönmeden önce tökezleyerek hücreden çıkıyorum. Elleri çılgınca hareket ederek bir şeyler söylüyor.

Belki de beni öldürmeliydin. Belki de ölmeme izin vermeliydin. Bu hayat kimseye göre değil Cy.

Kapana kısıldım. Beni boğuyorsun.

Sikik herif beni duyabiliyor.

"İkimizin de içinde olduğu, senin ölmene isteyerek izin vereceğim bir hayat yok." Göğsümü dürtüyorum ve sonra onunkini dürtüyorum, onu birkaç adım geriye gönderiyorum. "Sen... benimsin."

Başka seçeneğim yoktu, diye karşılık veriyor. Çenesi kasılıyor ve acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. *Mutlu değilim. Hiç mutlu olduğumu sanmıyorum.*

Sözleri derinlere iniyor, lanet kalbimi oyuyor. Ciğerlerimden bir nefes boşalıyor ve acı içinde göğsümü tutuyorum. Çok elle tutulur ve gerçek. Bağ, diğerlerinden gelen endişeli dalgalarla dalgalanıyor, ancak ben Remy ile bu boku çözerken geri çekilmeleri için güvence gönderiyorum. Yavaşça ona yaklaşıyorum, gözlerinde yalan arıyorum.

Bunun doğru olduğuna inanıyor.

Remy benim yüzümden mutlu değil.

Saniyeler geçiyor. Ben sessiz bir şekilde ölürken o hızla kendini duygulara kaptırıyor. Kahverengi gözleri sulanıyor ve burun delikleri açılıyor. Alt dudağını ısırması kalbimin göğsümün içinde güm güm atmasına neden oluyor. Ona doğru küçük bir adım atıyorum ve o da çenesini kaldırıyor. Gözyaşları kapaklara yapışmış, düşmeyi reddediyor.

Cash'in diğerleriyle ve alkolle karışmış kokusu ondan yayılıyor. Kurdum tüm bunların altında Remy'nin eşsiz, topraksı kokusunu içine çekiyor. Yaklaşıyorum, beni görebilmek için başını tamamen eğmeye zorluyorum onu. O kadar yakınım ki, gözyaşlarını silen uzun, koyu kirpiklerini fark ediyorum. Avucumla çenesini okşamaktan kendimi alamıyorum, başparmağım yanağındaki ıslaklığa değiyor.

Çok güzel.

Kaşları sanki onun hakkında böyle bir şey düşünmeme şaşırmış gibi kalkıyor. Belki uygunsuz ama umurumda değil.

"Seni bu kadar mutsuz ettiğim için özür dilerim," diye boğuluyorum, sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ederek. "Düşündüm ki..."

Gözlerini kapatıyor, dokunuşuma doğru eğiliyor. Aniden dudaklarımı dudaklarına bastırıp tüm mutsuzluğunu öpmek istiyorum. Ben bu korkunç fikri kovamadan, avuç içleri göğsümden yukarı kayarak boynumun arkasına yapışıyor. Bu dokunuş beni elektriklendiriyor ve şaşkınlıkla soluk soluğa kalmama neden oluyor. Hem dehşete kapılmama hem de zevkten dört köşe olmama rağmen ayak parmaklarının üzerinde durup dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Yumuşak öpücükle tenimde ateş izleri belirliyor. İçimden bir hırıltı kopuyor ve ne olduğunu anlamadan onu hücre parmaklıklarına bastırıyorum. Nefesleri içimdeki cehennemi söndürmek için hiçbir şey yapmayan hızlı, muhtaç pantolonlarla çıkıyor.

Ne oluyor?

Bu Remy, Tanrı aşkına.

Alt dudağımı ağzına alıyor ve beynimi milyonlarca parçaya ayırıyor - ihtiyaç, açlık, arzu, çaresizlik. O kadar çok duygu tarafından tüketildim ki, ilk başta tek bir kasımı bile oynatmadım. Akıl sağlığım devreye giriyor, kurdumun vahşi arzularını bir kenara itiyorum. Remy'nin çenesini kavrayıp

onu hareketsiz tutuyorum.

Bunu tekrar yapamaz. Buna dayanamam. Bunu durdurabileceğimden de emin değilim.

"Sarhoşsun," diye hırladım. "Bu bir hataydı."

Gözlerinde acı parıltıyor. Elleri aramıza giriyor ve ben küçük bir adım geri çekiliyorum. *Senden nefret ediyorum*, diye işaret ediyor. *Seninle her şey acıyor*.

Sözleri ezici ve acımasız. Dünya etrafımda dönerken nefes nefese kalıyorum. Alnım onunkine düşüyor. Gözlerimi kapatıyorum, içimde devam eden bu savaşla mücadele ediyorum. Onu ailemden biri gibi sevmekle ona bir aşık gibi tapmak arasında sıkışıp kaldım. Bu çok boktan.

"Senden asla nefret edemem Remy," diye mırıldanıyorum ve sonra iç çekiyorum. Geri çekiliyorum, ağlamaklı bakışlarından kaçıyorum ve alnından öpüyorum. "Şimdi eve gidiyoruz."

Arkamı dönmeye başladığımda, eli ceketimin önünü kavıyor ve malzemeyi yumrukluyor. Koyu renk gözleri yüz ifademi incelerken bir ileri bir geri gidip geliyor. Ne gördüğünü ya da ne aradığını bilmiyorum. Tek bildiğim nasıl hissettiği çünkü bana söyledi. Onu incittim. Beni. Onu kurtaran ve onu büyütmek için elinden gelen her şeyi yapan, neredeyse elinden çalınacak olan hak ettiği hayatı ona veren kişi. Sadece onu mutlu etmek istedim. Ama mutlu değil. Sefil durumda. Lanet olsun.

Cluck. Cluck.

Diliyle çıkardığı ses gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyor. Onunkiler daha fazla gözyaşıyla doluyor. Bazen ona bakmak acı veriyor. Çok güzel. Zekice. Çok naif ama aynı zamanda inanılmaz zeki. Bu kadar genç ve narin biri için omurgası çelikten yapılmış. Gurur, bağ boyunca titriyor, onun yolunu hedefliyor. Onu mutlu edememiş olabilirim ama o beni *her zaman* mutlu etti, anlaşılmadığımız zamanlarda bile. O bize katılana kadar tam bir sürü değildik. O bizim kalbimiz, nabzımız, içimizde akan kanımız.

Öne doğru eğilerek yüzüne bir öpücük daha konduruyorum, bu sefer dudaklarına yakın. Muhtemelen çok yakın, ama bu noktada umurumda değil. Sadece bana karşı hissettiği nefretin karşılıklı *olmadığını* görmesini istiyorum, lanet olsun.

"Hadi ama," diye homurdandım. "Bunu yarın ayık olduğunda konuşabiliriz."

Bir cevap beklemiyorum ve kalbimin bir parçasını arkamda bırakarak uzaklaşıyorum.

TWELVE

Remy

Az önce ne oldu?

Cy'ı öptüm. Cyrus Hames. Aşırı korumacı esirimi. Ve tadı güzeldi. Gerçekten güzeldi. Ama bu da garipti. Ondan nefret ettiğim gibi ondan da nefret etmem gerektiğini hissettim.

İçki içmek çok kötü.

Bir daha asla yapmayacağım.

Kafam çelişkili duygularla dolup taşıyor. Geceyi Cash'le geçirmek istiyordum ama Cyrus ortaya çıktığı anda Cash'e doğru tek bir düşünce bile atmadım.

Cy özgürlüğümü ve mutluluğumu aldı, sanırım sevgimi ve ilgimi de çalacak. Normal bir erkek gibi bir erkek arkadaşım bile olamaz. Hayır, Cy'la *olan* her neyse onu yapmak zorundayım.

Açık hücreden tökezleyerek çıktım, kendimi tedirgin hissediyordum. Bu gece garipti. Cash sarhoş olmamızı isteyene kadar dans ediyor ve iyi vakit geçiriyorduk. Aynı miktarda içmemize rağmen, ben gittikçe daha çok sarhoş olurken, o hafif sarhoş kalıyordu.

Cy beni polis karakolunun dışına açılan kapının önünde bekliyor. Evrak işlerine konsantre olmuş, meşgul görünmeye çalışan şerife garip bir şekilde el sallıyorum. Cy'ın gözleri ayaklarının üzerinde, benden kaçıyor. Sinirle yüzümü buruşturuyorum ama yanından geçerken hain parmaklarım göğsünde çırpınıyor. Eli bileğimi kavırıyor ve beni önünde sertçe durduruyor. Dikkatimi ona doğru çekerek, soru sorarcasına ona bakıyorum. Odağı göğsümdeydi.

"Bu da ne?" diye soruyor, vücudu gergin ve kavgaya hazır.

İnanılır gibi değil.

Yürümeye başladığımda eli bileğimi sıkıca kavırıyor ve diğer eli künyeyi almak için uzanıyor. Sert bir çekişle zinciri kırıyor ve boynumdan çekip çıkarıyor.

"Bunu nereden buldun?"

Ona kaşlarımı çatıyorum, elinden kurtulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bazen gerçekten ona bağırabilmeyi diliyorum. Beni tutuşunu bırakıyor ve konuşmama izin veriyor. İmzalamayı başarıyorum, *Geri ver.*

Künyeleri cebine koyuyor, öfkesini kontrol etmeye çalışırken çenesi çalışıyor, talebimi tamamen görmezden geliyor. Onu itmek, yumruklamak, tekmelemek istiyorum; benim gibi hissetmesini sağlayacak herhangi bir şey. Küçük, kapana kısılmış ve yenilmiş.

Her geçen saniye, berraklık önceki vızıltımı kovuyor. Bu kadar sersemlemediğim ve başım dönmediği için şükrediyorum. En azından şimdi zihinsel duvarlarımı dikmek daha kolay.

Cy eğiliyor, dudakları kulağımın kabuğuna değiyor ve beni ürpertiyor. "Cash'le olan bu şey artık sona eriyor. O kötü bir etki." Sesi derinleşiyor. "O küçük pislige güvenmiyorum."

Onunla bu kadar yakinken tartışamıyorum, bu yüzden bağı daha fazla nefrete maruz bırakmakla yetiniyorum. Kafamın içinde yankılanan zihinsel tepkisi neredeyse anında gerçekleşiyor. Sözleri açık

Benden nefret etmen umurumda değil. Cash'i hayatından uzak tutmam anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Ve eğer burada yeterince açık olmadıysa," diyor başımın yan tarafına vurarak, "tekrar söyleyeceğim, bu sefer yüksek sesle..." Bu sözlerin etkisini hissetmem için duraklıyor. Onu duyabildiğimi biliyor. "Artık Cash'i görmeyeceksin."

Bileklerimi ağrıtabak kadar güçlü bir işaretle sarsılarak elinden kurtuluyorum. *Gerekirse kaçacağım.*

Yakışıklı ağzının bir kenarında hâlâ tadını alabildiğim sinsi bir gülümseme kıvrılıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, aynı anda hem içimi ürpertiyor hem de ısıtıyor. Bedenim ve duygularım çok çelişkili. Aynı anda hem ondan nefret edip hem de onu nasıl isteyebiliyorum? Bu çıldırtıcı.

"Dene bakalım. Ben kurduma dönüşeceğim. Birlikte seni avlayacağız," diye alçak sesle homurdanıyor. "Ve seni bulduğumuzda, geri sürükleyeceğiz. Beni bir daha atlatamayacağından emin olmak için seni lanet yatağıma zincirlerim."

Dudaklarım açıldı ve bir nefes çektim. Tüm konuşması boyunca tek duyduğum beni yatağa zincirleme kısmıydı. Yatağının ortasında çırılçıplak uzanmış, bileklerim üstümde, karyolasına sıkıca bağlanmış iğrenç görüntülerim aklımın bir köşesinde canlanıyor. İçime bir sıcaklık doluyor ve sikime yerleşiyor.

Bir saniyeliğine mavi gözleri yer değiştirmeden önce olduğu gibi parlıyor. Pençeleri koluma batıyor ve burnu kurdun burnuna dönüşmeden hemen önce her zaman olduğu gibi titriyor. Ama evde değiliz. En az iki insan tanıkla birlikte Ana Cadde'deki polis karakolunun önünde duruyoruz.

Yer değiştirip beni parçalara mı ayıracak?

Hayır. Bu Cy. O canavar değil.

Cy'dan nefret ediyor olabilirim ve o da kendi çapında bir canavar olabilir ama o benim tanıdığım ve baş edebileceğim bir canavar. Ailemi öldüren ve beni öldürmeye çalışan o çılgın şey değil.

Tavrında bir şeyler değişıyor ve neyse ki bu canavar değil, insan. Judd'ın arabasına doğru fırlamak için beni bırakmadan önce bir süre daha beni inceliyor.

"İyi misin?" Jax karakolun içinden soruyor, kapıda dururken yüzünde endişe okunuyor.

Ona kısa bir baş selamı veriyorum ve sonra baş parmağımı kaldırıyorum çünkü ne söylemem gerekiyor ki? Ona sekiz yaşıdayken bir canavarın aileme tecavüz edip öldürdüğünü söyleyebilirim. Başka bir grup canavar beni buldu ve büyüttü. Ama o canavarlar, kendi başıma kalabilecek yaşı geldiğimde bile beni zindanlarında kilitli tuttular. Şimdi, baştaki canavara karşı doğal olmayan bir çekim duyduğumu fark ediyorum, ki ondan nefret ettiğim için bu gerçekten kafa karıştırıcı.

Kesinlikle bunları
söylemiyorum. Sadece lanet
arabaya biniyorum.

Dönüş yolu sessizdir. Judd garipliği bastırmak için müziğin sesini açıyor ama işe yaramıyor. Cy önümdeki koltukta kara kara düşünürken ben gecenin gidişatına sinirlenmiş durumdayım. Cash de tedirgin görünüyor ama neden olduğundan emin değilim. Cy'ın telefonu çalıyor ve huysuz bir merhaba ile cevap veriyor.

"Ne? Yavaşıla, Rey. Kim?" Cy nefesinin altından küfrediyor ve ardından "Elinden geleni yap. Yoldayız."

"Ne oldu?" Judd, kasabanın dışındaki otoyola ulaştığımızda ayağını gaz pedalına bastırarak soruyor.

Cy omzunun üzerinden Cash'e bir bakış atar. "Kardeşin. Van." "Ne olmuş ona?" Cash homurdanıyor.

"Verandamızda ortaya çıktı. O, uh," diyor Cy, "yaralı. Onu bir hayvanın yakaladığını düşünüyorlar." Cash öne doğru eğiliyor. "Geçen gün gördüğüm kurt gibi mi?"

"Şüpheli," diye homurdanıyor Cy. "Muhtemelen bir ayı. Wyatt'ın silahıyla peşinden gittiğini söylediler. Finnick de dışarıda arıyormuş."

Yolculuğun bir sonraki ayağı gergin. Cash'in kardeşi için endişeleniyorum. Cy muhtemelen bir ayı olduğunu söylüyor ama bunun Cash'in iyiliği için olduğunu biliyorum. Düşüncelerini duyabiliyorum. Kasabadaki son ölümlerden aynı yarattığın ya da kişinin sorumlu olduğunu düşünüyor. Daha da kötüsü, bunu yapanın ailemi öldüren kişi olabileceğini düşünüyor.

Bu fikir endişe verici. Tüylerim diken diken oluyor ve canavarı avlama dürtüsü ellerimi titretiyor. Eğer o şey geri geldiyse, işi bitirebilir. Ya da benden daha fazlasını alabilir. Cash gibi.

Ya çantamı alırsa?

Rey'in boynunun kesilmesi, Finnick'in kafatasının ezilmesi, Ewan'ın uzuvlarının koparılması ya da Judd'ın karnının yarılması gibi düşünceler kalbime acı veren kırbaçlar saplıyor.

Ve sonra o şeyin onu aldığını hayal ediyorum. Cy.

Benim pislik müdürüm.

O canavarı yok ederdim. Kafasını omurgasından ayırırdım. Boğazından karnına kadar keser, bağırsaklarını deşer ve yapışkan iç organlarının üzerinde tepinirdim.

Kan ve şiddetle ilgili tüm düşünceler beni o geceye geri götürüyor. O kadar sert bir şekilde anıların içine atılıyorum ki, ona karşı koyacak hiçbir yolum yok.

"S'mores istiyorum," dedim anneme. "S'mores yiyebileceğimizi söylemiştin." "Sus, Remington."

Ses tonundaki sertlik omurgamı dikleştirmeme neden oluyor. Hope bana sırtlıyor. "Bana öyle bakmayı kes," diye bağıríyorum kız kardeşime. "Dur dedim!"

"Remington!" Annem b e n i dirseğimden yakaladı ve tısladı. "Yeter, oğlum. İstenmeyen ziyaretçileri çekeceksin."

"Ayılar gibi," diyor Hope yardımcı olmadan. "Ayılar küçük gevezeleri yemeyi sever."

Annemin arkasından ona orta parmağımı sallıyorum. O da kendi parmağıyla burnunu kaşıyarak beni kıkırdatıyor. Kız kardeşimin sümüklü ifadesi kısa bir an için sırtarak kayboluyor.

Çatlak.

Hope kaşlarını çattı. "Anne..."

"Duydum," diyor annem kısık bir sesle. "Yürümeye devam et. Neredeyse kamp alanına dönmek üzereyiz."

Ama biz değiliz. Onu aramak için saatlerdir yürüyoruz. Hava karardıktan çok sonra. Bir patikadaydık ama sonra yağmur başladı. Azıcık değil, öyle şiddetli yağıyordu ki yönümüzü kaybettik. Yağmur dindiğinde ormanın derinliklerindeydik, iliklerimize kadar ıslanmıştık ve bulunduğumuz yere nasıl geri döneceğimize dair hiçbir fikrimiz yoktu.

"Yorgunum," diye yakınıyorum. "Dinlenebilir miyiz ve s'mores yiyebilir miyiz?" Annem "Bu kadar s'mores yeter," diye atıldı.

"Lütfen."

Midem protesto edercesine homurdanıyor ama bir şey söylemiyorum. Uzaktan bir şey uluyor. Ateş yakmak için durabilmeyi dileyerek ürperiyorum.

"Ben de üşüyorum," diyor Hope, benim düşüncelerimi dile getirerek. "Ve korkuyorum." Korkmak mı?

"Çünkü sen bir kızsın," diye teklif ediyorum, omuz silkerek.

Kafamın arkasına bir tokat attı. Ona saldırmaya çalışıyorum ama yakınlardan gelen bir hırıltı beni durduruyor.

"Anne," diye sızlanıyorum.

Babamı özliyorum. Onu düşünmemeye çalışıyorum çünkü çok acı veriyor ve annem ne ondan ne de geçmişimizle ilgili hiçbir şeyden bahsetmiyor. Hep gelecekte bahseder. Önümüzde ne var. Maceramızda güvende kalmak.

Annem bir sopa almak için eğilirken, "Arkamda kal," diye ısrar ediyor. "Onu korkutup kaçıracağım."

Annem sopayla pek bir şey yapamaz ama benim dün hediyelik eşya dükkanından aldığı keskin bir çakım var. Yavaşça cebimden çıkarıyorum ve bıçağı açıyorum.

Hope'un çığlığı arkamdan öyle yüksek geliyor ki, irkilerek bıçağımı düşürüyorum. Bir şey hurlıyor ve sonra ormanda sürükleniyor. Annem çığlık atıyor ve onları kovalıyor. Yaprakların arasında bıçağımı arıyorum. Bıçağı elime aldığımda, annemin kız kardeşimi yakalayan her neyse ona bağırıldığı yere doğru koşmaya başlıyorum.

Kardeşimi kurtarabileceğimi umarak seslerin peşinden körlemesine koşuyorum. Umut çoğu gün, özellikle de regl dönemindeyken tam bir göt oluyor ama ona zarar gelmesini istemiyorum.

Ne kadar hızlı koşarsak koşalım, kız kardeşime yetişemiyor ya da onu bulamıyoruz. Benim derin nefes alışım ve annemin kız kardeşimin adını bağırması dışında her şey sessizleşiyor. Otuz dakika geçmiş olmalı. Belki daha fazla. Koşmaya ve onu aramaya devam ediyoruz.

Annemin feryadını duyana kadar sonsuza kadar koşacakmışız gibi geliyor. Benden o kadar uzakta değil, bu yüzden ayaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı koşuyorum, annemi kurtarmaya hazırım. Ona ulaştığımda, neredeyse sırtına çarpıyordum.

Umut.

Kanlar içinde orman yapraklarının üzerinde yatıyor ve devasa, hırıltılı canavar vücudunu onunkine her itişinde sarsılıyor.

Neden çıplak? Neden karşı koymuyor?

Ben daha sorularımı dile getiremeden annem kız kardeşimin üstündeki şeye saldırıyor. Karanlık olduğu için iyi göremiyorum. Annem sopasıyla yarattığı -her neyse o- dövüyor. Bu sadece yarattığı kızdırıyor çünkü Hope'u bırakıp annemin peşinden gidiyor. Bir ağız dolusu kanlı, jilet gibi keskin diş bize sırtlıyor.

"Hayır!"

Şimdi annemi parçalamaya çalışan şeye saldırırken bıçağımı elimde tutuyorum.

Cy'ın sesini duyduğumda anılar silinip gidiyor. "O burada. Onu duyabiliyorum," diye bağırıyor. "Arabayı durdur!"

Kabinimiz yakın olmasına rağmen Judd frene basıyor. Cyrus hemen kapıdan çıktı. Cash bana bakıyor, şaşkınlığı yüzünden okunuyor.

Judd omzunun üzerinden bize "Burada olmak güvenli değil," diyor. "Dışarı çıktığımızda olabildiğince çabuk içeri girin."

Aracı park edip kapatıyor ve dışarı çıkıyor. Cash ve ben de onu takip ettik. Judd bizi Rey'in karanlığa karışmadan önce beklediği eve götürüyor. Bizi içeri çekti ve ben kan kokusu aldım.

"Van!" Cash haykırarak ağabeyinin kanepede kanlar içinde yattığı yere doğru koşar.

Tıpkı on yıl önceki o gece gibi.

Dehşet içinde bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bu canavarın -ya da onun gibi bir canavarın- tanıdığım insanları öldürerek bu ormanda dolaşmaya devam etmesine duyduğum öfke dayanılamayacak kadar büyük. Kaynayan öfke

beni patlatacak.

Peki ne

yapacaksın?

İşe yaramaz bir çakıyla bilinmeyen bir canavarı kovalayarak ormana mı kaçacaksın?

Keşke ben de sürüm gibi yer değiştirebilseydim. O canavarı avlar ve dişlerimle parçalara ayırırdım.

Uzuvlarına ayırırdım. Bunların hiçbirini yapamayacağımı fark etmek sistemimde soğuk bir şok etkisi yarattı.

On sekiz yaşıma girdim ve vardiya hiç gelmedi.

Her zaman büyüyünce babam gibi güçlü biri olacağımı ummuşumdur, kollarımda süslü numaralarım. Babamı görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki rüyalarım anılarım. Neyin gerçek olup olmadığını bilmek zor. Bildiğim tek şey onun inanılmaz olduğu.

Ve ben değilim.

Ben babam gibi değilim. Cy gibi değilim. Ben

bir hiçim. Sonsuza dek insan olacağım.

İşe yaramaz. Zayıf. Av.

THIRTEEN

Cyrus

Yaralandım.

Yok et.

Öldür.

Soğuk, sert sözler kalbime acı veren ısırıklar. Pusuda bekleyen, etrafımızdakileri avlayan bu şey her kimse-her neyse- rahat edemeyeceğim kadar yakın. Sürüme çok yakın. Remy'ye. Kolumdaki tüyler ürperiyor ve derim vızıldıyor, çünkü yer değiştirme ihtiyacı o kadar güçlü hale geliyor ki neredeyse akıl sağlığımı tüketiyor.

Yapam

am.

Henüz

yapama

m.

Dolunay yakında burada olacak ve o zaman kendimi serbest bırakabilirim. Duygularım çok kırılgan. Kendimi kontrol etmem pamuk ipliğine bağlı. O vahşi kurt durumundan çıktığımda Remy'ye ne yapacağımı düşünmekten nefret ediyorum. Onu yere yatırıp becermeye çalışır mıydım?

İğrenme duygusu boğazıma safra kaçmasına neden oluyor.

Gitmesine izin vermeliyim. Bu canavarı bulup bitirmeli ve Remy'nin gitmesine izin vermeliyim. O haklı. Benimle güvende değil. Son zamanlarda zihnim karmakarışık bir yer. Remy'ye karşı olan tüm hislerim ve düşüncelerim karanlık, çarpık ve tamamen berbat.

Rey'den gelen bağa bir rahatlama dalgası yayılır. Van'ın yaralarını stabilize etmiş olmalı. Judd'ın Remy'yi koruması da bir başka güvence. Finnick ormanda bir yerlerde hızlı ve sert koşuyor. Çok uzakta olmadığını hissedebiliyorum, uzuvları ona doğru savruluyor, Ewan ise daha uzakta ve daha yavaş, ama aynı zamanda yer değiştirmiş. Alışılmadık sesleri dinleyerek ve havayı koklayarak, etrafta gizlenen yabancı ve yanlış bir şeyin kokusunu yakalamaya çalışarak ağaçların arasında ilerliyorum.

Hiçbir şey.

Öldürün.

Ses geri geldi ve beni kör bir öfkeyle sarıyor. Keşke nereden geldiğini bulabilseydim. Dışarıya odaklanmak yerine, ormanda duruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve son zamanlarda etrafımı saran, nefret dolu sözler fısıldayan karanlığı arıyorum.

Konuş benimle, seni piç.

Sessizlik.

Sinirden titriyorum. Çok sinirli ve çaresizim. Bu şey, korumakla yükümlü olduğum ormandaki insanlara saldırıyor. Bu şiddetli bir hakarettten başka bir şey değil. Sanki kişisel bir şeymiş gibi. Bana ve sürüme karşı bir hakaret.

Ama kim böyle bir şey yapar ki?

Geçmişimi düşünmeden edemiyorum. Bildiğim her şeyi bırakıp gidebildiğim kadar uzağa kaçtığımda

Beni zorla sokmaya çalıştıkları sapkınlıktan uzak durmamı istiyorlardı.

Ya evden biri beni takip ettiyse?

Onları terk ettiğim için bana bedel ödetmeye kararlı biri mi yoksa benim için hazırladıkları çılgınca şeyler mi?

Tüm bu ölümlerin geçmişte verdiğim kararların doğrudan bir sonucu olduğu fikri midemi bulandırmaya yetiyor. Eğer bu doğru olsaydı Remy'nin nasıl incineceğini hayal bile edemiyorum. Şu anda benden nefret ediyor ama böyle bir şey olsaydı benden gerçekten nefret ederdi.

O korkunç anıları geri itmeye ve önümdekilere odaklanmaya çalışıyorum.

Saatlerce ormanı arayıp hiçbir şey bulamadıktan sonra kulübeye geri dönüyorum. İçeride herkesin gözleri kamaşmış. Rey, Van'ın uyuduğu kanepenin kenarına tünemiş, Cash ise kaşları çatık bir şekilde yakınımnda oturuyor. Ben döndüğümde Judd ön tarafta nöbet tutuyordu, Ewan ve Finnick ise hâlâ avlanıyorlardı. Remy şöminenin yanında yerde oturuyor, yakışıklı yüzünde okunamayan bir ifade var.

Başını bana doğru çeviriyor, geri döndüğümü hissediyor ve çenesi geriliyor. Gergin ve çıkıntılı boynundaki kaslara odaklanıyorum. Çok gergin. Ona doğru sinsice yaklaşma, onu sırt üstü yere yatırma ve sonra dilimi o deri şeridi boyunca gezdirme dürtüsü neredeyse dayanılamayacak kadar fazla.

Dur.

Siktir, dur artık.

Ama duramıyorum. Kurdum da aynı fikirde. Remy'nin boynunu yalamak şu anda en sevdiğimiz fantezi gibi görünüyor. Tek yapabildiğim, dikkatim altında kızarıırken söz konusu ete bakmak.

Ne? Remy alnını kırıştırarak ve ağzını büzerek işaret eder.

Cash canlandı, açıkça kulak misafiri olmaya hazırdı. Ama işaret dili bilmediği için mutlu kıcını konuşmamızın dışında tutabilir. Remy'nin yanına gidip önüne çömelmeden önce Easton'ın çocuğuna bir sırtıma fırlatıyorum.

İyi misin? Cevap veriyorum. Cash'in bakışlarından sırtımdaki ısıyı görmezden gelmek kolay. Remy cevap vermekte gecikmedi. *Van yaralandı ve sen benim için mi endişeleniyorsun?*

Senin için endişelenmeyi asla bırakmayacağım, diye hızlı el hareketleriyle karşılık veriyorum.

Her zamanki gibi yorgun bir göz kırpmaya ya da bıkkın bir iç çekme bekliyordum. Bana yansıyan ve iliklerime kadar ürperten soğuk, ölü ifadeyi değil. Tanrım, benden gerçekten nefret ediyor.

Kendimi durduramayıp uzanıyorum ve başparmağımı boynunda, dakikalar önce yalamayı hayal ettiğim kas boyunca gezdiriyorum. Sert ama yaralı, pembe tenini okşadığımda gerginlik azalıyor. İlk başta ne kadar endişelendiğimi hâlâ hatırlayabiliyorum. Hayatı çok tehlikeli bir şekilde dengede dururken. Dindar biri değilim ama hayatta kalması için Tanrı'ya dua ettim. Çocuğu diğer tarafa sağ salım götürebilirimsem ruhumu ya da yüce varlık ne istiyorsa onu teklif ettim.

Artık o çocuk değil.

Bir erkeğe dönüşüyor. Herhangi bir erkeğe değil, güç ve sebatla inşa edilmiş bir erkeğe. Hayata ve ondan istediği şeylere duyduğu tutku ondan yayılıyor. Burnunu kitaplara gömdüğü yılların zekâsı, bir gitarın keskin bir şekilde çalınması gibi, aramızdaki bağı titreştiriyor ve bana onun artık bir çocuk değil, umutları, hayalleri, merakı ve arzuları olan biri olduğunu hissettiriyor. Kıcımı parkenin üzerine koyup onu kucağıma çekmeyi ve bana bu isteklerin neler olduğunu söylemesi için yalvarmayı arzuluyorum. Her şeyimi ona vermek için duyduğum ani dürtü bunaltıcı ve kafa karıştırıcı.

Ne istediğini biliyorum.

Bir kaçış.

Ama kaçış onu kaybetmek demek. Bir kaçış, onu canavarların olduğu bir dünyada serbest bırakmak demektir.

Gecenin karanlığında kana susamış ve deli gibi dolaşıyorlar. İçimdeki her şey koruma ihtiyacıyla dolup taşıyor. Onu görebileceğim ve dokunabileceğim bir yerde tutmadan bunu yapamam. Gitmesine izin vermek güvenliğini feda etmek demek. Onu kalmaya zorlamak mutluluğunu katletmek demek. İki ucu keskin bir kılıç bu, hangi yöne kayarsam kayayım derim yüzölüyor.

Cash boğazını temizleyerek Remy ve benim aramdaki büyüğü bozdu. Başımı çevirip çocuğa etkilenmemiş bir bakış attım. Dişlerini gıcırdatıyor, Remy'ye bakıyor ve sonra bana hitap ediyor.

"Dışarıda Wyatt'ı gördün mü?"

"Yapmadım," diyorum hırçın bir ses tonuyla. Ben de onu duymuyorum, demek ki yakınlarda değil. "Onu aramayı denedin mi?"

"Sadece elli kez." Esniyor, Remy'ye dönüp bakıyor. "Uzanmak ister misin?"

Ben patlamadan önce Rey elini kaldırarak beni durdurdu. "Cash, tatlım, neden Remy'nin odasını almıyorsun? Ben burada Van'la kalıp ona göz kulak olurum. Remy benim yatağımı alabilir."

Remy'nin kızgınlığı bağ boyunca hissedilebilir, ancak Rey'e karşı çıkmaz. Onu seviyor ve ona büyük saygı duyuyor. Göğsümde bir kıskançlık ateşi parlıyor, ama onu çabucak uzaklaştırıyorum. Rey benim düşmanım değil. Remy'yi seviyor. Çocukken çok şey kaybetti. Rey gibi birinin onu bu kadar derinden önemsemesi benim asla müdahale edeceğim bir şey değil.

Diğer yandan nakit.

Çenemi kaldırıp Remy'nin odasını işaret ediyorum. "Nerede olduğunu biliyorsun evlat. Wyatt'tan haber alırsak sana haber veririm."

Remy'ye Rey ve benimle tartışması ve böylece onunla kalabilmesi için yalvarıyor ama Remy akıllıca sessiz kalıyor. "Sana verdiğim künyeler hâlâ sende mi?" diye soruyor Remy'ye.

Remy yanımdan başını sallıyor, göğsünü sıvazlıyor, metal ceketimin cebinde olduğu için yalan benim için sadece açık. Cash bir süre onu inceliyor ve sonra Remy'nin odasına doğru yürüyor.

"Benim yatağında uyuyabilirsin," diyorum Remy'ye. "Uyuyacağımı sanmıyorum, zaten güneş de yakında doğacak."

Remy ayağa kalkar, elleriyle hızla işaret eder. *Bunu yapanı bulmanıza yardım etmek istiyorum.*

"Hayır," diye homurdanıyorum, içimde titreşen gümbürtü insandan çok kurda benziyor. "Kesinlikle olmaz."

Lütfen. Koyu renk gözleri acı ve kederle dolu. Ailemi öldüren aynı psikopat olmalı.

Tüm kalbimle aynı fikirdeyim ama bu onun bu kavgaya girmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor. "Yatağa git, Remy."

Hareket etmeyi reddettiğinde, pazusundan tutup onu odadan dışarı çekiyorum. Yol boyunca direniyor ama benim kaslarım ve boyum ondan daha uzun. Yatak odama ulaşana kadar kurtulmayı başaramıyor, göğsü eforla kabarıyor. Koyu renk gözleri, onu tüketen ateşli cehenneme açılan öfke dolu pencereler gibi. Aramızdaki bağı açıp beni onun kalp acısını kendi acımmış gibi hissetmeye zorlarken, geçmişinden gelen anılar tenime asit yağmuru gibi çarpıyor. İçimi kemiren keder yüzünden neredeyse bayılıyordum.

"Remy," diye mırıldanıyorum, ona doğru bir adım atıyorum.

Başını sallıyor, vücudu artan bir öfkeyle geriliyor.

Huysuzluğunu görmezden gelerek ilerliyorum, içimdeki kurt onu şifonyerle aramda sıkıştırdığımda hevesle volta atıyor. Başını zorla yukarı kaldırırken parmaklarım çenesini ısıyor. Nefesi, zorlukla kontrol edilebilen öfkeyle dolu düzensiz pantolonlarla çıkıyor. Burun delikleri her alevlendiğinde, neredeyse gözlerimin önünde yer değiştirmesini bekliyorum.

Ama... muhtemelen yapmayacak.

Onun bir yeteneğe sahip olması her zaman bencilce bir umuttu. Onun sıradan bir insandan daha güçlü olmasını istedim. Tehditlere karşı kendini savunmak için pençeleri, dişleri ve hızı olsun istedim. Bunu o kadar uzun yıllar diledim ki, on sekizinci yaş günü gelip geçtiğinde hiçbir değişiklik olmayınca şok oldum.

Vardiya yok.

Dolunay henüz gelmedi. Hâlâ onun da bizim gibi olacağına dair o küçük çekirdeğe tutunuyorum. Tam olarak on sekizinci doğum günümde değil ama ondan sonraki dolunayda değiştim. Yani hâlâ umut var.

Ancak dolunaydan sonra, onun sadece bir insan olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım. Bu da ona o ormanda saldıran ve etrafta dolaşmaya devam eden, tespitimizden kaçan şeyin bir şekil değiştiren olmadığı anlamına gelecek çünkü eğer öyle olsaydı, Remy ısıriktan etkilenirdi. O da bizim gibi kan bağından ziyade koşullardan doğan bir yaratık olurdu. Bu durumda geriye bir insan kalıyor ki cesetlerin bırakıldığı duruma bakılırsa bu da pek olası değil ya da tamamen başka bir şey. Remy her zaman canavardan canavar olarak bahsederdi, ancak sıkıştırıldığında hiçbir zaman iyi bir tanım veremezdi. Onu suçladığımdan değil. O küçük bir çocuktı ve inanamayacağı kadar korkmuştu. Sanırım bunu zaman gösterecek.

"Uyu artık," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı onun mükemmel yüzünden ayıramıyorum. "Lütfen."

Yutkunurken boğazından duyulabilir bir ses çıkıyor, bakışlarından ateşin bir kısmı süzülüyor. Teslimiyeti için onu övmek istiyorum. Yavaşça, başparmağımı yastık gibi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Sanki başparmağımı öpecekmiş gibi dudaklarını büzüyor ve bu omurgamdan aşağı bir zevk heyecanı göndermezse lanet olsun.

"Bu orospu çocuğunu bulacağım," diye yemin ediyorum, "ve bulduğumda onu öldüreceğim."

Gülümsüyor, içten ve çok güzel. Minnettar tepkisiyle hareket eden ellerini görmeme gerek yok çünkü kelimeler yüzünün her yerinde yazılı.

Bu, yerine getireceğim bir söz. Ya da denerken öleceğim.

FOURTEEN

Remy

Cy'ın kokusu ciğerlerimi, gözeneklerimi ve vücudumdaki her lanet molekülü doldururken uyanıyorum. Ve lanet bir ereksiyon. Kaskatı kesildim ve ihtiyaçtan ağrıyorum, en ağır yastığında olan ezici miskiyle sarhoş oldum. Lanet bir sapık gibi, yatağa sürtünürken sarhoş edici çam ve adaçayı kokusunu içime çekmek için yüzümü yastık kılıfına gömüyorum.

Yatak yerine altımda o olsaydı çok daha iyi hissederdim.

Bu düşünce gerçekliğin soğuk bir spreyi. Suçluluk ve utanç içime doluyor, beni boğmakla tehdit ediyor. Bu Cy, Tanrı aşkına. Benim koruyucum. Vekil babam. Sorumlu baş esir.

Peki neden son zamanlarda konu ona gelince aklımı kaybediyorum?

Sanki bu dürtüleri kontrol edemiyorum. Her geçen an, açlıktan ölecekmişim gibi hissettirecek kadar güçlü bir arzuya dönüşüyorlar. Uyuyabildiğim birkaç saat içinde rüyalarım, diğerlerinin bilmemesi için dua ettiğim iğrenç düşüncelerle doluydu.

Özellikle Cy.

Tanrım.

Yatağını kuru kuru siktiğimi bilse ve onun yerinde olmayı dilese ne yapardı? Beni öldürürdü.

Bu düşünceyi çabucak kovuyorum çünkü son zamanlarda beni etkileyen her neyse sadece kafamı karıştırmıyor. Cy da tuhaflaştı. Daha dengesiz. Ne zaman yakınımda olsam gözlerinde aç bir parıltı oluyor. Cash'i o kadar kıskanıyor ki dayanamıyor. Eğer bu kadar kafa karıştırıcı olmasaydı, neredeyse komik olduğunu düşünürdüm.

Neredeyse.

Kafamda dönüp duran çıldırtıcı düşüncelerin hiçbiri komik değil. Dün gece tek istediğim Cash ile kaçmak, dans etmek, içmek ve gülmektir. Değişiklik olsun diye eğlenmek. Hatta oral seks yapma ya da yaptırma fikriyle bile oynadım. Kahretsin, bir el işi harika olurdu. Ama Cash ve ben o kadar ileri gidemedik. Kendimizi Cy'ın bizi kurtarmaya gelen kara şövalyemiz olduğu bir hapishane hücresinde bulduk. Bakışlarım Cy ile birleşir birleşmez etrafımdaki her şeyi unuttum.

Bir yere gitmeyecek.

Zihnimi, duygularımı ve düşüncelerimi ne kadar korursam koruyayım, o bir şekilde sinsice içeri giriyor. Sözleri rahatsız edici ve yüksek sesli. Düşüncelerini duyabildiğimi bildiğini açıkça belli etti. Beni içten dışa boğan yoğun varlığından kaçmakta zorlanıyorum.

Hoşuna gitti.

Bilmiyorum.

Hiç sanmıyorum.

Adam hevesle aletini yatağa sürtüyor.

Zavallı kıcımlı Cy'ın yatağından çıkarıp duşa sokmak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Ateşli ihtiyacımlı bastırmak için hiçbir şey yapmayan soğuk spreyin altına girdiğimde, horozumu yumrukluyorum, çok beklenen bir serbest bırakmayı kovalarken öfkeyle sarsıyorum. Cash'in sevimli yüzünü zihnime zorla sokmaya çalışsam da, Cy bir boğa gibi ön plana çıkmaya zorluyor. Ağzını benimkinin üzerinde hayal ediyorum, dili beni tatmak için derinlere dalıyor. Aletlerimiz birbirine bastırılmış, sıcak, çıplak ve sert. Sikiinin başının içime doğru itilmesinin, devasa kolaniyla beni yarmasının nasıl bir his olacağını düşünüyorum.

Düzensiz bir nefesle boşalıyorum, meni fayanslı duvarın her tarafına fışkırıyor. Aletim hala elimde, zonkluyor ve dölle damlarken, onun bu duşta aynı şeyi yaptığı görüntüsüyle saldırıya uğruyorum. Aklımdan ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsam çalışayım, kök salıyor ve büyüyor.

Deliriyorum.

Bunu açıklamanın başka yolu yok.

Cy için kurduğum fanteziler stresin bir sonucu. Öyle olmak zorunda. Van'ın yaralanmasına ve bu katilin ormanımızda dolaşmasına üzülüyorum. Yatağa gittiğimde hala kayıp olan Wyatt için endişeleniyorum. Cy'a kafayı takmamı gerektirecek o kadar çok şey oluyor ki, kendimi hem çok heyecanlı hem de kusmanın eşğinde hissediyorum.

Suyu kapattım, onun nefis kokusuna doymuş odasından mümkün olduğunca çabuk kaçmayı umuyorum. Tek yapmam gereken üzerime bir şeyler giyip mutfağa gitmek. Diğerlerinin yanında olduğumda bu yakıcı ağrı geçecek.

Sarsıntılı hareketlerle olabildiğince çabuk kurulandım. Belime bir havlu sardıktan sonra yatak odasına geri dönüyorum.

Büyük hata.

Cy duvara yaslanmış, kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yüzünde okunamaz bir ifade var. Mavi gözleri öylesine vahşi bir ihtiyaçla parlıyor ki banyonun kapısında donup kalıyorum. Bakışlarını çıplak göğsümde gezdiriyor, mutlu izlerimde oyalanıyor. Az önce gösterdiğim tüm ilgiye rağmen aletim onun ilgisiyle canlanıyor. Fark ettiğinde kafasını çevirmesini bekliyorum ama çevirmiyor. Cy gözlerini sikime dikeyyor ve lanet dudaklarını yalıyor.

Wyatt döndü mü? Gözlerini aletimin utanç verici durumundan uzaklaştırmak için umutsuzca işaret ediyorum. "Henüz değil." Sesi çakıllı. "Üst çekmecedeki birkaç eşofman var."

Onun kıyafetlerini giyme düşüncesi beni ürpertiyor. Kamaradan odama geçip kendi giysilerimi giymek akıllıca olurdu. Ama bunu yapar mıyım? Hayır, büyük bir hevesle şifonyere doğru ilerliyorum ve onun en sevdiği eşofman takımını çıkarıyorum. Sırtım ona dönükken havluyu sıyrıp yere bırakıyorum. Nefesi kesiliyor ve yaklaştığını hissediyorum.

"Pantolonunu giy," diye homurdanıyor Cy. "Şimdi."

Ama onları elimde tutamıyorum. Parmak uçlarımdan düşüyorlar. Onlara uzanmak için eğiliyorum ama bir pençe - lanet bir pençe - omurgam boyunca hafifçe sıyrılıp kıcımlın çatlağına ulaşmadan önce geri çekildiğinde donup kalıyorum.

"Özür dilerim," diye tükürdü, tökezleyerek birkaç adım geri gitti. "Çok özür dilerim."

Sesindeki acı beni derinden yaralıyor. Bundan hoşlanmıyorum. Ona bir ağaç gibi tırmanmak, bacaklarımı sağlam beline dolamak ve kollarımı boynuna sarmak istiyorum. Onu daha iyi hissettirecek herhangi bir şey.

Neden?

Birbirimizden nefret ediyoruz.

Kendimi Cy'ın üzerine atmadan eşofmanları bacaklarımdan çekmeyi başarıyorum. O arkamdan zemini adımlarken döşeme tahtaları gıcırıyor. İpi çok daha dar olan belime sığacak kadar sıkıca bağladığım anda dönüp ona bakıyorum.

Çiğ, vahşi açlık bana bakıyor.

Pençeleri jilet gibi keskin, kurdu kaçmak için adeta yalvarırken parmak uçlarındaki eti parçalıyor. Ateş mavisi gözleri içimi öyle yakıyor ki tenim cızırıyor.

Bunu anlamıyorum.

Neler olduğunu anlamıyorum.

"Bende bir sorun var," diye mırıldanıyor, boynundaki damarlar şişkinleşiyor. "Gerçekten yanlış olan bir şey."

Çünkü beni istiyor.

Acı içime işliyor ve buna hakkı yok. Cy'ı istemiyorum. Cy'dan hoşlanmıyorum. Son zamanlarda hayatımı cehenneme çevirmekten başka bir şey yapmadı. Peki neden benden etkilendiği için kendisinde bir sorun olduğunu düşündüğünü duymak gerçekten berbat bir şey?

Omurgam sertleşiyor ve dilimde acıyla ondan uzaklaşıyorum. Belki de Cash'i aramalıyım. O beni içten dışa doğru yok eden duygu fırtınasından uzaklaştırabilir mi?

Hayır.

Yalan söyleyemem ya da
rol yapamam. Cevabım
basitçe hayır.

Cy kan dolaşıma girdi. Çoktan zihnime tam erişim sağladı ve şimdi tamamen ele geçirmeye çalışıyor. Ben artık ben değilim. Olduğumu sandığım Remy binayı terk etti. Bu yeni, azgın ve mantıksız adam onun yerini aldı.

Beni yere yatırıp aletini benimkine sürerken dişleriyle yaralarımı kazıyacak mıydı? Kulağa bu kadar cazip gelmemeli.

Ben Cy.

Uzun ve kararlı adımlarla bana doğru geliyor. Akli başında bir insan gibi geri çekilmek yerine, bana vereceği şey için hevesle başımı yukarı eğiyorum.

"Sanırım hastayım," diye fısıldıyor, parmakları alt karın kaslarımı belli belirsiz okşuyor. "Sahip olamayacağım şeyler için yanıp tutuşuyorum."

Neden onları alamıyorsun? İmzalıyorum, bunu en az onun kadar anlamaya ihtiyacım var.

"Çünkü." Başparmağı eşofmanımın kemerine takılıp pençesi sıcak tenimde gezinirken mavi gözleri içimi kavuruyor. "Ben açlığını çektiği bir şeyin tadına bakıp sonra da çekip gidecek türden bir adam değilim."

Sen erkek değilsin, diye cevap veriyorum titrek hareketlerle. *Sen bir Alfa'sın. Alfa.*

Diğer eli boynumun yan tarafını kavırıyor, tutuşundaki güç zar zor dizginleniyor. Sahip olduğu güçten korkmalıyım ama tek yapabildiğim dokunuşuna boyun eğmek. Ondan alçak bir homurtu yükseliyor.

Alnını benimkine yaklaştırıyor, gözlerini kısıtıp kapatıyor. Bu kadar yakınken, yatağının her yerinde seyreltilmiş halde bulunan kokuyu açgözlülükle içime çekiyorum. Şimdi, saf ve baş döndürücü ve çok bağımlılık yapıcı. Başımı yukarı eğiyorum, bu her neyse daha fazlası için can atıyorum. Parmakları boynumdan kayıyor ve sonra kafatasımın dibindeki saçlara dalıyor. O kadar sıkı kavırıyor ki sesim olsa haykıracağım. Beni tutuşu onun yerine benden düzensiz bir soluk çıkarıyor.

"Remy'm," diye mırıldanıyor, sesi neredeyse hayranlıkla damlıyor. Hayranlık mı?

Ne zamandan beri?

Ve ne zamandan beri pratik olarak mırıldanıyorum? Onun olduğumu.

"Sana dokunmadan duramıyorum." Sesi gergin ve şaşkın. "Bana ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum çünkü bilmiyorum. Ve bunu bana da yapıyor, ama bu kelimeleri imzalamama gerek yok. O

bilir. Nasıl yapamaz?

"Yapmam gerek..."

Beni öpmek mi?

Evet diye imza atıyorum çünkü onun neye ihtiyacı varsa, belli ki benim de ona ihtiyacım *var*.

Sıcak dudakları önce yumuşak bir şekilde dudaklarıma değiyor, sonra dudakları zihnimi değiştiren bir öpücükle dudaklarımı eziyor. Dudaklarının benimkilerin üzerinde aceleyle hareket edişi başımı döndürüyor. Ağzıma karşı inleyerek dudaklarımı ayırmam ve onu içeri almam için beni ikna ediyor. Dili içeri dalıyor, açgözlülükle benimkini arıyor.

Tadı inanılmaz.

Portakal suyu ya da güneş ışığı ya da aynı derecede neşeli bir şey.

Dişleri dudağımı ısırduğında nefesim kesiliyor. Sonra dili tekrar içeri dalıyor, bir aşğın okşaması gibi ağzımın üzerinde kayıyor. Tek yapabildiğim kıpırdamadan durmak, bu adamın -bu canavarın- ağzımın ırzına geçmesine ve üzerinde hak iddia etmesine izin vermek. İşte böyle hissettiriyor. Sanki sadece bir öpücükle, neredeyse kıvrılan ayak parmaklarıma kadar hissedebileceğim vaatlerde bulunuyor. Tüm bu vaatler, içimdeki karanlık kısımlara ışık saçan bir işaret fişeği gibi. Yol gösteren ve her şeyin o kadar karanlık hissettirmemesini sağlayan bir meşale. Yalnızlık geçmişte kaldı.

Elimi Cy'ın gömleğine sokarak onu kendime çekmeye çalışıyorum. Bu onu kızdırıyor çünkü vücudu benimkini şifonyere doğru itiyor, kalçaları beni yerimde sabitliyor.

Benimkini.

Kelime zihnimin içinde bir fısıltı ama sanki yüzüme bağıırıyormuş gibi duyuyorum. Titriyorum, içimi kaplamasına izin veriyorum, karıncalanmanın tadını çıkarıyorum.

Yatak odasının kapısına vurulan bir yumruk bizi ormandaki yaşlı bir meşe gibi ikiye bölen bir gerçeklik darbesi. Cy geriye düşüyor ve ben yere kayıyorum, kığım sert bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Bir saniye bile geçmeden kapı açıldı ve Judd ortaya çıktı.

Cy'ın gözleri içimi yakıyor ve ona hafifçe başımı sallıyorum.

Sırrımız.

O her neyse, daha sonra anlayabiliriz.

Şu anda aramızdaki boşluk ferahlatıcı ve akıllıca görünüyor.

Görünüşe göre o da öyle düşünüyor, çünkü bir sonraki nefesimi almadan önce Judd'ı itip yanımdan kaçıyor.

Yeniden nefes alabildiğimi hissediyorum ama içimdeki sızı hiç dinmiyor.

FIFTEEN

Cyrus

Lanet olsun.

Neydi o?

Bunu düşünecek zamanım yok çünkü Şerif Bell burada. Bize Wyatt hakkında kötü haberler getireceğinden endişeleniyorum. Kötü haberler getiriyor, ama neyse ki Wyatt'la ilgili değil. Umurumda olmamalı ama Wyatt Cash'in kardeşi ve hoşuma gitse de gitmese de Remy Cash'in arkadaşı.

Van hâlâ kanepede uyuyor, artık solgun değil, belden yukarısı çıplak. Bandajlar ortasına sarılmış. Onu her kim yakaladıysa bağırsaklarını deşmeye çalışmış ama neyse ki çoğunlukla yüzeysel yaralarla kurtulmayı başarmış. Adam çok kan kaybetmiş ama iyileşecek.

"Bir tane daha mı?" Jax'in sözlerine açıklık getirerek soruyorum. "Nerede?"

Bir iç çekmeden önce avucunu yorgun yüzünde gezdiriyor. "Çok uzak değil. Otoyolun hemen dışında, buradan çok uzakta değil. Ya bir ayı ya da gerçekten sapık biri."

İkinci kısmı doğru bildiği kesin. "Yaralanma mı?"

Judd homurdanıyor. "Diğerleriyle aynı mı?"

Jax'in çenesi gerilir. "Cinsel şiddet belirtileri var, evet. Hay sikeyim. Beacon Adası'nın ABD'nin en güvenli bölgelerinden biri olması gerekir. Neler oluyor?"

Bir şey hafızamı gıdıklıyor. Son on sekiz yılımı gömmekle geçirdiğim geçmişimi eşelemeye çalışıyorum. Her şey karmakarışık ve bulanık. Babamı düşünmek canımı acıtıyor ama ormanda geçirdiğimiz o uzun gecelere geri dönmem gerekiyor, o bana tüm açıklanamayanları açıklıyordu.

Rey araya giriyor ve doğaüstü her şeyin gizli tutulması gerektiğini anlıyor. "Bazı insanlar düpedüz kötüdür. Güven bana. Finnick bana sürekli seri katil belgeselleri izletiyor. Deliliği anlayamazsın."

Remy odaya giriyor ve Cash onu görünce neşeleniyor. Cash'in onu görmemesi için aralarında durma isteği duyuyorum. Bunu açıkla çünkü yapamayacağıma eminim. Tek bildiğim Remy'nin benim olduğu ve Cash'in ona bunu değiştirebilecekmiş gibi bakmasından hoşlanmadığım.

Gözlerim Remy'nin kanepenin etrafından dolanışını takip ediyor, gözleri Jax'in yanına gelmeden önce Van'a kayıyor.

Jax'e işaret ediyor. *FBI'ı arayabilir misin?*

Jax'in bakışları bana doğru kayıyor, bir yorum bekliyor. İçimi çekiyorum ama "FBI'ı arayıp arayamayacağınızı soruyor" diyorum.

"Yapabilirim," diyor Jax, "ve yapacağım. Kendilerini organize etmeleri birkaç gün sürer. O zamana kadar hiçbir şey yapmadan oturabileceğimizden emin değilim. Bu katil acımasız. Eğer ayıysa onu avlamalıyız. Eğer değilse..." Sözünü kesiyor. "Hâlâ bu orospu çocuğunu avlamamız gerekiyor."

"Yerel halka başıboş dolaşan kuduz bir hayvan olduğunu söylemeye ne dersiniz? Avlanmaya çıksınlar mı?"

Finnick yorgunluktan neredeyse düşmek üzere olan gözleriyle öneride bulunuyor.

"Bu kasabadaki insanlar tavşan ya da geyik avlayabilir, insanları paramparça etmekten sorumlu ayıları değil." Duraksarken dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor. "Ya da kurbanlarını parçalara ayırırken onlara tecavüz eden adamları."

"Daha fazla kayıp," diyor Ewan ciddi bir ses tonuyla. "Domuzları kesime gönderiyor."

Jax başını sallar ve derin bir iç çeker. "Gerekli aramaları yapacağım. Takviyeye ihtiyacımız var ama bu arada şunu yakalamalıyız..." Hala neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğimiz için boşlukları doldurmayı bize bırakıyor.

Sonraki bir saati mutfak masasının üzerine yayılmış bir haritayla, kahve içerek ve bir çeşit model bulmaya çalışarak geçirdik. Ne yazık ki cesetlerin çoğu bu kulübenin beş mil çevresinde bulunmuş. Dile getirilmiyor ama sürümün hepsi benim gibi hissediyor. Sanki bu kişisel bir şeymiş gibi. Remy'nin geçmişiyile bağlantılı gibi.

Jax, Brie'yi devriye gezdiği yerden almak için ayrıldığında, avlanmak için can atıyorum. Kurt bana pençe atıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Her ne kadar ona teslim olmak istesem de, yapamayacağımı biliyorum. O tek fikirli, beslenme ve sevişme dürtüsüyle hareket ediyor. Mümkün olduğunca uzun süre odaklanmalıyım. Belki dolunaya kadar bu piçi ele geçirmiş olurum. Sonra yer değiştirebilir ve tüm bunları sistemimden atabilirim.

"Wyatt?"

Van'ın oturma odasından gelen sesi üzerine hepimiz onu kontrol etmek için kanepenin etrafında toplandık. Gözleri Cash'e dikilmiş, ikisi de gözlerimizin içine bakarak sessiz bir konuşma yapıyor. Sonra, ürkütücü küçük pislikler gibi, ikisi de kısaca Remy'ye bakıyorlar. Sanki o küçücük hareketi görmemişim gibi. Sinirlerim tepeme çıkıyor ve boğazımdaki hırıltıyı zar zor bastırıyorum.

"Judd ve ben burada çocuklarla kalacağız," diyor Rey, beni bir kitap gibi okuyarak. "Böylece ben Van'a bakabilirim ve onlar da korunmuş olur."

Judd başıyla onaylıyor. "Finnick ve Ewan ormanı arayabilir." Kurt formunda. "Siz de Wyatt'ın aracını aramak için kamp alanında tur atabilirsiniz."

Plan sağlam görünüyor ama Remy'yi bırakmak istemiyorum.

Kahverengi gözlerinde öfke parıldayan Remy de bu fikirden hoşlanmıyor. Elleri hızlı hızlı hareket ederek, "*Seninle geliyorum*" diye işaret ediyor. *Yardım edebilirim.*

"Hayır," diye bağırıyorum, onu koruma ihtiyacı bedenimi neredeyse şiddetli bir şekilde titretiyor.

"Burada kal." Remy başını sallıyor ama elimi sallayarak sözünü kesiyorum.

"Kalıyorsun. Bu iş burada biter," diye bağırdım. "Seni öldürtebilecek bu kulübeden çıkmaya izin verirsem lanetleneceğim."

Teni pembeleşiyor ve ona çocukmuşum gibi davranmamdan nefret ettiğini biliyorum. Şu anda, verecek bir sık bulamıyorum. Ona bir çocuk gibi davranmak onu güvende tutuyor. Hayatta kalmasını, nefes almasını ve hâlâ benim olmasını sağlıyor.

Sözlerini imzalayarak tartışmaya başladı ama ben ona sırtımı döndüm. Judd'a sert bir bakış atarak "Ne pahasına olursa olsun onu burada tut" diyorum. Arkama bile bakmadan kapıdan çıkmadan önce ihtiyacım olan tek onay onun başını sallaması.

"Bradley ve Gary gittiler. Birisi yağmalanmış bir kamp alanı ve kayıp kampçılar hakkında aradı."

Harrison karakolumuza girdiğimde şöyle diyor.

Kanım donuyor. "Nerede?"

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle yerini söyledikten sonra ona işaret ederek "İçeride kal. Herhangi bir yerde garip bir şey olursa beni ara."

"Neden?" diye soruyor. "Ne oluyor?"

"Katil ayı ya da seri katil tecavüzcü serbest dolaşıyor," diye karşılık veriyorum. "Ciddiyim. Sıra dışı bir şey olursa beni haberdar edin."

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Pekâlâ. Tamam. Git al onları, patron."

Onu bırakıyorum ve kilidin yerine oturduğunu duyana kadar oradan uzaklaşmıyorum. Sonra kamyonetime atlayıp Gary ve Bradley'nin olduğu yere gidiyorum. Harrison'ın dediği gibi, kamp alanı tahrip edilmiş. Bir ayı yapmış olabilir. Yiyecekler her yere saçılmış, bir çadırın malzemesinde yarıklar var ve çadırın yanına park edilmiş aracın yan tarafında pençe izleri var. Gary'nin yüzünde karanlık bir ifade var, Bradley ise gerçekten çalışmak zorunda olduğu için sinirli görünüyor.

Gary'ye "Bunu şerife haber ver," diyorum ve sonra kamp alanına el sallıyorum. "Şerif Bell bunu görür görmez temizleyin." Sonra Gary'ye dönüp, "Tüfeğin yanında mı?" diye sordum.

"Kamyonetimde."

"Onu her zaman üzerinde tut. Güvenli değil."

Gözleri irileşiyor ama itaat ediyor, silahı almak için kamyonetine doğru koşuyor. Silahı eline alıp Jax'i telefona bağladıktan sonra yanından ayrılıyorum. Gary bana başını sallayarak Bradley'nin aptal kıcına göz kulak olacağını bildiriyor.

Tam kamp alanından ayrılıyordum ki Harrison'dan bir telefon

aldım. "Ben Hames."

"Cy," diye acele ediyor. "Red Hake Dağı'nda bir araçla ilgili ihbar aldık. Lastikler kesilmiş ve camlar kırılmış."

"Siktir."

"Hepsi bu değil." İç çekiyor. "Araç tarifi, geçen gün uğrayıp kurt gördüğünü bildiren adamlarınkiyle uyuşuyor."

Wyatt.

"Lanet olsun," diye gürlüyorum. "Tamam, hallediyorum."

Telefonu kapattım, umarım bu kez Remy'nin özenti erkek arkadaşının kardeşi olan başka bir ceset bulmam. Bencilce, Remy'nin Cash'i kardeşinin kaybı gibi bir şey için teselli etmesi fikrine dayanamıyorum.

Bu beni bir pislik yapar ama umurumda değil.

Red Hake Dağı'na doğru yola çıkmak yaklaşık yirmi dakika sürüyor, ama daha ne olduğunu anlamadan yürüyüşçüler için ayrılmış park alanına giriyorum. Terk edilmiş bir aracın park yerlerinden birine eğri büğrü park edilmiş olduğunu görüyorum. Kırılmış camlar etrafındaki kaldırıma saçılmış. Lastiklerin hepsi patlamış ve metalde derin oyuklar açılmış.

Bu güçlü izler ne bir bıçaktan ne bir insandan ne de bir ayıdan kaynaklanıyor. Bunu yapan her neyse güçlü ve çılgın. Bu hayatımda karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor. Bilinmeyenden korkuyorum ama yine de onu avlayıp öldürmek için çaresizim. Bir şekilde Remy'ye tekrar ulaşması fikri kanımı öfkeyle kaynatıyor.

Judd'ın endişesi aramızdaki bağa şimşek gibi çakıyor, beni elektrikleştiriyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Sakinleştiğini hissedene kadar ona doğru nazik darbeler atarak iyi olduğuma dair hızlıca güvence veriyorum. Remy bana kapalı ama en azından güvende. Katı, aşılmaz duvarlarının ötesinde sağlam, zonklayan bir varlık var. Sabit ve güçlü.

Hasarı incelemek ve ipucu aramak için kamyonetinden çıktım. Aracın içine bakarken ayaklarımın altındaki camlar çatırıyor. Wyatt'ın pompalı tüfeği hâlâ ön koltukta oturuyordu. Onu çıkarıp dolu olduğundan emin oluyorum ve aracın ön tarafına geçerken elimde tutuyorum.

Ne tür bir yaratık metale bu kadar derin ve uzun oyuklar açabilir?

Kurdum burnunu çekerek bu canavarın kokusunu almaya çalışıyor. Hiçbir şey yok. Hiçbir şeyin izi yok. Wyatt bile yok, bu da beni rahatsız ediyor.

Düşün, Cy.

Babamı hayal kırıklığına uğrattığım için büyük bir başarısızlık içindeyim. Bana öğretmek için harcadığı onca zamanın ne kadarının akıl sağlığımı korumak için bastırıldığını bilseydi, inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğrardı. Muhtemelen bana zayıf, işe yaramaz ya da hak etmediğimi söylerdi.

Yapmazdı.

Babam zalim
değildi.

Ama aynı zamanda düşündüğüm kişi de değildi. O çirkin anılar kafamda canlandıkça, şimdi ve buraya odaklanmak için onları silkeliyorum.

Red Hake Dağı ve çevresinde uzanan çeşitli patikaların haritasını gösteren tabelaya doğru yürüyorum. Nereye gitmiş olabileceğini bulmaya çalışmak bütün günümü alacak. Jax'e bulduklarımı kısa bir mesajla gönderdikten sonra telefonumu cebime koyup en yakın patikaya doğru yola çıkıyorum.

İlk başta hiçbir şey bulamadım. Koku yok. İpucu yok. Hiçbir şey yok. Ama sonra kanın belirgin metalik tınısının kokusunu alıyorum. Patika sessiz, bugün yürüyüş yapan kimse yok. Hava kapalı ve soğuk, rüzgâr her estiğinde yanaklarımı öpen erken bir kış tehdidi. Patika boyunca gıcırdayarak ilerliyorum, adımlarım ağır ama çok da gürültülü değil. Yetişkinlik hayatımın çoğunu ormanda geçirdiğim için, yolumu mümkün olduğunca sessiz bir şekilde nasıl bulacağımı biliyorum, ancak şekil değiştirmiş haldeyken bu çok daha kolay.

Patika sağa sapıyor ve dağa tırmanan dik bir eğim alıyor. Ama keskin virajın ötesinde orman beni çağırıyor. Havaya karışan kan, beni patikadan çıkmaya ve sık ağaçların arasına girmeye zorluyor. Dikkatli bir şekilde yapraklarla kaplı topraktan geçip çalılıklara doğru ilerliyorum. Kalbim göğsümün içinde çılgınca çarpıyor. Artan temposu sürümü alarma geçiriyor ve ilk önce Remy'yi hissettiğimde şaşıyorum, bağ ondan gelen gergin enerjiyle titriyor. Wyatt'a ne olduğunu anlamaya çalışmıyor olsaydım, Remy'nin gardını düşürmesinin keyfini çıkarırdım.

Ben iyiyim.

Kelimelerim -duyabildiğini bildiğim kelimeler- kafamın içinde netleşiyor. Anladığımı hissediyorum, bu da beni memnun ediyor. Yaprakların arasından gümüş bir şey parladığında tüm zevk buharlaşıyor. Çömeliyorum, tüfeği yanıma koyup araştırıyorum. Anahtarlar. Onları alıp avucumun içinde çeviriyorum. Anahtarlardan birinin üzerinde Wyatt'ın arabasındaki amblemin aynısı vardı. Bunlar onun. Bunu biliyorum. Anahtarları cebime sokup tüfeği aldım ve ayağa kalktım. Etrafta olabilecek başka bir şey var mı diye etrafı taradım. İlk bakışta bir şey göremiyorum ama yüz metre kadar sonra rüzgâr ağaçların arasından ısıklık çalarak geçiyor. Kan, baş döndürücü ve yoğun, etrafımda dans ediyor. Yaklaştım. İleride bir malzeme gözüme çarpıyor. En kötüsünü bekleyerek ona doğru ilerliyorum ama bir cesetle karşılaşmayınca rahatlıyorum.

Wyatt'ın gömleği olduğunu fark ettiğimde rahatlamam kısa sürdü. Yanında cüzdanı var, çevrilerek açılmış, yüzü ehliyetinden bana bakıyor, plastik kaplamanın üzerine kan sıçramış.

Sikeyim.

Telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum ve Jax'i arıyorum. Bu bok hiç bitmeyecek.

SIXTEEN

Remy

Omurgamdan aşağı inen ürperti beni öyle bir titretiyor ki Rey bana endişeli bir bakış fırlatıyor. Dudaklarımı bir gülümsemeye zorluyorum ama gözlerime ulaşmıyor. Judd'ın hızlı ve değerlendirci bakışları bana bir şeyler olduğunu anladığını söylüyor ama neyse ki üstüne gitmiyor.

Telefonum cebimde çalıyor.

Nakit: Nedir bu?

Uyuyan kardeşinin yanındaki yerinden bakışlarını üzerime dikeyor.

Ben: Hiçbir şey. Sadece

endişelendim. Cash: Wyatt'ın nerede

olduğunu düşünüyorsun?

Tepki vermemeye çalışıyorum ama görünürdeki tepkimin nedeni tam olarak bu. Cyrus'u kafamın içinde duymuştum.

Cüzdanını buldum. Kan. Anahtarlar. Şerifi aradım.

Cash'e Cy'ı tıpkı kendi düşüncelerimi duyabildiğim gibi duyabildiğimi açıklayamam. O bir insan ve bu saçmalığı anlamayacaktır. Her ne kadar ben de bir insan olsam ve açıkça hiç değişmeyecek olsam da, bu sürüye bağlıyım. Rey ve Judd'a kısa bir bakışım bana onların da Cy'ın düşüncelerini duyamadıklarını söylüyor. Cy bu bilgiyi tam olarak vermediğinden, onlara söyleyen kişi olmak istemiyorum.

Benim ve Cy'ın sırlarından biri daha.

Dudaklarımın arasından geçip kendi dudaklarımı tatmaya çalışan sondalı diliyle bana baskı yapmasının nasıl bir his olduğunu milyonuncu kez hatırlarken, sıcaklık boynumu ve yanaklarımı yalıyor. Eğer zihinsel duvarlar örme yeteneğim olmasaydı, tüm sürü şu anda kafamın ne kadar karışık olduğunu bilirdi. Neyse ki hepsini engelleyebiliyorum.

Cy hariç.

Sanki bu yeni, ateşli ilişkiye başladığımızdan beri zihnime daha kolay erişebiliyor. Ve eskisinden farklı olarak, bundan nefret etmiyorum. Biraz yasaklanmış hissediyorum. Bir kez olsun, yetişkinlerin benim için tüm kararları vermesini bekleyen bir çocuk değilim. Ben de dahilim. Sürümüzün Alfa'sı bana bir sorumluluk verdi, sırlarını saklamam için.

Nakit: Dünya'dan Rem...

Dikkatimi telefonuma veriyorum ve gülümsemeye zorluyorum.

Özür dilerim. Dalmışım. Belki hala dışarıda Van'a kimin ya da neyin zarar verdiği ni arıyordur. Cash: Ya da yaralanmış olabilir.

Gözleri beni yakıyor, ama cevap vermek için delici bakışlardan kaçınıyorum.

Ben: Cy onu bulacaktır.

Nakit: Cy bizden nefret ediyor. Özellikle de benden. Deneyeceğinden bile şüpheliyim.

Sözlerine sinirleniyorum. Cy'ın bir pislik olduğu kesin ama sadık, cesur ve korkusuz. Konu ormanı, hayvanları ve içindeki insanları korumak olduğunda ne kadar ciddi olduğunu gördüm.

Ben: O önemsiyor. Onu bulacaktır.

Nakit: Nefret ettiğin birine çok güveniyorsun.

Cash'in şu anda iki kardeşi için de endişelendiğini biliyorum ama attığı mesaj tam bir pislikti. Telefonumu cebime koyup ayağa kalkıyorum, herkesten kaçmam gerekiyor. Yatak odama giriyorum ve büyük pencerenin önünde yere oturuyorum. Üst üste bıraktığım günlüklere dokunulmuş. Cash'in eşyalarımı karıştırması beni rahatsız ediyor. Onun yaptığını biliyorum. Dün gece benim odamda kaldı ve sürü arkadaşlarım sınırlarıma saygı duyuyor. Kızgınlık ve utancın bir karışımı olan kızgın sıcaklık tenimde geziniyor.

Bu sözler özeldi.

Cy ve onun aşırı koruyuculuğu hakkındaki tüm atıp tutmalarım.

Günlüğü ters çevirerek açıyorum ve son yazılı sayfaya geçiyorum. Cy'ın adı neredeyse öfkeyle tekrar tekrar karalanmış. Şimdi bunu bir saplantı olarak görüyorum. Aynı sayfaya yüzlerce kez yazmış olmalıyım.

Cash bunu gördü.

Öfkeli karalamaları gördü ve istediği sonuçları çıkardı. İstilacı hissettiriyor. Kurt şekil değiştirenler hakkında bir şey söylemediğimden emin olmak için hızla günlüğü gözden geçiriyorum. Hiçbir şey yoktu. İçim rahatladı. Cy beni her ne kadar düzenli olarak kızdırsa da, onu yanlışlıkla insanlara ifşa edersem ölürdüm. Dünya şekil değiştirenlerin varlığını öğrenirse ne olur emin değilim ama içimden bir ses iyi olmayacağını söylüyor.

Kız kardeşimin cesedini görmenin nasıl bir his olduğunu yazdığım sayfaya geldim. Kısa bir süre önce onunla kavga etmiş olmanın verdiği suçluluk duygusu içimde akıp gidiyordu. Nasıl kızgın ve yıkılmış olduğumu. Onun ölümünü sindirmek için bir saniyem bile olmamıştı çünkü o şey daha sonra bana ve anneme saldırmıştı. Annem beni korumak için çok uğraştı ama işe yaramadı. O şey inanılmaz derecede güçlüydü. Yazdıklarım parçalanmış düşünceler ve duygulardan oluşuyor, çoğunlukla sadece benim için okunaklı.

"Seni kızdırmak istememiştim," diyor Cash yatak odamın kapısından.

Günlüğü kapatıp bir yığının üstüne koyuyorum ve ayağa kalkıyorum, acaba onları da karıştırdı mı diye merak ediyorum. Bu rahatsız edici hissi üzerimden atamıyorum.

Cash'e kaşlarımı çatarak günlüklerimi işaret ediyorum ve soru sormak için kaşlarımı kaldırıyorum. Bana mahcup ve suçlu bir bakış fırlatıyor.

"Evet, bunun için üzgünüm. Dün gece uyuyamadım." Bir elini cebine soktu. Diğer kolu hâlâ askıda. "Okuyabildiğimden falan değil. Daha düzgün yazmalısın, böylece meraklı erkek arkadaşların yazdıklarını gerçekten okuyabilir."

Erkek arkadaşın mı?

Çıplak ayaklarıma bakıyorum, kaşlarım şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. Biz erkek arkadaş değiliz. Arkadaşız, evet, ama erkek arkadaş değiliz. Bunu nasıl düşünmüş olabileceğini anlayabiliyorum, çünkü birkaç kez öpüştük, ama ikimiz de bir şey olduğumuza karar vermedik.

Cash'le bir şey olamam.

Cy ile olan bu şey tüm düşüncelerimi ele geçiriyor.

"Hey," diye gürlüyerek bana yaklaştı. "Pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Bana sarıldı. Ona hâlâ kızgın olsam da, onun tek kollu kucağına hapsolmak iyi hissettiriyor. Etrafımdaki her şey yıpranmış ve parçalanmış durumda. Bildiğim bu hayata daha ne kadar tutunabileceğimden emin değilim. Her an tamamen çözülüp çözülmeyeceğimi merak ediyorum.

Sonra ne olacak?

Bilmiyorum ama önemli olduğunu hissediyorum.

Cash geri çekildi, parmakları gömleğimin yakasında oynuyordu - teknik olarak Cy'ın gömleği - bu sabah Cy ile yatak odasındaki o kafa karıştırıcı öpücükten sonra herkesle buluşmadan önce atmıştım.

"Neredeler?" Cash sorar.

Cash'e kaşlarımı çatmak için Cy hakkındaki sersemletici düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırıyorum. Anlamayacak olsa da, soruyu işaret ediyorum, *Ne?*

Yeşil gözlerinde kızgınlık parıldıyor. "Sana verdiğim künyeler. Neredeler?"

Omuz silkiyorum ve Cy'ın odasına doğru yarım ağızla bir işaret yapıyorum.

"Git getir onları."

Keskin, emredici sözleri beni sertleştiriyor. Tatlı, flörtöz ifade gidiyor ve yerine sert bir ifade geliyor.

Yapamam, ona işaret ediyorum. Anlıyor olmalı çünkü kaşları çatılıyor.

"Cy'da var mı?"

Sıkışan çenesi ve öfkeli ifadesi karşısında irkilerek başımı salladım. Burun deliklerini açarak topuklarının üzerinde dönüyor ve hışımla dışarı çıkıyor. Onun nesi var böyle? Peşinden gittiğimde onu Van'ın önünde çömelmiş, ona bir şeyler fısıldarken buluyorum. Van oturuyor, acıdan hafifçe yüzünü buruşturuyor ama sonra gözleri bana kilitleniyor.

"Eve gidiyoruz," diye homurdanıyor Cash Rey'e. "Wyatt geri gelirse diye."

"İyi bir fikir değil," diye gürler Judd. "Burada, güvenli bir yerde

kalmalısınız." Van Judd'a ekşi bir bakış fırlatır. "Bize bir şey olmaz. Yine de bizi bırakabilir misin?"

Cash'e sorgulayan bir bakış fırlatıp benimle konuşması için yalvarıyorum. Anladım. O künyeler onun için önemliydi ama Cy onları geri verecek. Sadece garip bir yirmi dört saat geçirdim. Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum.

Judd ve Cash Van'ı ayağa kaldırmayı başarır. Birlikte kulübeden ayrılırlar. Cash bana bakmıyor bile. Ani tavrına sinirlenerek ona bir mesaj attım.

Özür dilerim. Senin için onları geri getireceğim.

Birkaç dakika sonra cevap veriyor.

Nakit: Tamam.

Tek kelimelik cevabı karşısında bir iç çekiyorum.

Ben: Kızma.

Cash: Erkek arkadaşımın babasıyla yarışmak zorundaymışım gibi hissediyorum.

Tüm mesajı beni geri tepti. Çabucak bir cevap yazdım.

Ben: Cy benim babam değil ve ben de senin erkek arkadaşın

değilim. Biz arkadaşız. Cash: Arkadaşlar birbirlerine sakso çekmek istemezler.

Dün gece aynı fikirde olabilirdim. Şu anda onunla tartışmak istiyorum. Cy dışında kimseye sakso çekmek istemediğimi söylemek için. Aklıma ne kadar korkunç gelse de, umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Wyatt'tan haber alırsan beni haberdar et.

Cash ile oyun oynamayacağım. Yorgunluk kemiklerimi sızlatıyor. Yatağıma girip biraz kestirmeliyim ama tek düşünebildiğim Cy'ın yatağına geri dönmek. Rey oturma odasından ayrılıp mutfakta bir şeyler karıştırmaya başladığından beri bunu yapıyorum. Cy'ın odasına geri dönüyorum, vücudumu heyecanla titreten eşsiz, erkeksi çam ve adaçayı kokusunu takip ediyorum.

Sanki onun alanında olmaktan büyülenmişim gibi, elimde olmadan tişörtümü çıkarıp eşofmanlarımı itiyorum. Kocaman yatağına giriyorum, yorganın altına giriyorum ve kokusunun içinde yuvarlanıyorum.

Kokusunu alabildiğim tek şey olması için üzerime yapışması konusunda çaresizim.

Telefonum yerdeki cebimden vızıldıyor ama onu duymazdan gelip yarı kalkık sikimi avucuma alıyorum. Yavaşça, ihtiyaçtan ağrıyana kadar yumrukluyorum, ucundan ön sperm sızıyor. Cy'ın üzerimde sinsice dolaştığı, yetenekli dilinin ve dudaklarının beni öptüğü gibi sikimi öptüğü kirli görüntüler aklımda kaynıyor. Her geçen saniye, bu kaynama bir kaynamaya dönüşüyor ve bu da azgın bir şehvet cehennemine dönüşüyor. İçimde tutamıyorum. Arzumu diğerlerinden koruyabiliyorum, ama bir şekilde Cy bunu hissediyor. Onun da hissettiğini hissediyorum.

Neredeyse evdeyim.

Gürleyen sözleri zihnimin içinde yankılanıyor. Onların sıcaklığını boynumda istiyorum, ama farklı kelimeler. Beni nasıl istediğini, arzuladığını, benim onun için yaptığım gibi onun da benim için can attığını fısıldamasını. Dudaklarımı ısırmasını ve öpücüklerini göğsümden aşağıya, sikime doğru yol almasını istiyorum. Bana neler olduğuna dair bir açıklama istediğimden emin değilim çünkü o zaman bunu kontrol etmenin bir yolunu bulabilirim. Durdurmak için. Bencil yanım bunu istemiyor. Umutsuzca yapmaya çalıştığı şeye dönüşmesine ve büyümesine izin vermek istiyorum.

Bu doğal geliyor.

Bir şeye doğru bir ilerleme.

Onu dizginlerim ve beni yönlendirmesine izin veririm. Dürtülerimi takip ediyorum, onlara karşı koyma zahmetine girmiyorum. Tüm düşünceler ve arzular onu işaret ediyor. Cy. Anlamak çıldırtıcı ama anlamaya çalışmıyorum. Sadece olmasına izin veriyorum. Kendimi Cyrus Hames'in görüntülerine kaptırıyorum. Onlarda boğuluyorum. Beni bütünüyle yutmalarına izin veriyorum. Çıplak göğsüme sıcak sperm ipleri sıçrayana kadar kendimi serbest bırakmak için okşadığımı fark etmiyorum. Cy'ın yatağında. Cy'ın düşüncelerine.

Yatak odasının kapısı itilerek açıldı, içeride bir hırıltı yankılandı. Cy kapı aralığında duruyor, ağır ağır nefes alıyor, gözleri şehvetle büyümüş ve benimkiyle eşleşen bir ihtiyaç duyuyor. Sikim sarsılıyor, tekrar kanla doluyor ve sertleşiyor. Yatağında beni en ince ayrıntısına kadar incelerken bakışları daralıyor. Pembe dili alt dudağında gezinmek için dışarı fırladığında kalp atışlarım hızlanıyor.

O dili istiyorum.

Bu yüzden. Sikmek.

Fena halde.

Üzerimde ve içimde. Tadına bakıyor, alay ediyor ve tenimin her santiminde geziniyor. Bu çılgınlık.

Tam bir çılgınlık.

SEVENTEEN

Cyrus

Lanet olsun.

Kontrol. Bir Alfa kontrolüyle gurur duyar. Görünüşe göre bu Alfa'nın hiç kontrolü yok. Aramızdaki bağ sayesinde onun ezici ihtiyacını hissettiğimde her şeyi bırakmıştım. Kıcımlı ne için eve atmıştım?

Bu.

Arzuladığım ve umduğum şey buydu. O.

Çırlıçıplak. Yatağında.

Kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum, gömleğimi yırtmadan önce bunu zar zor başarabiliyorum. Kapüşonlu bakışları her sert kası içine çekiyor. Aletim kaçmak için can atıyor ama kendimi kontrol edebilmenin o küçük parçasına tutunuyorum.

Duyulabilir kelimelere ihtiyacı yok. Hiç olmadı. Remy kendini gözleriyle, burnunun seğirmesiyle ya da çenesinin kıpırdamasıyla ve ağzının yaptığı küçük tuhaflıklarla ifade etme konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip. On yılını onun her tepkisini okuyarak geçirdim ve çoğu zaman daha o söylemeden ne diyeceğini biliyorum.

Şimdi olduğu gibi.

Ona gelmemi istiyor. İçine girdiğimiz bu garip bölgede yalnız olmadığını hissettirmek için. O yalnız değil. Bu işte beraberiz, ikimiz de tamamen ve kökten kafayı yemiş durumdayız.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek yatağa doğru ilerliyorum ve onun sıkı, solgun karın kaslarına sıçrayan döllere odaklanıyorum. Mutlu izine yapışan bir damla, tadına bakmak için neredeyse salyalarımı akıtmama neden oluyor. Ağzımı kasıklarının üstündeki ve göbeğinin altındaki koyu renkli kıllara daldırdığımda ciğerlerinden hızla nefes geliyor. Dilimi dışarı çıkarıyorum, neredeyse onun tadına bakmak için ölüyorum. Küçük Remy'nin tuzlu tatlılığı dilimin üzerinde patlıyor ve hayal edebileceğimden çok daha güzel bir tada sahip oluyor. Neredeyse başımı geriye atıp takdirle uluyacaktım ama tadı çok bağımlılık yapıcı. Geri çekilemiyorum. Dölün izini takip ederek, dilimi dölün toplandığı karın kaslarının olukları boyunca gezdiriyorum, yaşamak için ona ihtiyacım varmış gibi yalayıp yutuyorum.

Parmakları saçlarıma düşüyor, sıkı ve amansız bir şekilde kavıyor. Saçlarıımı çekiştirmesinin yakıcılığını görmezden gelerek dağınıklığını yalamaya devam ediyorum, sadece esmer, sert meme uçlarını tatmak için duruyorum. Nefesi kesiliyor ve bir inilti duyduğuma yemin edebilirim ama bu imkânsız. Dişlerim sertleşmiş tepeyi ısıyor. İçimdeki kurt takdirle mırıldanıyor. Yer değiştirmek ve sevişmek istiyor ama zihinsel olarak onu geri çekiyorum. Zar zor. Kurdumun Remy'nin yanına yaklaşmasına asla izin vermeyeceğim. O da değişebilseydi, bunu düşünürdüm. Ama bu, iki azgın erkek olarak yaptığımızdan bile daha berbat bir şey. Kurdu serbest bırakmak korku filmlerini aratmaz.

"Tadın çok güzel," diye gürlüyorum, kaçırmış olabileceğim damlacıkları bulmak için tekrar aşağı inerken.

Dilimi göbeğine daldırıp sonra güneye doğru ilerlemeye devam ettiğimde bir nefes nefese kalıyor.

Koyu renk saçları kısa kesilmiş ve topraksı misk kokusu - taze yağmur ve sonbahar yapraklarının kokusu - aletinin yanında güçlü. Yüzümü kıllarına sürme dürtüsü çok berbat ama ikimizi de görmezden gelemeyeceğim ya da reddedemeyeceğim bir dürtü. Burnumu kaba, tel tel saçlarına gömüp mükemmel kokusunu içime çekiyorum. Aleti tekrar kalınlaşmış, sertleşmiş ve ben gelmeden önce serbest bırakıldığı için hâlâ kaygan. Avuçlarım taşaklarını arıyor, avuçlarımın içindeki ağırlığını hissetmek için sabırsızlanıyorum. Tıpkı hayal ettiğim gibi, sıkı ve ağırlar, üzerlerine koyu renk tüyler serpilmiş.

"Çok mükemmel. Benim Remy'm," diye mırıldanıyorum, kokusunda, tadında ve dokunuşunda tamamen kaybolmuş bir halde.

Bu işte birlikteyiz çünkü ihtiyaçla kıvranıyor, vücuduna gösterdiğim ilgiye aynı derecede muhtaç. Dilimi aletinin kenarında gezdirerek orgazmından geriye kalan yapışkanlığı temizliyorum. Vücudu benim dokunuşumla şiddetle sarsılıyor. Gözlerim onu ararken, sikini kavıyorum ve soğanlı, mor kafasını emmeden önce hâlâ ıslak olan ucuyla alay ediyorum. Kalçaları yukarı kalkıyor, öyle bir çaresizlikle ağzımı daha çok istiyor ki sırtıyorum. Isı yanaklarını ve burnunu kıpkırmızı boyuyor, bana ulaşana kadar boynundan ve göğsünden aşağı hızla dans ediyor. Kalınlığını aşağı doğru iterek ağzımın onu ne kadar çok istediğini hissetmesini sağlıyorum. Açgözlülükle onu yalıyor ve emiyorum, neredeyse bir yudumda yutmaya çalışıyorum.

Benimkini.

Kelime sadece onun duyabileceği yüksek bir gümbürtü. Kirpiklerinin dalgalanmasına bakılırsa, sanırım beni duyuyor. Kahretsin, o çok güzel.

Bunu neden daha önce görmediğimi merak ediyorum.

Çünkü çocuğa o şekilde bakmıyordun, salak.

Yine de bir şeyler değişti. Doğum günü geldi ve sanki yeni bir insana dönüştü, ama iliklerime kadar tanıdığım birine.

Anılar bir kez daha zihnimi kurcalıyor, gerçeği aramam için beni cezbediyor. Ama Remy'yi ateşli bir ihtiyaçla tüketirken bedenim bu savaşı kazanıyor. Aletini boğazıma kadar yutuyorum, neredeyse boğulacaktım. Uzun zamandır bir ihtiyacı karşılamak için ve sadece kurt formumda seks yapıyordum. Bu farklıydı. Bu her şey ve daha fazlası, kalbimi o kadar şişiriyor ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Boğazımdan aşağı gel.

Düşündüğüm ve ona yönelttiğim emir yanlış anlaşılmadı çünkü yankısından titriyor. Ama itaat etmek yerine saçımı öyle sert çekiyor ki, sikinden fırlıyorum. Tükürüğümün akışı ağzımı onun sikine bağlıyor. Bir eliyle saçımı serbest bırakıyor ve pembe, şiş dudaklarını işaret ediyor.

Bir öpücük istiyor.

Onu inkar etmeye bile çalışamıyorum. Dudaklarını ve dilini tatmak için sabırsızlanan ağzımla çoktan onun sıkı bedenine tırmanmaya başladım bile. Kısa nefeslerle soluyan ağzına ulaştığımda beni kendine çekiyor ve aklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyor.

Öpüşmek hiç umurumda olmadı.

Ama Remy bana bunu sevdireyor. İkimizin de bildiği ve zaten ustalaştığımız bir dans gibi hissettiriyor. Dilim onunkine değdikçe içimde bir coşku titreşiyor. Onu içimdeki her şeyle öperken inlemelerim yüksek ve acil. Bana yansıyan sesleri duymama gerek yok çünkü göğsünde benimkine çarpan kalbi ve ereksiyonunun benimkine sürünme şekli aynı şeyi hissettiğini bilmek için yeterli.

Bu iyi hissettiriyor. Bu işte birlikte olduğumuzu.

Diğerlerinden saklayabileceğimden emin olmadığım küçük kirli bir sır.

Akıl sağlığım bu düşünce çizgisini yakalamam ve ne yaptığımı düşünmem için yalvarıyor, ama açgözlü arzum galip geliyor ve beynimi susturuyor. Ona sürtünürken ağzına dilimi sokuyorum. Aleti

Daha önceki orgazmından ve benim tükürüğümünden. İnanılmaz bir his.

Bu kadar yanlışı ve tamamen berbat bir şey için, hayatım boyunca yaptığım en iyi şeydi.

Daha fazlasını istiyorum.

Ondan daha fazla. Bizden.

Bu anın dışında bir anlam ifade etmese de, nasıl hissettiğimi değiştirmiyor. Anlamıyor olabilirim ama yine de istiyorum.

Dişler alt dudağımı ısıyor ve beni düşüncelerimden altımdaki çocuğa çekiyor, ağır nefes alıyor ve dikkatime aç. Gözlerimi onun karanlık gözlerine kilitliyorum, kafasının içini görmek için elimden geleni yapıyorum. Özlem içimin derinliklerine yerleşiyor. En karanlık düşüncelerini bilmek ve bir şekilde onlara ışık tutmak için can atıyorum. Korkularını okşamak ve fantezilerini öpüp hayata döndürmek istiyorum.

Hepsini istiyorum.

Tırnakları omuzlarımı ısıyor, ben de kendi tırnaklarımla onun aletini itiyorum. Aramızdaki sıcaklık o kadar ateşli seviyelere tırmanıyor ki, onu asla söndürebilmemizin bir yolu yok. Şu anda umursadığımdan değil. Tek umursadığım o. Onun zevki. Serbest kalması. Mutluluğu.

"Benden nefret etmiyorsun," diye mırıldanıyorum mükemmel, dolgun dudaklarına karşı.

Başını sallıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Günler önce, o güvende olduğu sürece öyle ya da böyle umurumda olmazdı. Şimdi ise iddia ettiği gibi benden nefret etmediğini bilmek dünyalara bedel.

"Benimle gelmeni istiyorum." Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. "Bunu birlikte yapacağız."

Başını sallıyor ve gözleri kapanır. Burun delikleri alevlenirken dişleri alt dudağına bastırıyor. Yanaklarında bir allık belirliyor. Yaklaştığını biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Sanki onu büyüleyecek gücüm varmış gibi.

"İşte bu, Remy, bebeğim, ver onu bana."

Nefes nefese kalıyor, sözlerim onu uçurumun kenarına getirmek için işe yarıyor gibi görünüyor. Aramızdaki sıcaklık yükseliyor. Aletlerimizi ıslatan sıcak kayganlık hayalarımın kalkmasına yetiyor ve ardından kendi tohumum patlıyor. Sert zonklamalarla döl fişkırıyor ve onu sırlıklam ediyor. Onu kalın, güçlü bir dölle işaretlediğimi bilmek bana bir şeyler yapıyor. İçimde derin ve karanlık bir şeyleri harekete geçiriyor.

Maden. Maden. Mayın.

Kelimeler savaş tamtamları gibi kafamın içinde öyle gürültülü çalışıyor ki kulaklarım acıyor. Acaba bunları düşündüğümü duyabiliyor mu? Kahverengi gözleri onaylarcasına parlarken gülümsemesi tembel ve minnettar.

O benim ve bunu biliyor.

Ona yaslanıyorum, yüzümü yaralı boynuna gömüyorum. Dudaklarım büzülmüş etine öpücükler konduruyor. Hava hararetli bedenimi soğutup gerçeklik tekrar içeri girdiğinde, midem baş döndürücü bir şekilde alçalıyor.

Gitmem gerek.

Gerçekten. Gerçekten ihtiyacım var.

Ama ben kemiksizim ve Remy'imın iri bedenimin altına sıkışmış olmasından son derece memnunum. Benden küçük olmasına rağmen hala sağlam. Hiçbir şekilde zayıf değil. Onda her zaman sessiz bir güç ve sadece hayati bir parçanızı kaybettiğinizde ortaya çıkan zihinsel bir uyanıklık vardı. Vücudunun geri kalanı, konuşamamasını telafi etmek için duyularını keskinleştirdi. Bu çok etkileyici. Kararlılığı ve içindeki ateşi sesli olarak açığa çıkaramasa da hala orada.

Cluck. Cluck.

Dilinin çıkardığı ses beni kaldırıp gözlerinin içine baktırıyor. Bana herhangi bir işaret vermeye çalışmıyor. Bunun yerine beni öyle bir dikkatle inceliyor ki, sanki jilet gibi keskin bir neşterle keşif

ameliyatı yapıyormuş gibi hissediyorum.

Ona soru soran bir kaş kaldırıyorum, ama ben bir şey söyleyemeden biri kapıya vuruyor. Judd kapının diğer tarafından, "Ewan ve Finnick döndüler," diyor. "Rey akşam yemeğini hazırladı."

Kanım donuyor çünkü çırılçıplak ve bitkin bir halde Remy'nin üzerine yayılmış durumdayım. Judd daha önce yaptığı gibi içeri girseydi, bunu nasıl açıklardım bilmiyorum.

"Tamam. Bir saniye içinde çıkacağım," diye homurdandım. "Remy'yi uyandırayım."

"Birazdan görüşürüz."

Judd'ın ayak sesleri uzaklaşıyor ve kalbim yavaşlıyor.

Sinirden kusacakmışım gibi hissetmediğimde doğrulup üzerinden yuvarlanıyorum. Remy'nin sıkı, çıplak vücuduna bir daha bakarsam ne yapacağımı bilemiyorum. Temizlenip giyinmek o kadar da kolay değil, bunu biliyorum. Kendimi ondan ayırmak gittikçe zorlaşıyor. Sanki bu fikir bana fiziksel olarak acı veriyor.

Kafa karıştırıcı ve hiç mantıklı değil.

Remy'i on yıldır tanıyorum. Lanet bir on yıl. Bir kez bile onu ürkütücü bir şekilde düşünmedim. O sadece korumam ve kollamam gerektiğini bildiğim biriydi. Şimdi ise her düşüncemi ve hissimi yönlendiriyor. Sanki kafamın içine girip, bana ona ait her şeyi enjekte etme gücüne sahipmiş gibi.

Bana öyle bakma. Kelimeleri imzalarken kaşlarını çatıyor. Pişmanmışsın gibi. Pişmanmışsın gibi Ben.

Her zamanki savunmacı yapısı ayağa kalkmış ve beni kesmeye hazır bir bıçak gibi keskin. Ama bu aynı zamanda

onun kırılğanlığının geri yansıdığını görüyorum.

Pişman mısın? Ona sırtarak imzalıyorum. Hiç pişman olmadım. Her zaman son dondurmalı sandviçi yemen dışında.

Finnick, diye imzalıyor, ikimiz de bunun saçmalık olduğunu bilmemize rağmen ifadesi ciddi.

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor ve sırtışı genişliyor. Çok güzeldi. Yine de yüz hatları taşılaşıyor ve ruhumu ateşe veren gülümsemeyi çalıyor.

Wyatt'ın eşyalarını gerçekten buldun mu?

Sorusuna başımı salladım. *Ceset yok ama. İçim rahatladı.*

Cash bana kızdı. Çıplak göğsüne dokunmak için ellerini bir dakikalığına indirdi. Bana verdiği künyeleri takmadığım için kızgındı. Bu yüzden gitti.

Sinir karnıma yumruk gibi iniyor. Remy'nin sözlerinden rahatsız olarak dişlerimi gıcırdatıyorum. O küçük pisliğin benim yaptığım bir şey yüzünden Remy'ye kızmaya hakkı yoktu.

Sorun değil, imzalıyor. Ama onları geri istiyorum. Onlar onun.

Başka bir adamın mücevherlerini boynuna takmadığı sürece umurumda değil. Ona dokunmasını istediğim tek şey benim.

"Ön salondaki ceketimin içinde," diyorum ona, bu sefer kelimeleri kullanarak. "Hadi gel. Gidelim.

Açlıktan ölüyorum.

Biri beni iştahlandırdı."

Doğrulup öne doğru eğiliyor ve dudaklarımı şimdiye kadar tanıdığım en tatlı öpücüğüyle yakalıyor. Geri çekildikten sonra parmağını dudaklarına götürerek sırrımızı gizli tutmamız gerektiğini hatırlatıyor.

İkinci kez söylemene gerek yok. Bu boku sürüye itiraf etmeye hazır olmadığımı eminim. Ama yakında.

Tüm bunları sonsuza dek içimde tutmamın imkanı yok.

Burada işler değişiyor. Umarım sürüm bunu öğrendiğinde beni terk etmez.

EIGHTEEN

Remy

Ona bakmadan duramıyorum.

Bu çılgınca ve tehlikeli çünkü insanlarla dolu bir odadayız. Sürümüz gergin ve farkında. Bir şeyler döndüğünü biliyorlar ama hiçbiri bu bariz konuyu açmıyor.

Biz.

Cy ve ben.

Kokusu baş döndürücü bir sis gibi etrafımda bulutlanıyordu. Birlikte sevişirken üzerime boşaldığında, bu bir iddia gibi hissettirdi. Acaba onun olduğumu söyleyen bu iddianın kokusunu alabilirler mi?

Rey'in spagettisini yerken bakışlarımı diğerlerinin üzerinde gezdirerek ipucu arıyorum. Rey'in siyah kaşları kısılmış ve dolgun dudakları sanki kelimeleri tutuyormuş gibi birbirine bastırılmış. Judd okunmaz bir heykel gibi ama gözleri bir şeyle parlıyor. Finnick şakacı ama zaman zaman Cy'a attığı meraklı bakışları kaçırmıyorum. Ewan'ın dikkati benim üzerimde, sanki hayal kırıklığına uğramış gibi dudaklarını hafifçe büküyor.

Tahriş cildimi diken diken ediyor, beni kışkırtıyor. Ewan'ın sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Cy ve benim ne yaptığımızı bilse bile... her ne yapıyorsak... bu onu ilgilendirmez. Ben kendi kararlarını verebilen bir yetişkinim.

Bir ayak masanın altından benimkini dürtüyor. Ani sıcaklık patlaması ve beraberinde gelen sakinlik bana onun Cy olduğunu söylüyor. Gözlerini kaçırmadan önce gözlerimiz bir saniyeliğine kilitleniyor. O saniyede ondan güven ve sevgi yayılıyor. Öfkeyle çarpmaya başlayan kalbim sağlıklı bir ritim tutturmak için yavaşlıyor.

Herkes Cy'ın bugün dağda ne bulduğunu tartışırken, daha önce çalan telefonumu kontrol etmek için bir dakikamı ayırıyorum. Elbette, arayan Cash'ti.

Nakit: Lanet olsun. Özür dilerim, Rem. Söylediğim şey çok aptalcaydı. Sessiz muameleyi hak ediyorum.

Nakit: Sadece Wyatt için gerçekten endişelendim. Sana çıkarmak istemedim. Cash: Aramızdaki şeyleri berbat etmediğimi bilmeme izin ver.

Cevap yazmadan önce aramızda tam olarak ne olduğunu düşündüğünü merak ederek son mesajını okudum.

Ben: Hala arkadaşlar. Wyatt'tan haber var mı?

Cy'ın ne bulduğunu bildiğim için bunu sormak boktan bir şey gibi geliyor. Sadece kıyafet, cüzdan ve anahtar bulmuştu. Ceset yok. Bunun Cash'e yardımcı olmayacağını ve onu daha fazla endişelendireceğini düşünüyorum, bu yüzden bu bilgiyi kendime saklıyorum.

Nakit: Hiçbir şey, ama şerif bir şey hakkında konuşmak için yolda olduğunu söyledi. Bu kötü, değil mi? Çok korkuyorum.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, midemi bulandırıyor ve iştahımı kaçırıyor. Cy'ın ne bulduğunu biliyorum ve

berbat görünüyor, ama yine de ona söyleyen kişi olmak istemiyorum. En azından Jax boktan haberleri vermek için geldiğinde bunları dile getirebiliyor. Ben bunu yapamam. Tek yapabildiğim mesaj atmak ve Cash bunu duymayı hak etmiyor.

Ben: Beni haberdar tutun. Wyatt güçlü ve akıllı. Ben o iyi eminim.

Yalanlar.

Muhtemelen ölmüştür. Ya da benim bir zamanlar olduğum gibi hala hayatta olabilir, nefes nefese kalmış ve birinin gelip onu kurtarması için yalvarıyordur.

İliklerime kadar işleyen soğuğu hâlâ dün gibi hatırlıyorum. İçime sızan, her geçen saniye hayatımı ve akıl sağlığımı çalan soğuğun yanında acının ne kadar önemsiz kaldığını. Konuşamıyor ya da ağlayamıyordum ama yine de yalvarıyordum. Bir şekilde beni duydular.

Cy bana geldi.

Beni bir gece kahramanı gibi kucakladı, kokusuyla, sıcaklığıyla ve korumasıyla örttü. Ne kadar nankör bir hıyarım.

Dünyadan kaçmak çok uzun zamandır istediğim bir şeymiş gibi geliyordu ama Cy'ın benim için yaptıklarını hiçbir zaman tam olarak takdir edemedim. Bana yeniden yaşama şansı verdi. Bana bir ev, aile ve güvenlik verdi. Ve sevgi. Ailemi kaybettikten sonra, bunu bir daha hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama burada?

Sürümle

birlikte?

Hissediyorum. Aramızdaki bağ sayesinde. Şakalar, takılmalar ve benim için yaptıkları küçük şeyler sayesinde.

Gülümsemeleri, kucaklamaları ve her zaman içlerinden damlayan endişeleri sayesinde.

Benden daha fazlasını hak ediyorlar.

Direnç, kızgınlık ve pişmanlık değil.

Kesinlikle nefret değil.

Cyrus Hames'ten nefret ettiğimi ne kadar sık iddia etsem de, bu her zaman içimde kaynayan öfkeyi tutmak için kendime söylediğim bir yalandı. Öfke olmasaydı, o meşum gecede olanları unutabilirdim. Geceleri pusuda bekleyen yaratıklar hakkında endişelenmeme gerek kalmayan yeni, mutlu bir yuvaya çekilmeme izin verin, çünkü benimle dışarıda her ne varsa arasında her zaman sarsılmaz bir koruma olacaktı. Takdir duygusu bağın içinde mırıldanıyor ve masadakilerin soluklarını kesiyor. Bakışlarım Cy'inkileri buluyor ve mavi gözlerinde gurur parlıyor.

Dinliyorum, o çok nefret ettiğim kelimeleri duyacak mıyım diye merak ediyorum. Ama duymuyorum. Bunun yerine, beni dolduran ve hırpalanmış parçalarımı iyileştiren sözler duyuyorum.

Güçlü. Cesur. Dirençli.

Kafamın içinde böğürür gibi söylediği sözler bana bir şeyler yapıyor. Üzerlerinde paslı prangalar olan parçalarımın kilidini açıyor. Bu özgürleştirici ve tatmin edici. Eğer bir oda dolusu insan olmasaydı, bu masanın üzerinden tırmanıp doğrudan onun kucağına otururdum, böylece bu güçlü kelimeleri dudaklarımda da hissedebilirdim.

Kan vücudumun her yerine sıcak ve öfkeli bir şekilde hücum ederken kulaklarımda uğultular çınlıyor. Derim karıncalanıyor ve kemiklerim sanki canlanıyormuşum gibi ağrıyor. Rahatlamaya çalışarak çatalımı kavriyorum ama sonuçsuz kalıyor. Metal bükülerek çatalın şeklini bozuyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Güçlü. Cesur. Dirençli.

Sanki bu kelimeler sistemime enjekte edilmiş gibi, onları hissediyorum ve her birini kullanıyorum. Güç içimde vızıldıyor. Onu kullanmak için can atıyorum. Bir silah gibi kullanmak.

Geçmişimin görüntüleri bana saldırıyor, duvarlarımdan yıkıldığı ve kalbimin açık olduğu bu

savunmasızlık anını beni canlı canlı yüzmek için seçiyor. O şeye dair her bir anı, uyarı ya da özür olmaksızın bana çarpıyor. Her biriyle irkiliyorum, onları itip uzaklaştıramıyorum. Aramızdaki bağ sayesinde, kız kardeşimin vahşice tecavüze uğradığını ve öldürüldüğünü gördüğümde içimde kabaran acıyı hepsinin hissedebileceğini biliyorum. Annemle tekrar izliyoruz. Gidiyorum

dakikalar sonra kendim yaşadım, ama olması gerektiği gibi ölmedim.

O şey beni canlı bıraktı.

Sanki mümkün olduğunca uzun süre acı çekmemi istiyormuş gibi tüm bu acıya tutunmak.

Şiddetli öfke beni tüketiyor, birkaç dakika önce kalbimi dolduran tüm mutlu düşünceleri yok ediyor.

Öfke -intikam arzusu- öylesine vahşi bir ihtiyaç ki onu zar zor zapt edebiliyorum. Toplayabildiğim tüm özdenetimle, zihinsel duvarlarımı yerlerine çarparak herkesi dışarıda bırakıyorum. Cy dahil. Onun şaşkın -neredeyse acı dolu- feryadı içime işlemekle tehdit ediyor, ama ben ona karşı sertleşiyorum.

O şey dışarıda bir yerde.

Kemiklerimde titrediğini hissedebiliyorum. O kadar yakın ki kokusunu bile alabiliyorum.

Misk gibi. Çürük. Bayat. Kötü.

Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oluyor, sanki varlık o kadar yakın ki onu hissedebiliyorum. Vücudumdaki her kas bir şeyler yapmam için bana bağıyor. Herhangi bir şey. Parmak eklemlerim, eklemlerim ve kemiklerim o canavara saldırma ihtiyacıyla fiziksel olarak acıyor. Kırık boğazımdan asla kaçmayacağını bildiğim öfke çılgınlığını bastırmak için dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki kan fişkırıyor. Metalik tat beni daha da çıldırtıyor.

O gecedan kalan kanın kokusunu alabiliyorum. Hope'un. Annemin.

Benimkinin.

Başarısız bir şekilde sikini içime sokmaya çalışan o canavarın terinin üzerime damladığını hissedebiliyorum. Denemeleri sırasında etimin yırtılması kıcımlı sıkımda ve sertçe yutkunmama neden oluyor.

Gerçekten çok korkmuştum.

Öleceğim fikrine teslim oldum.

Görevini yerine getiremeyince beni terk etti. Beni soğuk, korkmuş ve yalnız kanlar içinde bıraktı.

Duvarlarım demirden ve gökyüzü kadar yüksek olmasına rağmen, sürü sıkıntımı hissediyor. Cy ayağa kalktı, mavi gözleri şiddetle parlıyor. O anda gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü fark ediyorum. Onları uzaklaştırmak istiyorum ama yapamıyorum. Farkındalık içinde donup kaldım. O şeyin yakınımda gizlendiğini hissedebiliyorum ve ailemi öldürenle aynı şey.

"Judd, Rey," diye bağıyor Cy, kafasını onlara doğru çevirerek. "Gidin. Hemen."

İkisi de ayağa kalkıyor, çırılçıplak soyunuyor ve arka kapıdan dışarı fırladıkları anda yer değiştiriyorlar. Finnick ve Ewan gergin, Alfa'larından gelecek emirleri bekliyorlar.

"Çok yakın." Cy'ın vücudu öfkeyle titriyor. "Ama yapamam... Onu bırakamam."

Beni ve Cy'ı aramızdaki bağla birleştiren ip çok sıkı. Gergin ve bir zincir gibi hissettiriyor. Kırılmaz. Bana bakarken yerinde sabit duruyor. Ellerini yumruk yapmasına ve boynundaki şişkin kaslara dayanarak, yer değiştirmek ve canavarı avlamak istediğini söyleyebilirim. Onun yerine, burada sıkışıp kaldı.

Neden?

Beni korumak istediği için mi?

Bu daha büyük hissettiriyor. Onun kontrolü dışında. Kendi hapis cezası.

"Benim de gitmemi ister misin?" Finnick, Cy'ın fiziksel olarak nasıl titrediğini fark edince gözlerini kocaman açarak sorar. "Hayır," diye homurdanıyor Cy. "Onu korumak zorundayız. Sanki..." Tekrar titriyor, yüzü buruşuyor.

yüzünü buruşturdu. "Onu *istiyor*."

"Onu alamaz," diye homurdanıyor Ewan. "O bizim."

"Benim," diye hırlıyor Cy, dişlerini Ewan'a doğru göstererek masanın üzerine eğiliyor. Şu anda bir

insan, ama dişleri uzamış ve şiddetli bir yıkıma yol açma vaadiyle parlıyor. "O *benim*."

Ewan ve Finnick başlarını eğerek boyun eğiyor ya da onaylıyorlar, hangisi olduğunu bilmiyorum. Her zaman onların benim ailem olduğunu ve hepsine ait olduğumu hissetmişimdir ama şu anda içime bir rahatlama doluyor.

Onların olmak
istemiyorum. Onun
olmak istiyorum.

Benim, Cy bana işaret ediyor, vücudu hala öfkeyle titreşiyor. *Sadece benim*.

Bu sırrı saklamak için çok fazla. Cy resmen reklamını yapıyor ve dünyaya haykırıyor. Sinirlenmek istiyorum ama sinirlenmiyorum. İçimi yiyip bitiren arzuyu görmezden gelmek çok zor.

Ona
ihtiyacım
var. Şu
anda.

Gözleri kapanıyor ve bir elini masanın üzerinden bana doğru uzatıyor. O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalyem geriye devriliyor. Finnick ve Ewan'ın şaşkın bakışlarını üzerimizde hissediyorum ama onlara bakamıyorum. Gözlerim sadece Cy'ı görüyor.

Dışarı, Finnick ve Ewan'a işaret veriyorum. *Şimdi*.

Direnmiyorlar, ayağa kalkarken başları bir kez daha eğiliyor ve ayaklarını sürüyerek yanımdan uzaklaşıyorlar. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz masanın etrafında dolanıp Cy'a doğru ilerliyorum. Gözleri açılıyor ve dudaklarıma konuyor.

Sana ihtiyacım var. Sözlerimi söylerken ellerim titriyor. *Çok kötü*.

Göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek kadar ona yaklaştığımda çenesi sıkılıyor. Uzanıp kirli yanağını avucumun içine alıyorum. Alnını benimkine yapıştırıyor.

"Bizde bir sorun var. Bu doğru gelmiyor. Sanki bir büyü gibi." Katılıyorum.

Kontrolümüz dışında gibi geliyor.

Bu onu durduracak gücüm olduğu anlamına gelmez.

Başımı yukarı kaldırarak dudaklarımı ayırıyorum, sessizce bir öpücük için yalvarıyorum. Ağzını ağzıma çarparken ondan bir hırıltı yükseliyor. Dili açgözlülükle ağzıma dalıyor, beni öylesine vahşi bir yoğunlukla tadıyor ki dizlerimin bağı çözülüyor. Güçlü bir kol belimi sarıyor ve beni sert gövdesine doğru çekiyor. Ve sonra elleri kıcımda, eşofmanlarımın arasından beni yoğuruyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyor, hayatım buna bağlıymış gibi onu öpüyorum. Etrafımda dönerek beni duvara doğru itiyor, sadece çenem boyunca kulak mememe kadar öpücükler bırakacak kadar öpüşmeye ara veriyor. Dişleri etimi çekiştirerek ciğerlerimdeki nefesi emiyor.

Çok cesur. Çok güçlü. Benim.

Bu kelimeler kalbimin etrafında sarmaşık gibi dolanıyor, karmakarışık bir hale gelene kadar dönüp duruyor. Tırnaklarım omuzlarını sıyırırken gömleğinin kumaşı yırtılıyor. Tıslıyor ve hafif bir kan kokusu alıyorum. Avuç içi eşofmanımın altına dalıp kıcımlı morartacak kadar sert kavradığında yine dikkatim dağılıyor.

Beni becermesini istiyorum.

Bu tarif edemeyeceğim bir aciliyet.

Sanki yapmazsa aklımı kaybedecekmişim gibi.

Ona bu sözleri imzalayabilmek için tam uzaklaşmak üzereydim ki kapı çaldı. İkimiz de diğerine karşı öylesine büyük bir arzuyla dolup taşıyoruz ki, önce duymazdan geliyoruz. Ama sonra Finnick'in sesi ön kapıdan geliyor ve Ewan mutfağın eşiğinin ötesinde boğazını temizliyor.

Cy beni bedeninden ayırıyor, sanki bunu yapmak canımı yakıyormuş gibi beni ayağa kaldırıyor. Canımı yakıyor. Acı dayanılmaz. Eğer bir sesim olsaydı, içimden bir hıçkırık çıkardı. Reddedilme ve

kalp acısı içimde savaşıyor. Yüz hatları acı dolu bir kaş çatmaya dönüşüyor, mavi gözleri çaresizlikle parlıyor.

Bana neler oluyor? İmzalıyorum, gözlerim şaşkın gözyaşlarıyla doluyor.

Bilmiyorum, diye cevap veriyor, elleri keskin hareketler yapıyor. *Bana da oluyor ama.*

Yalnız olmadığımı bilmek, neredeyse tadını alabileceğim kadar hissedilir bir rahatlama. Tam cevap vermek üzereydim ki girişte tiz ve paniklemiş bir ses duydum.

Nakit.

Cy, içinden yükselen bir hırıltıyla ön kapıya doğru kaçıyor. Bu arkadaşım için de endişe verici değil. Aramızdaki bağdan yayılan kıskançlık asit gibi yakıcı. Zar zor, Cy Cash'e saldırmadan önce gömleğinin arkasına tutunmayı başarıyorum. Finnick vücudunu aralarına koyuyor, bu da Cy'ı daha da öfkeliyor. Eğer hemen şimdi böyle bir şey yapmazsam, yer değiştirecek ve Cash'i parçalara ayıracak.

Cy'ın omzuna yumuşak bir öpücük konduruyorum, gergin kasların gevşemesinden memnun oluyorum. Elim onunkini buluyor ve parmaklarımı onunkilere geçirerek sıkıyorum. Bunun özellikle Cash'e çok kötü görüldüğünden eminim ama şu anda ona bir iyilik yapıyorum.

"Ne oldu?" Cy sonunda sesini jilet gibi çıkarabildi.

"Şerif geldikten sonra Van kaçtı. Şu anda dışarıda Wyatt'ı bulmaya çalışıyor. Ama lanet olsun, dışarıda olacak durumda değil. O şeyin iki kardeşimi de benden almasına izin veremem!"

NINETEEN

Cyrus

Şu anda her şey çok berbat ve kafa karıştırıcı. Dışarıda bu katili yakalamaya çalışıyor olmalıydım ama kendimi Remy'den zar zor ayırabiliyorum. Bu çıldırtıcı. Onu yatak odama sürükleme, çırlıçıplak soyma ve sikimi daracık götüne sokma dürtüsü düşünebildiğim tek şey. O kadar ki beni tüketiyor.

"Yürüyerek mi?" Söyledim. "Arabayla mı?"

Cash iki kolunu havada sallayarak "Ayak," diye homurdanıyor, "çünkü o lanet olası bir deli!"

Sapan gitmiş ve onda hoşlanmadığım bir sinirlilik var. Tüylerimi diken diken ediyor. Kurt hırlıyor, bu serserinin üzerine salınmak için yalvarıyor.

"Onu hâlâ bulabiliriz," diye güvence veriyor Ewan. "Değil mi Cy?"

Sürüm bu orospu çocuğunu öldürmem için bana güveniyor. Cash değil. Dışarıdaki katil tecavüzcü orospu çocuğunu. Ve kafamı kıcımdan çıkaramıyorum. Ya da Remy'nin. Biraz nefes alıp yeniden odaklanmalıyım. Geçen sefer, onun yanından ayrıldığımda, tekrar net düşünebiliyordum.

"Finnick, onlara dikkat et," diye gürlüyorum. "Ewan ve ben-"

"Ben de geliyorum," diyor Cash. "Bunlar benim kardeşlerim!"

"Hayır," diye bağıyorum, kelimenin vahşiliği karşısında herkesin irkilmesine neden oluyorum. "Burada, güvenli bir yerde kalacaksınız."

Paltomu çekiştirerek Ewan'a benimle gelmesini işaret ediyorum. Bakışlarım Finnick'inkilerle buluşuyor ve ona sert bir bakış fırlatarak Remy'ye bir şey olmasına izin verirse onu geberteceğimi ima ediyorum. Mızızlanıyor, sesi zar zor duyuluyor ama bağın içinden bana doğru esip gelen bir anlayış.

Ewan ve ben kapıdan çıktık. İçgüdülerim bana geri dönmem için bağıyor. Remy ile kalma dürtüsü beni geri çekmeye çalışan canlı, nefes alan bir varlık. Bir adımımı diğerinin önüne atarak onunla diş diş mücadele ediyorum. Ona geri koşturmak için inanılmaz bir özdenetim gerekiyor.

"Yardım edin!"

Van'ın çığlıkları uzaktan geliyor ama hem Ewan hem de ben onları yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyoruz. Koşmaya başlıyoruz, ikimiz de yer değiştirmiyoruz çünkü Van'ın görmesi riskini göze alamayız. Yine de pençelerimi açtım, parmak uçlarımda etini yarıyorum, gerekirse onları bir silah olarak kullanmaya hazırım. Van'ın sesi boğuklaşıyor, hırıltıların ardına gizleniyor.

Eğer zamanında yetişemezsek, yaratık onu canlı canlı yiyecek. Vardiyasına başlarken Ewan'ın kıyafetleri yırtılıyor, daha hızlı koşma ihtiyacı akıl sağlığını kontrol ediyor. İşte bu yüzden kendimi inkâr ediyorum ve kurdumu tamamen kontrol altında tutuyorum. Aksi takdirde, en uygunsuz zamanlarda ortaya çıkardı. Kendi kurdumun, bir hayvanın bana küfredmesine eşdeğer bir ses çıkaran hırıltısını duymazdan gelerek daha hızlı ve daha sert koşuyorum, botlarım yaprakların arasında çıtırdıyor. Hava karanlık ama dolunay yarın gerçekleşecek, yani bu akşam fener yardımı olmadan görebileceğim kadar aydınlık.

Koşmaya, Van'ın yalvarışlarının peşinden gitmeye o kadar odaklanmışım ki neredeyse sessizliği kaçırıyorum. Neredeyse. Remy dışında herkes olsaydı muhtemelen ben de kaçırırdım. Ama Remy'nin bağı koptuğu anda tökezleyip dizlerimin üzerine düşüyorum.

Kemiklerime kadar işleyen bir soğuk beni donduruyor.

Öld

ür.

Öld

ür.

Öld

ür.

Derin, kötü niyetli ses kafamın içinde, karanlık etrafımı sarıyor, boğulmama ve göğsümü sık mama neden oluyor.

İşte burada.

O şey burada.

Crunch.

Ayağa kalkmaya çalışıyor ve başaramıyorum ama sürümle bağlantımın kopması o kadar içimi parçalıyor ki kusacak gibi oluyorum. Acı, keskin ve zayıflatıcı, kalbime saplanıyor.

İleride bir vınlama dikkatimi çekiyor.

Kurt.

Ewan.

Ayakta duramıyorum, sessizliğin ezici ağırlığı ve Remy'den kopukluk beni çok zayıflatıyor. Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Sürünerek ilerliyorum, avuç içlerime batan sopaların acısı sorunlarımın en küçüğü.

Çantama

ihtiyacım var.

Remy'e

ihtiyacım var.

İyi olduklarını bilmem gerek.

Öldür.

Öldür.

Hepsini öldürün.

"Hayır," diye boğuldum. "Yapma."

Kafamın içindeki sese yalvarıyorum, onlara zarar vermemesi için yalvarıyorum. Onlar benim ailem. Onları kaybedemem. Ve eğer Remy'yi kaybedersem... Panik baş gösterip içimi kemirirken boğazımdan kesik kesik bir nefes çıkıyor.

Bir inilti daha.

Sürünüyorum, sürünüyorum, sürünüyorum, sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde. Kan kokusu havada ağır ağır asılı duruyor. Onu tanıdım. Rey. Olamaz. Ve Judd. Ewan da.

Nononononono!

Yanaklarım ıslak ama kendi gözlerimle görene kadar kabullenemiyorum.

Kafalarını keseceğim. Dişlerimle gözlerini oyacağım. Onları uzuv uzuv parçalayın.

"Dur," diye boğuluyorum. "Kafamın içinden çık."

Ses durmuyor. O kadar öfkeli ki. Öyle bir nefretle titreşiyor ki ödüm bokuma karışıyor.

Tek istediğim bunun sona ermesi. Onlara zarar vermesini

istemiyorum. "Cyrus..." Van'ın sesi çok yakın. "Cyrus..."

Kurdum garip bir şekilde sessiz, kafamı karıştırıyor. Neredeyse ben de hissedemiyorum. Derinlerde, bu sisin altında... Onu hissediyorum. Sessiz ama orada. Nefes alıyor. Haşlanıyor. Açlıktan

ölüyorum. Şu anda, herhangi bir şeyle olan tek bağlantım bu, bu yüzden bağın içinden uzanıyorum, canavarı okşuyorum, tasmayı çekiyorum ve-

Kurdu serbest bırakmadan arkamdan bir şey üzerime atlıyor ve beni yere yapıştırıyor. Ben çok

zayıfım ve nedenini anlayamıyorum. Öfke içimi dolduruyor ama bir çıkışı yok. Üzerimdeki ağır yük boynuma bir şey kelepçeliyor, metali yerine oturtuyor.

Siyahlık görüşümü kemiriyor ama onunla savaşıyorum. Kurdumun ortaya çıkması için çığlık atıyorum ama çıkamıyor. Gitti. Onu hissedemiyorum, göremiyorum ya da duyamıyorum.

Gitti. Gitti. Gitti. Gitti.

Boynumdaki metale uzanıyorum, boşuna çekiştiriyorum. Üzerimde oturan ağır beden kıkırdıyor. Sonra parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"İşte bu, Alfa, yenilgiyi kabul et."

Ses tanıdık.

Zalimlik ve öfkeyle dolu.

Zihnim onu yerleştirmeye çalışıyor ama boynumdaki bu şey her neyse, düşüncelerimi karıştırıyor.

Remy'ye ihtiyacım var.

Zihnimdeki kaotik fırtınayla mücadele ederek küçük Remy'mi arıyorum, onu bir kez olsun

hissetmek için çaresizce çırpınıyorum.

Sadece bir kez daha ve mutlu bir şekilde ölebilirim.

Koyu renk gözler aklımın bir köşesinde.

Remy'nin kara gözleri.

Beynimi tıkayan karmaşanın içinden geçip onun kokusunu arıyorum -yağmur sağanakları ve ıslak toprak- burun deliklerimi aşinalıkla dolduruyor. Ben ağzının ırzına geçerken onun genç, uysal bedeni altımda. Şu anda kafamda anlamlı olan tek şey bu anılar, bu yüzden onlara tutunmak için içimdeki her şeyle savaşıyorum. Bir saniye bile bırakırsam bunu sonsuza dek kaybedeceğimden korkuyorum, onu sonsuza dek kaybedeceğimden.

Yapamam.

Reddediyorum.

Lanet olası Wyatt Easton beni sırtüstü çevirip bana bakarken bile onun ötesini görüyorum. Anı benim gerçekliğim. Ben bencil bir piçim ve bunun peşini bırakmayacağım.

Easton'ın adamlarıyla ilgili her şey bir

tuzaktı. Bunu şimdi anlıyorum.

Orospu çocukları her şeyimi elimden aldı, beni güçsüz bıraktı. Her şeyini değil.

Remy. Remy. Remy.

O lanet çocuğu varlığımın her zerresiyle seviyorum.

Aramızdaki bağ kıvılcımlanıyor ve ben bunu

hissediyorum.

Silik ve her zamanki duvarının arkasına gizlenmiş

ama orada. Remy yaşıyor.

Çok güçlü. Çok cesur. Çok dirençli.

TWENTY

Remy

Cy'ın Ewan'la kaçışını izlemek kalbimi ikiye bölmek gibiydi. Hayatım boyunca hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim. Onun gidişini görmenin acısı canımı yaktı. Öyle ki, o gittikten çok sonra bile hala göğsümü tutuyor, sersemlemiş ve nefes nefese kalmış durumdayım.

Finnick bizi kabine geri çağırıyor, genellikle şakacı olan gözleri endişeyle geriliyor. Kendini benimle Cash arasında tutuyor, bakışları keskin ve değerlendirci.

"Madem benimkini kaybettin," diyor Cash, içeri girdikten sonra, "sana daha fazlasını vereyim dedim."

Artık askısını takmıyor ve omuzlarını tutuşunda gergin bir şeyler var. Yeni bir künye seti çıkarıp önünde sallıyor ve istemem gereken bir ödül gibi bana sunuyor.

Bilmiyorum.

"Bunları giy," diye talimat verdi. "Şimdi, Rem."

Başımı sallayarak ona kaşlarımı çatıyorum ve "*Geçiyorum*" diye imzalıyorum.

Yeşil gözleri öfkeyle parıltıyor. "Bu bir rica değildi."

"Otur yerine çocuk," diye homurdanıyor Finnick. "Onu duydun. Senin bokunu giymek istemiyor.

Ayrıca, Cy bundan hoşlanmayacaktır."

"Alfa'nız siktirip gidebilir," diye tersliyor

Cash. Finnick ve ben onun sözleri

karşısında gerildik.

Alfa mı?

Cash biliyor.

Ben daha bu düşünceyi sindiremeden Finnick Cash'in üzerine atladı. Cash'in bağırmasını ya da yaralanmasını bekliyordum. Bir kolunu Finnick'in boynuna kolayca dolamıyor - az önce askıda olan aynı kolunu - ve onu bir kafa kilidine çekiyor. Çabaları yüzünü buruşturmasına ya da terlemesine bile neden olmuyor. Aklım başımdan gitti çünkü Finnick çok güçlü. Onunla daha önce birçok kez güreştim ve Cash ile benim toplamımdan daha güçlü olduğunu biliyordum.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Cash, Finnick'i boğmaya ya da boynunu kırmaya saniyeler kalmış gibi görünüyor. Bu planlanmıştı. Bu canı almaya hevesli. Neredeyse bunun için aç.

Kandırıldık.

Cash ve kardeşleri tarafından.

Bunu hissedebiliyorum. İçimde öfke kabarıyor ve onu öldürme arzusu o kadar içgüdüsel ki, neredeyse vahşi bir canavar gibi kendimi ona atacağım. Onu öldüreceğim. Hepsini öldüreceğim.

Dur, diye işaret ediyorum, Cash'in dikkatini çekmek için ayağımı sertçe ahşap zemine vuruyorum.

Finnick'i bırakmıyor ama bana künyeleri fırlatıyor. "Bunları taktıktan sonra gitmesine izin vereceğim."

İtiraz etme zahmetine girmiyorum ve başımın üzerinden çekiyorum. Metal küçük ve önemsiz olmasına rağmen tenime ağır geliyor. Beni etrafımdaki dünyadan koparıyormuş gibi kirli ve yanlış hissettiriyor. Şaşkınlıkla ürperiyorum, tekrar koparmaya hazırım ama sonra hissediyorum.

Nakit.

İleri uzanmak. Fiziksel olarak değil. Zihinsel olarak. Zihnime nüfuz ediyor, varlığı dokunaçlarını içimde rahatlatıyor.

Ne oluyor?

Finnick'in pençesinde baygın bir halde yerde otururken, kendi isteğim dışında içime girmeye çalışırken sırtıışı gaddar ve acımasız.

Öld

ür.

Öld

ür.

Öld

ür.

Hepsini öldüreceğim.

"Sonunda," diye tıslıyor Cash, çatlaklarımdan geçerken sesinde heyecan var.

O tam olarak içeri girmeden, kimsenin ya da hiçbir şeyin bana ulaşmasını istemediğimde her zaman yaptığım gibi kendimi kapatıyorum. Kendimi çelik, tuğla ve çimentoya sarıyorum. Herkesi dışarıda tutan o yerin derinliklerine gömülüyorum.

Her zaman olduğu gibi kolay değil ve Cash hem zihnimin içinde hem de dışında bağırırken ona karşı savaşıyorum.

Onu görmezden geliyorum ve her şey kararıyor.

Remy. Remy. Remy.

Bir fısıltıdan çok bir okşayış gibi hissettiren yumuşak kelimeler zihnimde tekrarlanıyor. Yalvarmak. Yalvarmak. Çağırarak. Cy.

Ona ulaşmak istiyorum ama beni bekleyen şeytan saldırmaya hazır. Onu hissedebiliyorum. Etrafımda çok kalın ve ağır, herhangi bir zayıf noktayı araştırıyor ve seçiyor. Cy'a uzanamıyorum, bunun yerine ona doğru güven verici bir sıcaklık patlaması itiyorum.

Hayatta olduğumu bilecek.

Çok cesur. Çok güçlü. Çok dirençli.

Etrafımdaki duvara rağmen onu duyuyorum. Cy'ın sesini. Derin, sert sesi içimde hızla yıpranan parçaları yatıştırıyor. Ruhumun bölündüğünü hissedebiliyorum. Sanki gevşekçe bir araya getirilmişim ama şimdi iplikler teker teker kopuyor. Umutsuzca bir arada tutmaya çalışıyorum.

Üzerimdeki ellerin belli belirsiz farkındayım. Beni kaldıran. Beni taşıyorlar. Saldırganla mücadele etme dürtüsü güçlü, ama Cash açıkça kafamın içine girmek istediğinden, onu dışarıda tutmak için tüm irade gücümü kullanıyorum.

Ama Cy?

Onu sadece duymuyorum... Onu hissediyorum. Kara boşluğun içinde benimle birlikte.

Tek güvenli yerim. Tek kaçışım. Yalnız karanlığım. O burada.

Zihinsel duvarlarımı yüksek tutarken, gölgeli sığınakta ona ulaşıyorum. Ona seslenmek istiyorum

ama işe yaramıyor çünkü sesim çıkmıyor.

Remy. Remy. Remy.

"Bana gel." Mürekkepli karanlığın içinde ağzımdan çıkan kelimeler derin ve kulağıma uğursuz geliyor. "Cy, bana gel."

Bir mücadele seziyorum. Gölgelere karşı savaşıyor, çığlık atıyor ve küfürler savuruyor. Eğer o orospu çocuğu eşine zarar verirse, onları yok edeceğine dair tehditler.

Dostum?

Onun arkadaşı kim?

Kıskançlık içime işliyor, karanlığımı kızgın alevlerle aydınlatıyor. Tenimi, zihnimi ve lanet kalbimi yakıyor.

Onları

öldüreceğim. Eşini

öldüreceğim.

Yapmamam için yalvarıyor. Yaşamamasına izin vermem için yalvarıyor. Çünkü onu seviyor ve ona ihtiyacı var.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir öfke beni tüketiyor. Arkadaşını parçalamak istiyorum. Finnick mi? Finnick'in peşinden gitmek için neredeyse duvarlarımdaki demir gibi sağlam tutuşumu bırakacaktım ama Cy'ın sesi beni durduruyor.

"Remy yerine beni öldür. Eşimin yaşamasına

izin ver." Ben onun sözlerini düşünürken

ateşler sönüyor.

Ben onun arkadaşı mıyım?

"Cy, neredesin?" Sesleniyorum. "Bana gel. Lütfen gel. Benim. Remy. Sana ihtiyacım var."

Yüzü aniden oradadır. Siyah gölgeler etrafını sarıyor ve sadece yakışıklı, vahşi yüzünü ortaya çıkarıyor. Ellerimin arasında tutuyorum, alnımı onunkine yaslıyorum.

"Remy," diye mırıldanıyor, gözleri hayretle açılmış.

"Bu gerçek mi?" Derin gürlemem karşısında irkilmesinden incinerek soruyorum. "Ne? Sesimi beğenmedin mi?"

Başını sallıyor ve yoğun mavi gözlerini bana diyor. "Ondan değil. Bunu daha önce de duymuştum," diye mırıldanıyor. "Ben... Ben katil olduğumu düşünmüştüm."

"Beni duyabiliyorsun," diye boğuldum, hâlâ inanamıyordum. "Beni duyabiliyorsun."

Kucaklaması sıcak ve sevgi dolu. Kollarından ayrılmak istemiyorum. Sessiz, özel karanlık deliğimizde, birlikte huzur içinde olabiliriz.

"Yapmak zorundayız..." Dişlerini birbirine geçiriyor. "Kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız. Boynumun etrafında bir şey var. Hareket edemiyorum ya da onunla savaşıyorum."

"Ama sen yaptın," diye itiraz ediyorum. "Sen buradasın."

Dudakları benimkileri buluyor. Yumuşak, sıcak ve bağımlılık yapıcı. İçimdeki çarpık parçaları yerleştiriyor ve değiştiriyor.

Her şey yerli yerine oturuyor gibi. Kendimi tamamlanmış hissediyorum.

Yani, neredeyse.

Hala bir şeye ihtiyacım var.

"Cy," diye nefes alıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Seni kaybedeceğimden korkuyorum. Senden nefret ettiğimi sanıyordum ama etmiyorum. Seni seviyorum. Her zaman sevdim. Ama doğum günümde bir şey oldu ve nefretten aşka doğru garip bir geçiş başladı."

"Çünkü biz dostuz," diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarıma

yapışıyor. "Nasıl?"

"Bilemiyorum. Eşler genellikle zaman içinde paylaşılan cinsel deneyimlerden oluşan bir bağla

kurulur, ama bu farklı."

"Bu kadar çabuk mu? Açıkla bana."

"abuk değil. Sanırım... Sanırım bir suredir kartların içindeydi. Daha önce tam olarak anlamamıştım ve bunun bir halk hikayesi olabileceğini düşünmüştüm, ama şimdi bana mantıklı geliyor," diyor Cy, karanlığı

kurt mavisi gözleri. "Biz kader arkadaşınız." "Ne?"

"Remy," diye mırıldanıyor, "nereden geldiğini hatırlıyor musun? Babanın kim olduğunu? Ne olduğunu biliyor musun?"

Özel mutlu yerimin dışından dürtüldüğümde onun sözleri üzerinde düşünüyordum. Bir dürtme. Sıcak bir şey.

Cy'ın göğsüne yapışarak "Oh, bu da ne," diye bağıyorum. "Bir şeyler oluyor."

"Benimle kal," diye emrediyor.

"Acıyor. Cy, acıyor." Sızlanıyorum. "Acıyor. Oh Tanrım, acıyor-"

Göz kapaklarımı kırıştırarak açtığımda ağırlaşıyor ve etrafımı anlamaya çalışıyorum. Fark ettiğim ilk şey bacaklarımdaki ağrı. Bir sandalyeye bağlıyım, artık bizim kulübemizde değil, başka birinin kulübesindeyim. Buranın Cash'in evinin içi olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Ağzımı oynatıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Cy ile kafamın içinde geçirdiğim kısa bir süre ve konuşabiliyor olmak, artık konuşamadığım için beni bocalamaya itti.

Kısa bir süre mi?

Güneşin içeri girip mekânı aydınlatmasına bakılırsa artık gece değil, gün ortası. Ne kadar zamandır kafamın içindeydin? On iki saat mi? Daha fazla mı?

Finnick'i aramak için oturma odasına göz gezdiriyorum. Sert bakışlarımdaki bir şey, bağlı ellerimin soramadığı soruyu soruyor olmalı çünkü Cash gülüyor. Kanımı donduran acımasız, sadist bir ses.

Düşünmek için... Onu
öptüm. Bana sakso
çekmesini istedim.

Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor ama gerçekte sadece bir ya da iki gündü sanırım. Zaman kavramımı kaybediyorum. Hangi günde olduğumuzdan bile emin değilim. Her şey kafa karıştırıcı ve zihnimin içine geri dönüp Cy ile birlikte güvenli ve sıcak bir yerde olmak istiyorum.

"Arkadaşın öldü," diye alay eder Cash. "Ama geri kalanı yakında onunla tanışacak. Merak etmeyin. Uzun süre yalnız kalmayacak." Finnick ölmüş olamaz. O bizim sürümüzün bir parçası. Bizim sürümüzün.

"Islak rüyandan asla uyanmayacağını sanıyordum," diye tükürüyor Cash, bakışları kucağıma düşüyor, aletim yarı sert ve eşofmanlarıma karşı zorlanıyor, hala Cy'ı görmekten tahrik olmuş. "İyi olmuş olmalı. Engel olduğum için üzgünüm ama geleceğin hakkında konuşmamız gerekiyor." Önümde kan damlayan bir bıçak sallıyor. *Benim kanımı.* "Yeterince uzun zamandır kafanın içinde saklanıyorsun."

Bakışlarını bacaklarıma doğru takip ediyorum. Kalçalarım uzun, sık kesiklerden dolayı yırtık eşofmanımın içinden kanıyor. İçimi soğuk bir korku kaplıyor. Korkumu hissetmesine izin vermek yerine, çenemi kaldırıp ölü gözlerini kendi gözlerimle buluşturuyorum. Tek bir bakışla onu yerle bir etmeye çalışıyorum. Gözle görülür bir şekilde irkildiği gerçeği bana bunun asla söyleyemeyeceğim binlerce nefret dolu kelimeyle dolu oldukça kötü bir ifade olması gerektiğini söylüyor.

"Biliyor musun, büyükler beni seninle eşleştirdiğinde iğrenmiştim," diye itiraf ediyor, dudakları kıvrılıyor

onun sözleriyle. "Bir gün omurgasız bir Thatcher'la evleneceğimi öğrendiğimde sadece sekiz yaşındaydım." Soyadımı söylüyor - annemin kaçtıktan sonra bir daha asla söylememize izin vermediği soyadımı - sanki dilini yakıyormuş gibi. "Değersiz bir kralın sadece sahip olduğu hediyeler için iyi olan ve daha fazlası olmayan cüce oğlu. Babam endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığına dair bana güvence verdi. Ailemizin hakkı olanı almasını sağlamak için her şeyi halledecekti."

Neden bahsettiğini bilmiyorum.

Senin var.

Kendime bile yalan söyleyemiyorum. Elbette, o korkunç geceden önceki hayatımı unutmuştum, ama hatırlıyorum.

Annem bizi evimizden çok uzaklara götürdü. Bir maceraya.

Ama bu bir macera değildi.

Zar zor başardığımız bir kaçıştı.

Bizi aldı ve kaçtı çünkü hayatımız buna bağlıydı.

İki yıl boyunca belirsiz, az nüfuslu bölgelere seyahat ettik, kamp alanlarında çadırlarda yaşadık, geçmişimizden ya da babamı kaybetmenin ne kadar acı verici olduğundan hiç bahsetmedik. Maine şimdiye kadar en sevdiğim yer olmuştu. Oradan geçiyormuşuz gibi hissetmiyorduk. Varış noktamız gibi hissettiriyordu. Yanından geçip gittiğimiz kulübelerden birinde yaşamayı hayal etmişim. Yeniden okula gitmek, benim yaşındaki çocuklarla birlikte olmak istiyordum. Tek yaptığımız koşmaktı. Çok yorucuydu.

On yıl önceki o meşum gecede bulunmuştuk. Bir canavar bizi avlıyordu ve sonunda yakaladı.

Yukarı.

Kocaman. Gri kürkü kanla kaplı. Uzun, jilet gibi keskin pençeler ve daha da keskin dişler. Kemikli kanatlar

ve uzun kuyruklu. Çılgın, güçlü ve nefret dolu.

Canavar.

"Babam tüm Thatcher ismini yok etti," diye mırıldanıyor Cash, içinden vahşi bir hırıltı yükseliyor.

"Bundan emindi. Seni ölüme terk etti."

Ama ben ölmemişim.

Cy beni buldu, sağlığıma kavuşturdu ve yanında tuttu. Beni kendi malı gibi sahiplendi.

Ben bir Hames oldum.

"Ama sen ölmedin, değil mi?" Cash soruyor, yeşil gözleri manik bir öfkeyle parlıyor. "Bizim olanı aldın ve kendinin yaptın."

Şaşkınlıkla kaşlarımı

çatıyorum. "Aptal olma, Rem."

Başımı sallayarak ona ters ters baktım. Onun hiçbir şeyini almadım.

"Ölmediğin gece," diye açıklıyor. "Babamdan bir parça aldın. Bizim soyumuza ait olan bir şeyi çaldın. Senin değil."

Benden *her şeyimi* alan oydu.

Öfke karnımın alt kısmında tutuşuyor, vücudumda elektrik gibi titreşiyor. O canavar ailemi çaldı. Her birini avuçlarımdan söküp aldı. Beni de yok etmeye çalıştı ama ben çok öfkeliydim. Çok öfkeliydim. O benim yaşam gücümü çekiştirirken, ben de onunkinin etrafından dolanarak kendim için biraz geri çekildim. Ormanın zemininde kanlar içinde yatarken yaşama ve bir gün intikam alma ihtiyacı tek itici gücümdü.

"Günlüklerini okudum," diye tıslıyor, tükürükleri üzerimde uçuşuyor. "O sayfalara karalanmış fantastik hikâyeler gibi görünen şeyler geçmişine ait anılar. Quebec Krallığı'nı anlatan o günlük kayıtları çok ayrıntılıydı. Mükemmeldi. Çok gerçektir. İlk başta emin değildim, çünkü yeteneklerini

saklamakta çok iyisin, ama bu günlük kayıtları sen olduğunu kesinleştirdi. Bir krallığın küçük varisi.

Krallık. Babamın idam girişiminden sağ kurtulduğunuz söyleniyordu ve sonunda kanıtımızı bulduk." Annem bizi alıp kaçmadan önceki anılarım bulanık. Babamı hatırlıyorum, koyu renk saçları ve gözleri vardı.

Güçlüydü. İnsanlar onun önünde eğilir ve ona saygı gösterirdi. Ama bundan fazlası yoktu. Sadece eğlenceli şeyler. Sihirli numaraları ve gülümsemeleri.

Cash beni incelerken başını yana eğiyor ve bıçağının ucunu dizimin hemen üstüne saplıyor. "Kendini ele verdin. Beacon Adası'ndaki küçük bir fener gibi, bizi sana yönlendirmek için karanlığa karşı titriyorsun. Öfken çok parlak." Bıçağının ucunu kalçamın üzerinde gezdiriyor, derimi tekrar kırmakla tehdit ediyor. "Bunca yıl sonra seni gördüğümde çok şaşırdım. İçinde karanlık var ve beni çağırıyor. Babamın isteklerine rağmen seni eşim olarak tutmak için öldürmeyi tekrar düşünebilirdim."

Ama?

Gözlerimdeki soruyu görmüş olmalı çünkü yüz hatlarına kötücül bir ifade yerleşirken hastalıklı gülümsemesi kayboluyor. "Onun yerine lanet bir taşra kurduyla çiftleştin."

Ne olmuş yani?

"Ama o bir taşra kurdu değildi, değil mi?"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Orospu annen seni saklamıyordu, değil mi? Birini arıyordu. Seni *ona* götürüyordu."

Cyrus. Aklımda onun adı, tarif edemeyeceğim bir sıcaklık yaratıyor. O kadar harika ki. "*Kader* arkadaşın," diyor Cash, boynumdaki künyeye vurarak. "Bu yüzden

Bu sefer daha güçlü yapmama rağmen bunlar işe yaramayacak. Bu yüzden o yakınımızdayken büyülerimiz hiçbir işe yaramıyor. Bu yüzden tüm büyüler ve telepati girişimleri sonuçsuz kaldı."

Sikeyim. Seni. Kelimeleri ona doğru söylüyorum, net bir şekilde anladığından emin olmaya dikkat ediyorum.

"Hayır, sanırım onun yerine *seni* becerebilirim." Gülüyor, çarpık ve rahatsız edici bir ses. "Şimdi anlıyorum ki, kader arkadaşınla aradaki bağı asla tamamlamamışsın. Fiziksel olarak değil. Görünüşe göre her şeye rağmen çiftleşebiliriz ama bu zihnini mahvedecek. Kader arkadaşlarının başka biriyle çiftleşmeye zorlanması her zaman bir akıl tutulmasıdır. Hayatta kalamayacağın bir şey. Soyumuzdan aldıklarını geri alacağım ve sen çaresizlik içinde kıvranırken, sonsuza dek olmaman gereken bir eşleşmeye hapsolmuşken tüm yeteneklerini de çalacağım."

Kendi hediyelerim

mi var? Ne hediyesi?

Daha önce de söylemişti, şimdi yine söyledi.

Telepati. Bu yüzden Cy ile konuşabiliyor ve diğerlerini duyabiliyorum. Bu yeteneklerimden biri. Dahası da var.

Babamın sırtışı ve aptalca numaraları aklımı kurcalıyor. Ulaşamayacağım bir yerde benimle alay ettiklerini hissedebiliyorum.

Neyim ben?

Cy'ın kader arkadaşı, yani ben de bir kurdum.

TWENTY-ONE

Cyrus

Ne zaman zihnimi dağıtıp Remy'yi bulmaya çalışsam, şimdiki zamana geri dönüyorum. Güneş ufkun altına inerken havada bir soğukluk var ve kara bulutlar yaklaşan bir fırtınanın habercisi. Zar zor hareket edebiliyorum. Boynuma dolanan bu şey her neyse beni güçsüzleştiriyor.

Avlayın. Beslen. Sikeyim.

Kurdum zihnimin gölgelerinden bana hırlıyor. Beni tasmalayan metal cihaz, yakında doğacak olan dolunaya rağmen onu uzak tutuyor gibi görünüyor. Sürümün geri kalanını aramak için başımı biraz çevirebiliyorum. Uzun, koyu kahverengi bir bacak görüş alanımın hemen içinde.

Rey.

Kalçasına kan bulaşmış. O...

Ayak parmağı seğiriyor.

Şükürler olsun ki hâlâ hayatta.

Gözlerimi kapatarak, bağın içinden ona uzanıyorum, sıcaklığını arıyorum. Soğuk bir sessizlikle karşılaştım.

Cy? Yaratığın sesi -hayır, Remy'nin sesi- beni çağırıyor.

Ona bağıyorum, *iyi misin?*

Cash kader arkadaşı olduğumuzu ama çiftleşme bağımızı tamamlayamadığımız için benimle çiftleşebileceğini söyledi. Sesindeki üzüntüyü sadece kafamda duyabiliyorum.

Cash bir yalancı. Kurdum gölgelerin arasından anlaşılarak uluyor. *Söylediği hiçbir şeyi dinleme.*

Sözlerim üzerine Remy'nin sakinleştiğini hissediyorum, ama sonra sesi boğuklaşıyor.

Herkes öldü mü? Hayır. Boynumuzdaki bağın sessiz kalmasını sağlayan şey her neyse o.

Künyeler gibi. İç çekiyor. *Cash, üzerimde gerektiği gibi çalışmadıklarını söyledi. Senin yüzünden.*

Muhtemelen bu yüzden Remy'ye hala ulaşabiliyorum.

Cy... Bir duraklama. *Cash'in babası ailemi öldürdü. Canavar.*

Canavar mı? Kulağa tanıdık geliyor ama yanlış. Canavar. Canavar. Doğu. Doğu.

Easton değil.

Lanet olsun. Başından beri gözümün önündeydi.

İçimden anılar aktı. Babam tarafından liderlik etmem için yetiştirilmiştim. Bir gün Kurtlar Krallığı'ndaki başka bir nüfuzlu liderle evleneceğim biliniyordu. Bir Alfa ile. On sekizinci doğum günümde babamla birlikte Kral Thatcher'la buluşmaya gittim. Bir iş gezisi ve babamın yaptığı işin siyasi yönüne ilk gerçek dalışım olduğunu düşündüğüm şey, aslında babamın beni eşimle eşleştirme umuduydu. Ve bunun kim olduğunu öğrendiğimde, kendimi kaybettim.

Quebec Kralı Thatcher'ın bir kızı olduğunu duymuştum. Onunla evlenecek miyim? Kendimi bir kadınla eş olarak hayal etmeye çalışıyorum. Hayalini kurduğum şey tam olarak bu değil ama görevimi biliyorum. Annem öldüğünden beri babam her geçen gün daha da zayıflıyor. Sanırım ben ve onun klanına karşı sarsılmaz görev duygusu olmasaydı, çoktan çekip gitmişti.

Belki bu dolunaydaki ilk vardiyamda kendini daha iyi hisseder. Bir kez daha güçlenir. Olmak için doğduğu Alfa olur. Bir gün onun yerine lider olmamı bekliyorsa, en güçlü olduğu anda öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekecek. Karısı öldüğünde kurdu onu terk eden bu ölmek üzere olan adam değil.

Zihnimde ilk dolunaya doğru geri sayıyorum. Sadece birkaç gün daha. Kendime her şeyin daha iyi olacağını söyleyip duruyorum. Babam güçlenecek ve eşimi aldığında memnun olacak. Soyumuz devam edecek.

Walker Cyrus Hames Graves.

Alberta'nın yakında Kral Mezarları olacak.

Tüm bu sorumlulukları düşündüğümde kendimi hasta hissediyorum. Bir gün kral olmayı hiç istememiştim. Belki Ortaçağ'daki gibi olsaydı. Kılıçlar falan havalı olurdu. Ama bugünlerde kral olmak şirketleri yönetmek, bölgeleri idare etmek ve doğaüstünü insanlardan gizli tutmak anlamına geliyor. Babamın pahalı araba filosundan hiç şikayet etmedim ve Lambo'nun artık benim olmasından oldukça memnunum, ancak bir atım olsaydı ve bir alanda savaşa gitseydim yine de havalı olurdu.

Babamın liderlik, avcılık ve sürü yaşamı hakkındaki tüm dersleri Kanada dağlarındaki kamp gezilerimizden geliyor, bu da beni mutlu ediyor. Siyaset hakkında hiç konuşmazdı ama ben reşit olduğumda bunun olacağını hep biliyordum. Şimdi olduğu gibi. Lamborghini'ler bir yana, her zaman hayatın basit tarafını tercih ettim ve gökyüzünde olmaktansa ormanda olmayı tercih ettim. Babanız kral olsa bile her zaman istediğinizi elde edemeyeceğinizi öğreniyorum.

Bir iç çekiyorum. Olmayacak şeylerin hayalini kurmanın anlamı yok. Bu benim kaderim. Benim kan bağı.

Görmezden gelemeyeceğim bir görevim var.

Saray gibi bir malikâneye giriyoruz, her köşede yardımcı olmak için bekleyen hizmetkârlar. Babam son zamanlarda olduğundan daha uzun, daha gururlu duruyor. Bu beni işlerin yoluna gireceği konusunda daha umutlu yapıyor. O ömrünün sonuna kadar yaşayacak, bana da zamanı gelmeden önce sorumluluklarımı yerine getirmem için bolca zaman verecek.

Bir adam bizi büyük bir odada karşılıyor. Saçları koyu renk ve kahverengi gözlerinin üzerinden dağınık bir şekilde sarkıyor. Yüzündeki çarpık sırıtış midemi bulandırıyor. Tanrım, çok seksi. Neden bu adam benim eşim olamıyor? Muhteşem biri ve gözlerinde eğlence dans ediyor. Eğlenceli birine benziyor. Bana göz kırptığında kalbim tekliyor.

Ve...aletim sertleşti.

Harika.

Ben de gülümsüyorum, ellerimi birleştirip göğüs kafesimin üzerine koyuyorum.

"Görgü kuralları," diye mırıldandı babam bana, adamın önünde diz çökerken. "Kral Thatcher." Kral Thatcher mı?

Beceriksizce dizlerimin üzerine çöktüğümde derim alev alıyor. İnanılır gibi değil. Ağzımın suyu akararak baktığım adam sadece ulaşılmaz değil, aynı zamanda bir kral. Pahalı bir zevke sahip olmaktan bahsediyoruz.

Kral Thatcher kıkırdıyor, sesi derin ve gür, beni iliklerime kadar titretiyor. "Lütfen," diyor, hâlâ eğlenerek. "Gelin oturun. Ailemle tanışın."

Onu bir dizi koridor boyunca takip ediyoruz ve pantolonunun içindeki kaslı kışını incelememek için kendimi zor tutuyorum. Evli bir krala aşık olmayı bırak, salak. Tam bir odaya girdiğimizde derin bir iç çekiyorum. Bir kadın yatakta kıvrılmış yatıyor, sırtı bize dönük. Odanın bir köşesinde bir oturma alanı var. Orada genç bir kız oturuyor. Beş ya da altı yaşından büyük değil.

Hayır.

İçimdeki panik bastırıyor.

Eminim bu düşündüğüm şey değildir. O lanet olası bir çocuk!

Kalbim göğsümün içinde sertçe çarpıyor. Krala karşı duyduğum tüm çekim, içimdeki tiksinti seliyle birlikte sönüyor. Bu saçmalık yüzünden babama da çok kızgınım. Deli mi bu adam? Eminim beni küçük bir kızla eşleştirmeye çalışmıyordur.

Babamın aramızdaki bağ aracılığıyla beni sakinleştirmeye çalıştığını hissedebiliyorum ama annem öldüğünden beri bu çok zayıf. Bunu görmezden gelebiliyorum çünkü bu hiç iyi değil.

"Hayatım," diyor Kral Thatcher, avucunu kızın kara kafasında gezdirerek. "Git oyna, olur mu? Erkeklerin bazı şeyleri özel olarak konuşması gerekiyor."

Kız koşarak uzaklaşırken içimi bir rahatlama kaplıyor. "Otur," diye talimat verdi. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Kral Thatcher ve babam bölgelerden bahsetmeye başladıklarında bakışlarımı yataktaki kadına kaydırıyorum. Uyurken sırtı bana dönük duruyor. Çiftleşeceğim kişi o mu? Bu düşünce beni ürkütüyor. Bir erkek istemiştim. Güçlü ve korkusuz birini. Yumuşak ve narin değil. Lanet olası bir erkek.

"Onu saftuttunuz, değil mi?" Kral Thatcher tekrar dikkatimi çekerek babama soruyor.

"Elbette. Onun saflığı süreç için çok önemli. Ya da efsane öyle diyor."

Hangi süreç?

"Güzel," diye mırıldanıyor Kral Thatcher. "Theb bu ittifakı istiyor ama..." "Ama ne?" Babam soruyor.

"Ona güvenmiyorum. O, sadece işine geldiğinde 'kurdunu' gösteren, güce aç bir inkübi şekil değiştirendir. Yavrularından birinin bir Thatcher ile çiftleşmesi..." Başını sallayarak sözünü kesiyor. "Buna izin veremem. Böyle bir masuma neler yapabileceğini ancak hayal edebilirsiniz."

"Hayal etmek istemiyorum." Babam sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını salladı. "Kanada/ABD sınırında huzursuzluğa neden olan kişinin Theb olduğuna dair söylentiler duydum. Ama kanıtlanabilecek bir şey değil. Söylenti."

Kral Thatcher, "Söylentiler şüphe uyandırmak için yeterli," diyor. "Eğer doğruysa kesinlikle ailemi onunkine bağlamak istemem. Şekil değiştiren topluluğu arasında huzursuzluğa neden olmak istiyorsa, bunun nedeni bir gündemi olmasıdır. Onun oyununda bir satranç hamlesiymişiz gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. Bu yüzden bu ahlaksız ve yasak girişime her şeyimi vermeye hazırım. Ailen her zaman asil ve nazik olmuştur. Bu çok daha sağlıklı bir ittifak oluşturur. Oğlum için tek istediğim bu."

Oğlum mu?

Kalp atışlarım hızlanıyor, dudaklarımda bir sırıtiş belirliyor. King Thatcher'a benzeyen biri iyi bir eş olurdu, özellikle de bir erkekse. Sadece kızını duymuştum ama büyük bir oğlu olması da mümkün. Benim yaşında olması için dua ediyorum. Belki ilk vardiyamda bana eşlik edebilir. Zihnimde iğrenç görüntüler uçuşuyor. Ben ve Kral Thatcher'a benzeyen gizemli oğul. İkimiz de çıplak ve olmak için doğduğumuz vahşi hayvanlar gibi sevişiyoruz.

Babamın uygun gördüğü kişiyle eşleştirileceğimi bilecek kadar büyüdüğümünden beri ilk kez,

Heyecan etime ve tüm sinir uçlarıma yayılıyor.

Yakınlardan bir bebek ağlıyor ve Kral Thatcher kıkırdıyor. "Affedersiniz." Ayağa kalkar, kadının yattığı yatağa doğru yürür ve kıpır kıpır bir kundak alır. "Nicolas," diye sesleniyor koridora. "Bir şişe getir, olur mu?"

Erkeksi bir onay sesi ve ardından sessiz ayak sesleri duyuluyor. Bir adam. Seslere bakılırsa benim yaşlarıma yakın olabilir. Aptal gibi sırtıtıyorum.

"Bebeği tutmak ister misiniz?" Kral Thatcher sorar. "Nicolas biberonu getirdiğinde onu besleyebilirsiniz."

Nicolas. Dilden dile dolaşıyor. Sesi zengin ve derindi. Bahse girerim ateşlidir. King Thatcher gibi bir babaya ve böyle bir sese sahip olup da seksi olamazsın.

"Elbette," diyorum, bebeği kabul etmek için kollarımı uzatıyorum.

Bebeği kucağıma alırken hem babam hem de Kral Thatcher ilgiyle beni izliyor. Sıcaklık göğsümü dolduruyor. Merakla battaniyeyi bebeğin yüzünden çekiyorum. Bir göz bağı gözlerini kapatıyor.

"Kör mü?" Ses tonumdaki şaşkınlıkla soruyorum.

"Hayır," diyor Kral Thatcher yavaşça. "Henüz dünyayı görmedi. Kendi ailesini bile."

Kaşlarımı çatarak, yüzünde umutlu bir ifade olan Kral Thatcher'a bakıyorum. Biri boğazını temizleyerek dikkatimi çekiyor. Geniş omuzlu ve çatık kaşlı, uzun boylu bir adam odaya giriyor. Saçları ağarmış ve karnı dışarı taşmış. Elindeki şişe midemi bulandırıyor.

Çekici birine benziyordu. Ve benim yaşında. Ama ikisi de değil ve bu hayal kırıklığı. Kral Thatcher'ın ağabeyi mi?

Nicolas şişeyi bana uzattı. "Efendim."

Gülümsemeye zorluyorum çünkü o benim eşim olacaksa dostça davranmalıyım. Belki aramızdaki çekim artar. Dikkatimi ondan çekerek, ağzı açık bir şekilde kıvranan ve biberon için ağlamaya başlayan bebeğe odaklanıyorum.

"Sorun yok ufaklık," diye mırıldanarak biberonu bebeğin dudaklarına götürüyorum. Dudaklarına yapışıyor ve dudaklarımda içten bir gülümseme beliriyor.

Kral Thatcher, "Gözbağını çıkarabilirsin," diyor. "Ne düşündüğünüzü bana bildirin."

Havada anlam veremediğim garip bir gerilim var. İpek göz bağını çekip çıkarırken sesinin tuhaflığını duymazdan gelmeye çalışıyorum. İri kahverengi gözler benimkilere kilitleniyor. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

"Çok şirin," diyorum hafif bir kahkaha atarak.

Babam ve Kral Thatcher tepkimi dikkatle izliyorlar. Bakışları altında kıvranmamaya çalışıyorum. Bu bir sınav mı? Nicolas'a çaresiz bir bakış fırlatıyorum. Sıkılmış ifadesi biraz midemi bulandırıyor, ben de kollarımdaki küçük adama bakmaya devam ediyorum.

"Bir bağlantı hissediyor musun?" Kral Thatcher soruyor.

Bir bağlantı mı? Bakışlarımı tekrar Nicolas'a çeviriyorum. İçimde bir ürperti dalgalanıyor ve bakışlarımı tekrar bebeğe yöneltiyorum.

"Elbette," diye yalan söyledim.

Kral Thatcher iç çeker ve babam inler.

Kral Thatcher, "Lore, tam olarak bu şekilde uygulanırsa işe yarayacağını söylüyor," diyor, ses tonundaki hayal kırıklığı belli oluyor.

"O zaman işe yarayacak," diye güvence veriyor babası. "Yarayacak."

"Bırakın burada bizimle kalsın. Zaman içinde ilişkilerini geliştirebilirler. Bu kadersel bir çiftleşme olmayabilir ama bağ kurabilirler ve-"

"Burada mı kalayım?" Sözüni keserek ağzımdan kaçırdım. "Burada kalmak istemiyorum." Babam ve Kral Thatcher sessiz bir konuşma yaparak birbirlerine bakıyorlar.

"Eğer burada kalırsanız, bağ oluşacaktır. Bunu sağlayacağız. Eğer senin yanında büyürse, çiftleşme çağına geldiğinde-"

Kan kulaklarıma hücum ederken kelimeleri bulanıklaşıyor. Etrafımda mı?

Çiftleşme yaşı?

Kucağımdaki erkek bebeğin eşim olacağını fark ettiğimde dehşet kaplıyor içimi. Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim.

Çocuğu neredeyse düşürüyordum, boğazımda safra yükseliyordu ama son saniyede Nicolas'ın hızla hareket ettiğini fark edince onu göğsüme çektim. Kemerinden bir bıçak çıkarırken gümüş parlıyordu. Sert bakışlarını bana değil, bebeğe dikeyyor. Bıçağı bize doğru fırlatıyor ama bıçak King Thatcher'ın yanından geçerken suya dönüşüyor ve hem beni hem de bebeği ıslatıyor.

Son su damlası yüzüme çarpmadan Kral Thatcher harekete geçti. Kanepenin üzerinden sıçırıyor, sıçrayışının ortasında devasa gri bir kurda dönüşüyor ve Nicolas'ın üzerine atlıyor. Bebeği göğsümde tutarak, henüz ilk vardiyamı almadığım için durdurmakta çaresiz kaldığım önümdeki şiddetten koruyorum. King Thatcher dişlerini Nicolas'ın boğazına geçiriyor ve boğazını parçalıyor. Kan odaya sıçırıyor ve ardından ceset bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Buradan çıkmam lazım.

Bu yanlış. Benden istedikleri şey iğrenç.

Titreyerek ayağa kalkıyorum ve yatağa doğru ilerliyorum. İçimdeki her şey küçüğü rahatlatmak için yalvarırken onu bırakmak zor oluyor ama sırlıklam olmuş, şimdi çılgılık atan bebeği yatağa, her şeyi uyuyarak atlatan yorgun kadının yanına bırakıp hızla kapıdan çıkıyorum.

Kusacağım. Hay sikeyim.

Gitmek zorundayım. Sadece odadan değil. Burayı da. Hayatımdan.

Baba. Bu sapık boku yapmamın imkanı yok.

Cy! Cy! Cy! Cy! Cy!

Acı verici bir sarsıntıyla anılarımdan koptum. Acı ve pişmanlık içimde şiddetle yanıyor. O gece, beni lanet bir bebekle eşleştirmek istediklerini öğrendikten sonra, babama saldırdım. Ona hasta bir piç olduğunu söyledim. Annem onun bu aptal güç oyunundan dehşete düşecekti.

Ağladı.

Alberta Bölgesi'nin Alfa'sı ve Kralı olan babam ağladı ve beni affetmesi için yalvardı.

Ondan nefret ettiğimi söyledim. Yaşadığı sürece beni asla affetmeyeceğini söyledim. Ertesi sabah babamın intihar ettiğini öğrendim. Ölümüne benim patlamamın neden olduğunu bildiğim için cesedini görmeye dayanamadım. Ayrıca, zayıf bağımızın ağrıyan boşluğunda bunu hissettim. Yalnızdım. Göğsümde yankılanırken somut bir kanıt aramak yerine, sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan oradan ayrıldım ve bir daha eve dönmedim.

Cy, odaklan! Remy'nin sesi emredici ve derin, her hücreme doğru gürlüyor. Benim Remy'm. Benim tatlı, kader arkadaşım. Bana odaklan. Bizden. Babanla ilgili sorunlarını biz birlikteyken halledebilirsiniz.

Bir psikopat sürüsünden kaçmaya çalışmıyorum. Şu anda, kafandan çıkmanı ve benimle kalmanı istiyorum.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Keşke babama söylediklerimi geri alabilseydim. Eğer kalsaydım, babam hâlâ yanımda olurdu. Remy hala ailesine sahip olacaktı. Onun sesine. Bunların hepsi benim suçum. Kader arkadaşımı terk ettim çünkü iğrenmiştim.

Kendine gel dostum, diye kafamın içinde homurdanıyor Remy ve dikkatimi bir kez daha ona çekiyor. *Bir planım var. Dinleyin.*

Sesindeki inkar edilemez otorite bana tam da bunu yaptırıyor.

TWENTY-TWO

Remy

Zihin değişimi.

Cy'ın hafızasını ele geçirene kadar yeteneklerimden birini renmemiştim. Babam zihin değiştirebiliyordu. Çocukken babamın bir sihirbaz olduğunu sanırdım. Kitapları tavşana ya da kuşkonmazı patlamış mısıra dönüştürerek beni ve Hope'u güldürürdü.

Bu bir el abukluğuydu.

Bir hile.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Babam korkusuz bir hükümdardı. Bir kral. Görünüşe göre bir Alfa kurt dnştrcyd, ancak buna hiç tanık olmadım ya da bana bundan bahsedilmedi. Ve küçükken tüm bunları anlamamış olsam da, çünkü o benim için sadece babamdı, onun bu yeteneğini hatırlıyorum.

Ama o bir sihirbaz değildi. Zihin değiştirebiliyordu.

Bu da benim de yapabileceğim anlamına geliyor.

"Ne düşünüyorsun?" Cash talep ediyor, çılgın yeşil gözleri beni araştırıyor. "Söyle bana. Ya ağzındaki baklayı çıkarırsın ya da seni sikip atarım." Kmsyor. "Oh, doğru, konuşamazsın."

Masanın üzerinde duran telefonuna bakıyorum. Eğer konuşmak istiyorsa, tek seçeneği bu. Ne yapmak istediğini düşünürken çenesi alışıyor. Telepati denemelerinin büyük bir başarısızlık olduğuna şükrediyorum. Sonunda oflayıp puflayarak telefonumu kapıyor. Onu kuağıma atıyor ve ellerimi çözmek için arkamdan yürüyor.

"Sakin bir şey denemeye kalkma," diye uyarıyor, tekrar önüme gelerek. "Tek yapman gereken Wyatt'a bir telefon etmek. Değerli eşinin kalbine bir kurşun sıkar."

Tehdidi tüylerimi diken diken etse de bunun beni korkutmasına izin vermiyorum. Telefonumu elime alıp bir soru yazıyorum.

Ben: Finnick nerede?

"ld," diye tükürdü.

Yalancı. Nerede o?

"Ayağa kalk. Zamanımız tükeniyor. Seni burada sikmeyeceğim."

Beni becermek işe yaramayacak. Onu gördüğüm anda aramızdaki bağ kuruldu.

"Yani?" diye tersliyor. "Asla mhrlemedin."

Ben: Henüz değil.

Alay ediyor, bana acıyan bir bakış fırlatıyor. "Sana o arkadaşını becerdiğini söyledi mi? Judd'ı?"

Kanım donuyor. Zihnimdeki karanlığın içinde Cy'ı arıyorum. Ben daha soruyu sormadan dudakları kıpırdıyor.

Duygusuz ve sadece dolunayda. Kimseyle çiftleşmeyi beklemiyordum. Kaderimden uzaklaşmıştım. Bu sadece bir ihtiyacın karşılanmasıydı. Başka bir şey değil.

Hissettiğim öfke tekrar Cash'e odaklandı. Beni Cy'a karşı kışkırtmaya çalışıyor. Bu çaresiz olduğu anlamına geliyor. Tüm durakları çekerek.

Beni becererek aramızdaki bağı koparacağını ve aklımı mahvedeceğini düşünüyor. Ben onun eşi olacağım. Hediyelemleri çalacak. Karanlıkta Cy'ın yanağını okşuyorum. Ama bu işe yaramayacak, değil mi?

Sen benimsin, diye homurdanıyor Cy, bana güven veriyor. *Hep öyleydin ve hep öyle kalacaksın.*

Cash beni kolumdan tutup kaldırırken bir şeyler söylüyordu. Beni kabaca oturma odasından çıkarıp koridordan yatak odasına doğru sürüklüyor.

Çabucak kafamdaki Cy'a bağırıyorum. Boynundaki cihazları tarif et.

Acı dolu bir çabayla bedenini döndürdüğünü hissediyorum. Sonra gözlerinin arasından Rey'i görüyorum. Yaralı ve düzensiz nefes alıyor. Boynundaki cihaz acı verici görünüyor. Öfke beni boğuyor. Bağından içinden uzanarak parmaklarımı havada gezdiriyorum ve metalin boncuklara dönüşmesini izliyorum. Boynundan yuvarlanıp altındaki yaprakların üzerine dökülüyorlar.

Başka kimseyi göremiyorum ama Cy'ı hayal ediyorum. Muhteşem, güçlü, korkusuz Cy. Boynundaki metali görüyorum ve onu suya çeviriyorum. Kurdu, içimde derinlerde bir şeyleri uyandıran ani bir uluma salıyor.

Mate. Mate. Mate.

Bir yatağın üzerine eğildiğimin hayal meyal farkındayım. Giysilerim arkamda yırtılıp atılıyor. Hevesli bir penis, eşofmanımın içinden kıcımlı dürtüyordu.

Bu yanlış.

Eşime ihtiyacım var. Cy'a ihtiyacım var.

Hayvan içgüdüsü, o kadar vahşi, acımasız ve çığ ki, beni içten dışa doğru pençeliyor. Bir uluma, sadece zihnimin içinde duyulmuyor, içimden fişkırıyor. Sesin sadece kafamda değil, fiziksel bedenimde de titreştiğini duyduğumda o kadar şaşıyorum ki, bunun tadını çıkarmak için bir anlığına donup kalıyorum.

Sonra derimdeki acı verici yarılmalar dünyamı karartıyor. Vücudumdaki her kemik hareket ediyor, çatlıyor ve geriliyor. Kıyafetler vücudumdan kopuyor, yatağın üzerinde işe yaramaz yığınlar düşüyor. Boynum kalınlaştığında künyeler kopuyor ve battaniyeye takılıyor. Pençelerim parmak uçlarımdan uzuyor, keskin ve acımasız. Dudaklarımdan bir tıslama çıkarken dişlerim delici noktalara doğru uzuyor. Kaba kıllar gözeneklerimden çıkıp hızla etime yayılırken derim karıncalanıyor.

Güm.

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor ve başımı sese doğru çeviriyorum. Çıplak adama ters ters bakarken düşüncelerim karmakarışık. Yüzü solgun ve yeşil gözlerinde korku parlıyor. Yataktan yere atlıyorum, önünde ileri geri bir yol çiziyorum, bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyor. Dehşet neredeyse tadabildiğim bir koku. Etrafındaki havayı bulandırıyor. Ondaki beslenmek istiyorum. Zayıflığını kurdum olarak ilk yemeğim olarak yutmak.

"Rem," diye mırıldanır Cash, elini kaldırarak geriye doğru yengeç adımlarıyla yürür. "Lütfen, bunun hakkında konuşalım."

Ne hakkında konuşacağız?

Bana tecavüz etmek, benden çalmak ve muhtemelen beni öldürmek istemesi mi? Hayır, onu susturmayı tercih ederim.

Bir adım öne çıktım, duyduğumda boğazını parçalamaya hazırdım. Derin, öfkeli bir uluma.

Arkadaşım arıyor.

Bana doğru son sürat koşuyor. Hiç düşünmeden yatak odasından fırlayıp cama doğru hamle

yapıyorum. Üzerinden atladığımda paramparça oluyor ama kırıklar kürkümden kazasız belasız sıyrılıyor. Pençelerim cama saplanıyor.

Attığım her güçlü adımla yeryüzüne. Kalbimdeki gürleme o kadar yüksek ve vahşi ki, kontrol edemiyorum.

Tek bildiğim ona
ihtiyacım olduğu. Cy.

Kader arkadaşım.

Uluması yaklaşıyor. Onu görmek için çaresizce sese doğru koşuyorum. Yağmur üzerime yağmaya başlıyor, beni iliklerime kadar ıslatıyor. Umurumda değil. Daha sert ve daha hızlı koşuyorum, Cy'ı görme ihtiyacım diğer tüm endişelerimi bastırıyor. Ona ne kadar yaklaşırsam, kokusu o kadar güçlü oluyor. Ağzım onu tatmak için sulanıyor.

Gölgelerin arasından bir şey üzerime saldırıyor. Öfkeli bir hırıltı çıkararak kurdu yere düşürdüm ve dişlerim boğazına doğru ilerledi.

Tehdit değil.

Cy.

Mate. Mate. Mate.

Burnumu yalarken bile kafamın içindeki düşüncelerini duyabiliyorum. Zevk içime işliyor. Ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben sertleştim ve sevişme ihtiyacıyla dolup taşım. Üzerine çıktığımda vücudu hareketsiz kalıyor.

Dostum, diyor zihnimde. *Sik beni.*

Hiç uyardıktan içine girdim. Sadece sert ve şiddetli. Uluyor, ama bu rahatlamış bir ses. Sanki beni sonsuza dek beklemiş gibi. Homurdanıyorum, tohumlarım içimden çıkana kadar birkaç kez içine giriyorum.

Eşim.

Sonsuza

kadar.

Bu sözleri sıcak ve ruhumun derinliklerinde hissediyorum. Bu bağı koparmak yok. Asla. O benim, ben de onun. Kafamın içinde tekrar konuşmaya başladığında ondan daha yeni ayrılmıştım.

Bunu düzgünce yapacağız. Daha sonra. Bir dahaki sefere seni altıma aldığında yatağında. Sana tapınmak için zaman ayıracağım. Şu anda sürüye yardım etmeliyiz.

Ayağa sıçrarken suyu silkeliyor. Peşinden koşuyorum, sürümüzün nerede olabileceğine dair bir ipucu ararken havayı kokluyorum.

Hızla sağanağa dönüşen yağmurda koşarken Cy, *onların incubi değiştiriciler* olduğunu açıklıyor. *Her şey aklıma geliyor. Çocukken öğrendiğim eğitim. Bunun aynı şey olduğunu düşünmek istemedim ama şu anda mantıklı gelen tek şey bu. Doğu onların kralı ve babası. Incubi şekil değiştirenler nesneleri ve insanları büyüleme yeteneğine sahiptir. Ayrıca kokularını gizleme konusunda da çok iyiler, bu yüzden ortaya çıktıklarından beri ne olduklarını bilmediğimiz bu piçlerin yüzüne bakıyoruz.*

Yakınlarda biri inliyor. Çığlık atarak duruyorum, başımı sese doğru eğiyorum. Sesi tanıdığımda, peşinden koşmaya başladım. Bir ağacın yanında yatan, titreyen ve kesiklerle kaplı Finnick inliyor. Boynundaki metal tasma o kadar sıkı ki yüzü morarmış.

Değişmesi gerekiyor, Cy kafamın içinde patlıyor. O şey her neyse, bunu yapmamızı engelliyor. Eğer yer değiştirebilirse, iyileşecektir.

Zihnim metali tüylere dönüştürüyor. Tüylere ondan uzaklaşıyor ve onu serbest bırakıyor. Ona doğru koşarak yüzünü yalıyorum ve omzuna pençe atıyorum. Tekrar inliyor ama özgür olduğunu anlayınca kurduna dönüşmeye başlıyor. Cy çoktan sürünün geri kalanına doğru koşmaya başladı, Finnick ve benim de çok geride kalmayacağımızı biliyor.

Uzaktan tanıdık bir uluma geliyor.

Judd ve Ewan'ın başı dertte. Rey.

Sesi kafamın içinde yüksek sesle yankılanıyor, bize geri bağlandığını şimdi fark ettiğimde bağ

sıcak bir aşinalıkla canlanıyor. Finnick yumuşak bir esinti, ama bağa olan bağlantısı hafifçe de olsa titriyor.

Şimdi.

Özgür kaldığımda, Cy bağ üzerinden açıklıyor, Rey'i onları aramaya gönderdim. Doğu klanı burada ama. Dikkatli olmalıyız.

Şimdi birbirimizle nasıl konuşabileceğimizi açıklayacak olan var mı? Finnick.

Vakit yok. Cy.

Acele edin! Rey.

Ergenlik hormonlarımla dalga geçtiğin için sana hala bir kış kırbacı borçluyum. Bana.

Finnick'in eğlencesi bağ aracılığıyla hissedilebiliyor ve ben de kahkahalarını kafamın içinde duyabiliyorum. Her zaman sinirlenmiştim ama şimdi sadece rahatlama hissediyorum. Bu benim sürüm. Biz biriz. Cy benim, ben de onunum ama onlara bakmak bizim görevimiz.

Bu zihinle konuşma saçmalığı, ne bileyim, on yıl önce öfke nöbetlerine eğilimli mızımız bir çocukken işe yarayabilirdi. Finnick.

Merak etme. Hayatının sonuna kadar durmadan beni dinleyeceksin. Benden asla kaçamayacaksın. Delirene kadar seni taciz edeceğim. Beni.

Tanrı aşkına. Finnick.

Finnick'le dalga geçerken Judd'ı hayal ediyorum. Boynundaki metali. Kuma dönüşmesini sağlıyorum.

Tam zamanında. Judd.

Neredesin sen? Cy.

Şu anda mı? Koşarak uzaklaştı. Van'dan kaçıyor. Judd'ın etkilenmemiş sesi Finnick'i güldürür.

Bu şerefsizleri yakalayacağız. Finnick.

Bir tane buldum! Rey bağın içinden geçiyor. Wyatt East, piç kurusu.

O benim. Cy nefretini kusuyor. Yanlış sürüye bulaşmışlar.

Judd gölgelerin arasından bize doğru sıçırıyor ve birkaç dakika sonra bir canavar onun peşinden koşuyor. Yaratık siyah bir sisle örtülü, yarasa gibi kanatları ve kurt gibi bir vücudu var. Çok korkutucu. Bir an için o geceyi hatırlıyorum. Dehşet beni pençeliyor ve çığlık atarak durmaya zorluyor.

Finnick yanımdan hızla geçiyor ve Rey sağımdan çıkıyor. İkisi de o şeye çarptı -ya da Judd haklıysa Van'a. Judd kayarak durdu, topuklarının üzerinde döndü ve Van'a saldırdı. Üçü de hırlıyor ve çırpınıyor, dişlerini geçirebildikleri her yerden yarattığı ısıyorlar. Van'ın uluması dünya dışından.

Ewan'ı bulmalıyız. Cy. O pisliği halledebilirler. Gidelim, dostum.

Hayal meyal hatırladığım geçmişimden sıyrılıp Cy'ın peşinden gidiyorum. Sert bir sol yapmadan önce havayı kokluyor. Bir dere boyunca koşuyor ve üzerinden atlıyoruz. Hâlâ insan formunda olan Wyatt, Ewan'ın çıplak bedeninin üzerinde duruyor. Ben zihnimde Ewan'ın boynundaki metali kaşmir bir atkıya dönüştürürken Cy Wyatt'a saldırıyor.

Bang!

Cy bağırıyor ve yere düşüyor. Wyatt'ın kahkahası beni iliklerime kadar sarsıyor. Elindeki silaha dehşet içinde bakıyorum. Metali bir ayı kapanına dönüştürüp koluna geçiriyorum. Wyatt o şeyi çekip çıkarmaya çalışırken çığlık atıyor. Hiçbir yere gitmiyor.

Cy! Vücudunun üzerine atlayıp tüylü göğsündeki kanı yalayarak temizliyorum.

Ne oldu? Rey.

Cy yaralandı! Judd.

Onları görmezden gelerek göğsündeki kurşunu düşünüyorum ve zihnimi dışarı sızan daha fazla kana kaydırıyorum. Yavaşça yarayı kucaklıyorum ve yavaşça kapanmasını izliyorum.

Ewan'ın hırıltıları yakınlardan duyuluyor. Etlerin yırtılması ve kemiklerin kırılması, Alfa'sını öldürmeye çalıştığı için Wyatt'tan intikam aldığı anlamına geliyor.

Cy titriyor ve beni okşamak için bağın içinden uzanıyor. *Şifacı mı?*

Öyle görünüyor. Burnunu yalıyorum. Ayağa kalkabilir misin?

Titreyerek ayağa kalkar ve Wyatt'ın ormanın zeminindeki parçalanmış bedenine bakarak sinirle homurdanır.

Benim olması gerekiyordu, Ewan.

Finnick koşarak geliyor, yüzü kan içinde. *Uyursan kaybedersin, ihtiyar.*

Judd yanından geçerken Finnick'in kulağını ısırır ve onun ciyaklamasına neden olur, ardından da yaraları koklamak için Ewan'ı yakalar.

Theb burada. Bir yerde. Cy'ın mavi gözleri bana bakarken şiddetle yanıyor. Cash de hala dışarıda bir yerde.

Cash'le başa çıkabilirim ama Theb'le yüzleşme fikri bağlarımda bir endişe dalgası yaratıyor. Tüm sürü arkadaşlarım hep bir ağızdan homurdanıyor, tüyleri diken diken oluyor ve sanki beni sadece düşüncelerimden korumak istercesine etrafımı sarıyorlar.

Bu gece bitecek. Cy'ın yemini üzerime çöküyor ve beni hala üzerime yapışan korkmuş çocuksu anılardan kurtarıyor.

TWENTY-THREE

Cyrus

Havada ölüm var ve zafer gibi kokuyor.

Yine de kendimi aşmamam gerektiğini biliyorum. Theb East psikopat oğluyla birlikte dışarıda. Hayatlarımız bu gece bu orospu çocuklarının işini bitirmemize bağlı. Onları sadece dişlerimle yavaşça parçalara ayırırken acılarını çekmeyi arzuluyorum.

Sert, patron. Finnick. Ama ben tamamen oradayım.

Diğer sürü üyelerinden içimde bir onay korosu yankılanıyor. Remy hariç hepsi. O çok sessizleşti. Bu endişe verici ve onu rahatlatmak için bağın içinden uzanmamı sağlıyor.

Dostum, sesleniyorum. Benim tatlı dostum.

Ben iyiyim, Remy beni temin ediyor. Hadi şu pislikleri bulalım.

Ve sonra ikiniz hakkında uzun bir konuşma yapıyoruz. Rey.

Bunun garip olduğunu düşünen bir tek ben varım sanıyordum. Finnick.

Sadece sen değil. Ewan.

Kabuslar. Haksız mıyım? Finnick.

Tam bir malsın, Finn. Judd.

Remy'ye odaklanmak için hepsini görmezden geliyorum. Ondan gelen kararlılık bağın içinden geçiyor, bu da hissettiği soğuk, her şeyi tüketen korkudan çok daha iyi hissettiriyor. Burnu yere doğru eğilmiş, sadece onun kokusunu aldığı bir izi takip ediyor. Ben onun arkasına düşüyorum ve sürünün geri kalanı da aynı hizaya geliyor.

Oğlumuzdan tam bir Alfa titreşimi alıyorum. Finnick.

Çünkü o senin alfan, ona hırlıyorum.

Ama sen... Finnick'sin. Bizi bilgilendirmek ister misin, dostum?

Remy ona gösterdiğim tüm anılarımı Cash'le yaptığı konuşmayla birlikte bağın içinden geçirdi. Artık biliyorlar. Remy benim kader arkadaşım. Artık her şeyi paylaşıyoruz. Liderliği bile. İkimiz de Alfayız, krallar için doğduk ve liderlik etmek kaderimizde var.

Kader arkadaşlarının bakire falan olması gerektiğini sanıyordum. Ewan.

Şimdi olmaz. Rey. Bunu konuşmanın zamanı değil. Pastırma, yumurta ve krep yerken tartışabiliriz. O piçleri öldürdükten sonra.

Kahretsin, açlıktan ölüyorum. Finnick.

Suçluluk duygusu içimi gıdıklıyor, utancımı herkese gösteriyor. Judd yüzünü buruşturuyor çünkü korkumu hissediyor. Gerçek eşimi beklemediğim gerçeğini.

Judd'ı becerdiğini biliyorum. Remy. Ama biz zaten on sekiz yıl önce bağlanmıştık, bu yüzden onunla çiftleşme bağını tamamlamak için gerekli olan duygusal bağı asla kuramadın. Sen her zaman benimdin, ben de her zaman senin.

Oh, güzel. Finnick. Judd, bu demek oluyor ki sonunda Ewan'la yatabilirsin ve boğazın yırtılmaz.

Dışarı.

Finnick! Ewan ve Judd aynı anda, bıkkınlık dolu seslerle.

Şimdi dedikodu zamanı değil. Rey. Başka sessizlik isteyen var mı? Sadece ben mi?

Bence sizi kafamın içinde duymak çok havalı. Finnick. Seks yaparken hepinizi gözetleyeceğim.

Sapık. Rey.

Geçen dolunayda ben taşakların dibindeyken böyle dememiştin. Finnick! Bu sefer herkes.

Sürümüzün şakacı şakalaşmaları Remy'nin durmasıyla kısa kesiliyor. Karanlık mürekkepli bir sis gibi bize doğru yaklaşıyor. İçinde her ne saklıyorsa yanlış, hasta ve sapkın.

Canavar. Remy.

Theb East, diye düzeltiyorum, babamın tüm dersleri içime akıyor. Canavar değil. Tiyatroya meraklı bir inkübi şekil değiştiriciden başka bir şey değil. Çocukken seni öldüremezdi. Artık sürümüzün Alfa'sı ve benimle kader arkadaşı olduğun için bunu asla yapamayacak. Kaderimizde birlikte olmak varmış.

Remy bu sözler karşısında daha da dikleşir ve başını çevirerek karanlığa bakar. Ama yalnız değil. Ben onun yanıdayım ve sürümüz de arkamızda. Bizler avcıyız. Kurtlarız. Gecenin yırtıcıları. Onları takip edeceğiz, sıkıştıracağız ve parçalara ayıracağız.

Bizim işimiz bu.

İçgüdüsel olarak yapmaya yönlendirildiğimiz şey.

"Kral Graves," diyor derin, gırtlaktan gelen bir ses karanlık sisin içinden. "Ve Kral Thatcher. Ne kadar sevimli."

Cash gölgelerin arasından bir kahkaha atar.

Sisin içine doğru koşmuyoruz ama sis bize doğru yaklaşırken hareketsiz kalıyoruz, üzerimizden geçerken kürkümüzü yalıyor ve bizi karanlıkta örtüyor.

Eninde sonunda kendini gösterecektir. Kuluçka değiştiricileri böyle yapar. Yaptıkları işi harika bir şekilde gösterirler. Bu hem sanat hem de onlar için bir uyarı. Incubi şekil değiştirenler, kurbanlarını siktiklerinde onlardan güç alan, cinsel güdülerini olan varlıklardır. Bu canavarın Remy'nin tüm ailesinin ölümünden sorumlu olduğu gerçeği, beni zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titretiyor. Acı veren her şeyi aklımın bir köşesine itmek yerine babamın bana öğrettiklerini hatırlasaydım bunu önleyebileceğim için daha da öfkeliyim.

Bunu uzun zaman önce öğrenmek faydalı olabilirdi. Finnick.

Biliyorum. Suçluluk duygusu dayanılacak gibi değil. Siktir, biliyorum. Özür dilerim.

Remy o gecenin anılarını bağdan geçirip kafamın içine sokuyor. Vahşi ve iğrenç. Theb East küçük Remy'yi almaya çalıştı. Neyse ki başaramadı. Bu, Remy'nin Theb denerken yaşadığı travmayı daha az korkunç yapmıyor. Theb tüm o kampçılarla, Remy'nin annesiyle ve Hope'la başarılı oldu.

Tatlı gülümsemesi ve siyah saçlarıyla bir zamanlar tanıştığım küçük kızın gözümün önüne gelmesi, içimde yanan ateşi daha da körüklüyor.

"Kral Thatcher," diye sesleniyor Theb, sesi ağaçlarda yankılanıyor. "Gel bize katıl. Oğluma katıl ve biz yönetimi devraldığımızda ve ben sonunda görevi bıraktığımda ikiniz birlikte tüm Kurtlar Krallığı'nı yönetebilirsiniz. Oğlum bir Alfa ve kral olmak için uzun zamandır bekliyor. Yakında."

Havayı kokluyorum, bir koku yakalamaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum çünkü incubi shifter'lar kendilerini maskelemekte inanılmazlar.

"Birden fazla krallık yerine tek bir krallık olabilir," diye açıklıyor Theb. "Güç bize ait olabilir ve

bizi yalnız bırak."

Nefret bağı içinde dolaşıyor. Remy'nin korkusu yok olurken intikam hırsı çirkin yüzünü gösteriyor. Öfkesi etrafımızı saran sis kadar siyah. Onun sinsice uzaklaştığını hissediyorum. Bir an için, onlara katılacağından endişe ettiğim için korku bağımlı çekiştiriyor.

Remy'nin kahkahası -sadece kafamın içinde duyabileceğim derin, zengin, güzel bir ses- bana doğru yankılanıyor.

Sonra küçük pislik bana zihinsel bir orta parmak gösterdi.

Asla onlara katılmayacak. Asla.

Artık biriz. Belki de hep öyleydik. Belki de Remy ilk nefesini almadan çok önce kartlarda yazılıydı.

"Kardeşlerimi öldürdünüz," diye tıslıyor Cash yakın bir yerden. "Bunun için hepiniz öleceksiniz." "Cash," diye homurdanır Theb uyarı için.

"Hayır," diye tersler Cash. "Bu saçmalıklardan bıktım usandım. Bunların hepsi senin için büyük bir prodüksiyon baba. Onları öldürelim ve bu işi bitirelim. Bu sefer temelli. Yoksa bunu başarabilecek misin? Görünüşe göre geçen sefer başarısız oldun."

"Yeter!" Theb'in kükremesi ağaçların arasında yankılanıyor ve Cash'in inlemesine neden oluyor.

Theb'in kontrolü elinde tutma ve en güçlü olma ihtiyacı yüzünden oğlunun bir Alfa olarak yükselmesine henüz izin vermediğini o anda anlıyorum. Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Cash'in zayıflığını bildiğim için kokusunu alıyorum.

Elbette, hiçbir şey gibi kokmuyor, ancak Beta statüsünde tutulmasına duyduğu acı güçlü ve havayı doyuruyor. Remy'yi kandırma ve ikna etme çabalarının işe yaramamasının nedeni de muhtemelen bu. Ağaçların arasına dalıp, ağzını ve vücudunu arkadaşımın her yerine sokan o pisliğin peşine düşüyorum.

Benimkini.

Gölgelerin arasından tam bir deparla çıktığımda Cash şaşkın bir çığlık atıyor. Benden kaçmaya çalıştı ama ben daha hızlı ve daha güçlüydüm - lanet olası bir Alfa. Vücudunu yere çarparak onu ağırlığının altına aldım. İnkübi şekil değiştiren, kemikli kanatları olan büyük ve korkunç bir şeye dönüşmeye çalışıyor ama dişlerim boğazını sıkarken şekil değiştirmesini durduruyorum. Uluması, inançsızlığın gürültülü bir sesiydi. Vicdan azabı duymadan boynundaki kasları parçalıyor, etini, kemiğini ve kanla dolu kalın damarlarını çekip çıkarıyorum. Pisliği tükürüyorum ve yüzüne doğru ilerleyip kemiklerini jilet gibi keskin dişlerimin arasında eziyorum. Ondaki gelen sesler çatırtı, çıtırtı ve patlamalardan ibaret. Hiçbir kelime yok. Yalvarış yok. Sadece ölümün sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Bir uğultu havayı delip geçiyor ve beni elimdeki görevden alıkoyuyor. Para gitmiş.

Eşimi almaya çalışan adam -incubi şekil değiştiren- gitti. Memnuniyet içime işliyor, ben ve sürü arkadaşlarım arasındaki bağı parlak, ışıltılı altın tonlarıyla aydınlatıyor.

Birileri vahşete bayılıyor. Finnick.

Böyle devam edersen sana pastırma yok. Rey.

Remy nerede? Judd.

Gitmiş. Ewan.

Onları hissettiğim yere doğru hücum ediyorum ve Remy'nin orada olmadığını görünce hayal kırıklığı içinde inliyorum. Panik içime doluyor, beni boğmakla tehdit ediyor, ama Remy güvence verdiğinde rahatlıyorum.

Bu onda.

O Alfa. Benim Alfa'm. Benim korkusuz kader ortağım. Erkeğe dönüşen bir çocuk, yırtıcı ve koruyucuya dönüştü. Benim. Benim. Benim.

Theb gösteri mi istiyor?

İçinde biraz çalıntı karanlık olan küçük Remy'm ona hayatının gösterisini sunmak üzere.

TWENTY-FOUR

Remy

Siyah sisi kendimden uzaklaştırıyorum, yağmurla ıslanmış bir açıklığı ortaya çıkarmak için onu bir daire şeklinde süpürüyorum. Ortasında duran, kanatlarını açmış, kamburlaşmış Canavar. Ya da Cy'ın dediği gibi Theb East.

O gece aileme saldırdığında, kendimi kapatmıştım. Dehşet beni bütünüyle yuttu. O şey beni canlı canlı yemeye ve yaşam gücümü yok etmeye çalıştı.

Başarısız oldu.

O zamandan beri çok
büyüdüm. Artık dişlerim ve
pençelerim var. Karşılık
verebilirim.

Theb'in karanlık kıkırdaması tehditkâr ve kötü niyetli, boynumdaki tüyleri diken diken ediyor ve boğazımdan bir hırıltı çıkarıyor.

"Sessiz çocuk hırlayabilir," diye düşündü Theb, başını çevirip beni küçümseyerek. "Ama asla konuşamayacaksın. Bundan eminim."

Kıpırdamadan duruyor, her hareketini dikkatle izliyorum. Kıçından bir kuyruk çıkıyor ve tembelce havayı tarıyor. Bu yaratık -bir incubi shifter- babamı öldürdü. Annemi ve kız kardeşimi öldürdü ve tecavüz etti. Bana da aynısını yapmaya çalıştı.

"Sen bir çocuktan başka bir şey değilsin." Theb yine güler. "Ya da küçük bir yavru mu demeliydim? Sen de baban gibi zayıfsın. Bahse girerim kız kardeşin gibi sızlanacaksın." Hırılıyor. "İçiniz rahat olsun Kral Thatcher, bu sefer canınıza okuyacağım."

Tükürüğünün üzerime nasıl damladığını hatırlıyorum. Terini, kokusunu ve kürkünü. Çıkardığı sesleri. Ayak bileğime dolanıp bacağımı yana doğru bükten kuyruğunun verdiği hissi. O, rüyalarımın giren ve kalemimin kâğıt üzerindeki her öfke dolu kaydırışıyla günlüklerimin sayfalarında yaşayan canavar.

O öfkeyi Cy'ın adına yazmıştım. İçimdeki öfkeyi döktüm. Başa çıkmama yardım etmesi için dostuma verdim. O zamanlar yaptığım şeyin bu olduğunu bilmiyordum ama şimdi mantıklı geliyor. Cy her zaman beni kaldıran, korkularımdan uzaklaştıran ve bana normallik veren kişiydi. Ve sevgi. O zamanlar kabul edemeyecek kadar kızgın olsam da bana sevgi verdi.

Şimdi o aşkı bütünüyle yutuyorum.

Büyük yudumlarla içiyorum, beni ağzına kadar doldurmasına izin veriyorum.

"Bu gece senin ve sürünün öleceği gece," diye alay ediyor Theb. "Eşini sona saklayacağım, böylece derisini yüzüşümü ve ardından onu sikimle yok edişimi izleyebileceksin."

Onun sözleri içimde korku yaratmıyor.

Onun yerine, içime huzur doluyor. Geçmişime dönüyorum, babamın bana öğrettiği şeyleri hatırlıyorum-

Theb'in kız kardeşimi ve annemi öldürmesini izlediğimde kendimi kapattığım anılar.

"Sen su, hava, toprak ve güneşsin," diyor babam bana sırtarak. "Her şeyin içindesin çünkü var diyen sadece senin içinde değil, senden ayrı. Hepinizsiniz ve hiçbiriniz ve aradaki her şeysiniz."

"Bilmeceler," diye dalga geçiyor annem.

Anlamadığım halde "Bilmeceleri severim," diyorum.

"Geldiğini hissediyorum." Babamın sesi kararır. "Ve eğer gelirse... Eğer başarırsa..."

"Biliyorum," diye güvence veriyor annem. "Kanada dışında ve-"

"Sakın söyleme," diye uyarıyor babam, sesi otoriteyle titriyor. "Hisset. Bil onu. Ve onu bulmak için acele etme. İz bırakma."

"Sen daha güçlüsün," diyor annem. "O kazanamayacak."

"Daha güçlü, evet, ama inanılmaz derecede zeki. Aptal olduğu için bulunduğu yerde değil."

Bölgeler, gelecekler ve diğer birçok yetişkin saçmalığı hakkında sohbet etmeye devam ediyorlar. Ben pencere kenarındaki bitkiye odaklanmış durumdayım. Çiçek çok güzel. Babam çiçeğin ben olduğumu söylüyor. Ben çiçeğin içindeyim. Kırmızı yaprakları düşünüyorum ve mavi olarak nasıl görüneceklerini merak ediyorum. Pigmentleri sanki zihnimle değil de parmaklarımla dokunuyormuşum gibi hissediyorum. Onları kırmızıdan maviye çevirmek çok kolay. Bir düğmeye basmak gibi. Yapraklar maviye dönüştüğünde sırtıyorum.

"Anne! Baba!"

Sirenler çalmaya başlayınca

sözlerim kesildi. Çevre ihlal edildi.

Kötü adamlar burada.

Babamı en son o zaman görmüştüm. Sadece altı yaşındaydım. Annem beni onun cinayetinden korudu ve ben ve Hope'la birlikte kaçmayı başardı. Sonunda Beacon Adası'na inene kadar sonraki iki yılını bizi her yere götürerek geçirdi. Eve dönmüş gibi hissettim. Kalmak istedim.

Beni eşime götüreceğini bilmiyordum.

Başarısız olduğunu düşündü ama eşim beni ormanda titrerken ve ölmek üzereyken buldu.

Keşke ailem beni şimdi görebilseydi. Yeteneklerimin farkında. Korkusuzca. Ölümlerinin intikamını almak için aç.

"Dilsizsin, aptal değilsin," diye homurdanan Theb, deri ve kemikten yapılmış devasa kanatlarını açarak üç kat daha büyük görünmesini sağlıyor. Cash'inkine benzeyen beyaz saçları çamur ve kanla kaplanmış. Kana bulanmış dişleri karanlıkta parlayarak onu uyarıyor. "Kralınızın önünde diz çökün."

Yaklaşıyorum, başım dik ve dişlerim gösterişli. Buradan bakınca önemsiz görüldüğüme eminim. Ama ben çok zayıf, çok küçük ve çok kırık değilim.

Ben güçlüyüm, cesurum, dirençliyim.

Ben su, hava, toprak ve güneşim.

Moleküller, atomlar ve aradaki her şey.

Madde benim olur, zihnimin içinde şekillendirilebilir. Kontrol edebileceğim ve yönlendirebileceğim bir şey. Kan buz olur. Damarlar yılan ve solucan oluyor. Kemiklerin içi boş, kırılğan samandan yapılmış. Deri taşla dönüşüyor, her şeyi içinde tutmak için sertleşiyor.

Atomlar bıçaktır.

Kesme, dilimleme,

yırtma.

Pençemi havaya savurarak keskin kenarları her yerine sürüyorum ve onu içten dışa doğru parçalıyorum. Taşla hapsolmuş incubi shifter'dan gelen acı dolu hırıltı hoş bir sestir. Her organı, kası ve kemiği harap ettiğimden emin olduğumda, taşı tekrar deriye dönüştürüyorum. Theb'in bedeni bir gümbürtüyle yere yığılıyor. Çantamın arkamda, Cy'ın da yanımda olduğunu hayal meyal fark ediyorum. Hepimiz yılanların Theb'in etini delip içinden çıkışlarını izliyoruz. Pençemi bir kez daha savuruyorum ve kuzgunlar tarafından şafak vakti yenmek üzere solucanlara dönüşüyorlar.

Etrafımızdaki sis dağılırken içime bir huzur çöküyor.

Çok yoruldum.

Kurttan insana geçişimi kontrol altına alamadığım için vücudum ağrıyor. Canım acıyor ve çıkardığım inilti duyulmuyor ama bağ sayesinde duyuluyor. Güçlü kollara alınmadan önce yarım saniyeliğine yere yığılıyorum.

Dostum.

Çok güçlü ve

korkusuz. Benim.

Cy'ın mavi gözleri insan formundayken daha az yoğun ama yine de inanılmaz güzel. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Dinlenin. Şimdi eve gidiyoruz," diye mırıldanıyor. "Yanımdayım, küçük Alfa."

Zahmetsizce ayağa kalkıyor, çıplak, bitkin bedenimi kendi bedenine sarıyor. O gece sanki önemli olan tek şey oymuş gibi ona sarıldığımı hatırlıyorum. Bunun kurtarıcım olduğu için olmadığını çok az biliyordum. Benim olduğu içindi. Beni tekrar bulmuştu. Beni kendisinin yapmıştı.

Seni seviyorum Cy.

Bana daha sıkı sarılıyor ve sadece kafamın içinde benimle konuşuyor. *Ben de seni seviyorum.*

Beni duşla iterken Cy'ın dudakları benimkilere karşı sert. Sıcak sprey ağrıyan vücuduma iyi geliyor. Zayıf değil, biraz bile değil. Yaşlı bir adam olmasına rağmen kendini çabuk toparlıyor.

"Surat asman çok şirin," diye alay ediyor Cy, alt dudağımı ısırarak. "Seni yatağın içinde becerdiğimde de somurtacak mısın? Bundan biraz tahrik oluyorum."

Başımı yana eğiyorum, tıpkı şişmiş ve artık acıyan dudaklarıma yaptığı gibi boynumu da ona sunuyorum. Hayal kırıklığına uğratmıyor, etimi ısırıyor ve emiyor, beni kendisininmişim gibi işaretliyor.

Somurtmuyorum.

"Öylesin," diyor tenime karşı, dudaklarında, sesinde ve kalbinde bir gülümseme.

Nasıl yorulmadın?

"Ah, ben öldüm dostum," diye mırıldanıyor, sıcak nefesi beni çılgına çeviriyor. "Ama senin kollarımda olman bana hayat veriyor." Bana çıldırtıcı derecede sıcak bir sırtıma vermek için geri çekiliyor.

Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum. *Ormancılıkla uğraş. Şiirde berbatsın.*

"Şiirlerin kafiyeli olması gerektiğini sanıyordum."

Sessiz ol.

"Çok huysuzsun." Cy iki eliyle kışımı kavırıyor ve beni kaldırıyor. "Birinin kestirmeye ihtiyacı var."

Baba/küçük çocuk rolleri mi oynuyorlar? Finnick. Yalan söylemeyeceğim. Hoşuma gitti. Annem olmak ister misin, Rey?

Gerçekten ölmek istiyorsun, Finn. Gerçekten istiyorsun. Rey.

Dilini tekrar ağzıma daldırdığında Cy'dan başka kimseyi hatırlamıyorum. Sonraki yarım saati bulaşık yıkayarak, öpüşerek ve onun beni acımasızca kızdırmasıyla geçiriyoruz. Su soğuyana kadar zar zor uyandım. Cy'ın dokunuşları beni kuruturken nazik ve tatlıydı. Yüzümü boynuna gömüyorum ve yatağına doğru kısa bir yürüyüşe çıkıyorum.

Beni yere bırakıyor ve yorganı üzerimize çekiyor. İri, sıcak vücudu arkamdan beni sarıyor ve rahatlatıcı kucağına çekiyor.

Onu istiyorum.

Beni becermesi için. Bu şekilde. Erkek, insan formumuzda. Ama çok yorgunum.

"Uyu dostum," diye mırıldanıyor ve başımın arkasını öpüyor. "Zamanımız var. Hayatımızın geri kalanına sahibiz."

Huzurlu bir uykuya daldım. Rüyamda babamı, annemi ve Umut'u görüyorum. Babam bana daha fazla "el çabukluğu" gösteriyor. Peçetelerden kuşlar ve kanepe yastıklarından şekerler yapıyor. Umut ve ben onun yaptığı her tuhaf şeye gülüyoruz. Gülüşünü bir süreliğine unutmuş olabilirim ama bir daha asla unutmayacağıma yemin ediyorum.

Sabahın erken saatlerinde beni uyandıran şey pastırma kokusu. Midem gurulduyor ve Rey'i bana yatakta kahvaltı getirmesi için ikna etmenin ne kadar zor olacağını merak ediyorum.

Olmaz, evlat. Rey.

Alfa, cevap veriyorum. Bana itaat et, kadın.

Cy arkamdan bir kahkaha atıyor. "İyi denemeydi."

Kışına daha önce şaplak attım ve gerekirse yine atarım. Rey.

İddia ediyorum, o bir kereydi. Ve Finnick bunu hak etmişti.

Burnum hâlâ eğri ama bunu hak etmiştim. Finnick. Anne, bana da şaplak atmak ister misin?

Mutfaktan bulaşık sesleri geliyor ve onların boğuşmalarını duyabiliyoruz. Gülümsüyorum ve Cy'a soruyorum,

Judd ve Ewan nerede?

"Bilmek istemezsin," diye homurdanıyor. "Son üç saattir bu boku engellemeye çalışıyorum. Ciddiyim. Nasıl böyle devam edebiliyorlar?"

Dikkatini dağıtmak mı istiyorsun? Aletini kavramak için arkama uzandım. Beni becermeni istiyorum, dostum.

Cy beni sırtüstü yatırıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Dilinin tadı dudaklarımin üzerinde kayarken nefesim kesiliyor. Bağımlılık yapıyor. Onunla sonsuza kadar bu yatakta kalabilirim. Göğüs kaslarımin arasında ve karın kaslarımin olukları boyunca öpücükler bırakırken parmaklarımin saçlarına gidiyor. Dili göbeğimin içine dalıyor ve beni öyle bir titretiyor ki yatak sallanıyor.

Gıdıklanıyorum dostum. Cy.

Gıdıklamayı bırak ve onun yerine em. Beni.

Kıkırdıyor ama Alfa'm itaat ediyor. Sikimin ucunu yalıyor ve sıcak, dar boğazından aşağı yutuyor. Elimde olmadan kalçalarımin kaldırıp onu beceriyorum. Bir zevk gümbürtüsü onun içinde titreşiyor ve içimde mutluluk sarmalları gönderiyor. Üç parmağımin emecek kadar uzun süre boşalıyor ve sonra sanki ona çok ihtiyacı olan bir şeyi verecekmiş gibi sikimi emmeye geri dönüyor. Kendimi kaybettim

büzülmüş kış deliğimde kaygan bir saldırı hissettiğimde ağzının aletimde mucizeler yarattığını hissediyorum. İçgüdüsel olarak irkiliyorum, geçmişimden kalan kısa bir korku dalgası bana yapıyor, ama Cy vahşi bir hırıltıyla düşünceleri kovalıyor. Zihnimi düşünceleriyle, güvenceleriyle, sesiyle ve dokunuşuyla dolduruyor. Parmağı içime batıyor, beni hoş bir yanıkla geriıyor.

Cy bana asla zarar
vermez. O beni seviyor.

Bu hatırlatma beni rahatlatıyor, vücudum titriyor ve daha fazlası için ağrıyor. Seğiren, zonklayan sikimi höpürdetirken, önce bir, sonra iki parmağıyla kıcımı parmaklıyor. Üçüncüyü de içime sokmayı başardığında artık dayanamıyorum.

Durmasını istediğimden
değil. Gitmesine ihtiyacım
var, gitmesine, gitmesine.
Beni onunla doldur.

O içimde gömülüymen boşalmak için can atıyorum. Düşüncelerim gün gibi açık olmalı çünkü parmaklarını dışarı kaydırıyor. Avucunun içine tükürürken mavi gözleri içime bakıyor. Bu çok pis ve vahşi. O benim kurdum. Eşim. Her şeyim. Tükürüğüyle sikini sıvazlıyor ve sonra şişko başını benim hevesli, göz kırpan deliğime yerleştiriyor. Tepesini içime iterken içinden bir inilti yükseliyor. Aleti kalın ve uzun. Beni ikiye böleceğini biliyorum ama umurumda bile değil.

Ben istiyorum.

Onu istiyorum.

Varlığının her zerresiyle ona ihtiyacım var.

Sert bir hamleyle içimin derinliklerine doğru iterken deliğimde ve omurgamda ateşli bir yanık oluşuyor. Onun düzensiz, kontrolsüz hareketlerine bayılıyorum. Vücuduma her derin sürüşünde homurdanıyor, inliyor ve küfrediyor.

Mümkün olan en iyi şekilde acıtıyor.

Her şeyi onunla birlikte hissetmek istiyorum. Acıyı. Zevk. Aradaki her şeyi.

Vücudu titreşirken dudakları dudaklarıma çarpıyor. Boşalmak istiyor. Bunu hissedebiliyorum. Beni sıcak tohumuyla dolduracağını bilmek, kendi boşalmamı bulmamı sağlıyor. Zihnimin içinde çılgılık atarken etrafımda yıldızlar parlıyor. Hiçbir kelime çıkmasa da, Cy bir elini ağzıma kapatıyor, parlak mavi gözleri parlak ve heyecan verici. İçime sıcaklık doluyor, boşalırken siki sertçe titriyor. Ayrılmış dudaklarına ve içinden yankılanan iniltiye odaklanıyorum. Sanki sonsuza dek boşalacakmış gibi geliyor ve sonra bitkin ve kemiksiz bir şekilde üstüme yığılıyor. Aleti içimde yuvalanmış bir şekilde duruyor, kaçamasın diye dölünü tıkıyor.

Bayıldım.

Onu seviyorum.

Boynumu öpüyor, dudakları benekli tenimde saygıyla geziniyor. Bu, geçmişin hala yaşandığını ve acı verici olduğunu, ancak şimdiki zamanın güzel ve baskın bir sevgiyle dolu olabileceğini hatırlatıyor.

Ben de seni seviyorum, küçük Alfa.

Söylenmemiş sözler hiç bu kadar tatlı gelmemiştir.

EPILOGUE

Cyrus

"Dava kapandı o zaman?" Jax kara kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak soruyor.

Yanımda oturan FBI ajanı Nathan Young başını sallıyor. "Bundan sonrasını biz hallederiz, Şerif. Davadaki yardımlarınız için minnettarız."

Jax muğlak cevaplardan ya da FBI'ın kasabaya nasıl gelip yönetimi ele geçirdiğinden pek hoşlanmamış gibi görünüyor ama teslim olmak için elini kaldırıyor. "Peki, tamam. Açıkçası, o katil gittiği ve benim yetki alanımdan çıktığı sürece umurumda değil."

"Onu bir daha asla görmeyeceksin," diye yemin ediyor Ajan Young. Bakışlarını bana doğru kaydırıyor ve gülümsüyor. "Sizi temin ederim."

Bu sabah Brigs Ferry Bay polis karakoluna gelmeden önce Ajan Young ilk olarak benim kamarama uğradı. Jax'ın bilmediği ve asla bilmeyeceği şey, Ajan Young'ın bir FBI ajanından daha fazlası olduğudur. O da benim gibi. Kurtlar Krallığı'nın bir büyüğü tarafından Doğu ailesinin yol açtığı sorunları düzeltmek için gönderildi. Her yerde East ve ailesini arıyorlardı ama tıpkı Brigs Ferry Körfezi'nde bizi atlattıkları gibi onları da atlatıyorlardı.

Ayrıca babamın tahtının varisi olarak niyetim hakkında beni sorguladı.

Cevap, kısaca, hiçbir şey yok. Hiçbir niyetim yok. Günlerimin geri kalanını herkesten uzakta, sürümle birlikte geçirmekten mutluyum.

Remy'nin başka planları vardı.

Mutfağa nasıl uçarak girdiğini ve kelimeleri beynime nasıl soktuğunu hatırlayınca bir sırtışı bastırıyorum.

Hayatta olmaz, dostum. Sonsuza kadar saklanmayacağız. Bu bizim kaderimiz.

Beacon Adası'nda saklı kalmayı ne kadar istesem de, bize başka yerlerde ihtiyaç var. Kalıcı olarak değil ama zaman zaman ortaya çıkmamız gerekiyor. Zamanımızın bir kısmını Maine'de, geri kalanını da Kanada'da geçirmemize karar verildi.

Alfa'm konuştu.

Her zaman kontrolcü, otoriter bir pislik değilim.

Tıpkı yüzde doksan sekiz gibi, Remy kafamın içinde alaycı bir sesle cevap veriyor.

Dikkatli ol, evlat. Seni Cato'nun önünde utandırmak istemem.

Remy alay ediyor. *Yapamazsın.*

Bir Alfa'ya meydan okuma. Ben gülümsemeyle dövüşürüm. *Arkadaşının önünde kıştırılıp sikilmek istemiyorsan tabii.*

Muhtemelen hoşuna giderdi. Remy inliyor. *Bana sırtıyor. Yemin ederim, bir insan için oldukça anlayışlı.*

Ajan Young ve Jax'e "İzninizle," diyorum, "eşimi, daha doğrusu kocamı almam gerekiyor. Bir işim çıktı."

Aletim.

Jax bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Koca mı? Bir seri katili avlamaktan evlenmeye ne zaman vakit buldun?"

Omuz silkiyorum ve onlardan uzaklaşırken Ajan Young'a göz kırpıyorum. Young insanlarla arasını düzeltebilir. Bu onun işi. Benim işim eşimi bulmak, onu soyamak ve uluyana kadar becermek.

Yine yapıyorlar. Finnick. Aletim sonsuza dek sertleşecek. Kafamdan

çık, uyarıyorum.

Çok geç. Judd. Bunu sen yaptın Cy. Artık seninle sıkışıp kaldık.

Ewan'ın ağzı sikişinin etrafındayken bunu nasıl bu kadar sakın söyleyebildin? Finnick.

Judd'ın hırıltısı öfkeli. Yine mi bizi izliyorsun?

Onu öldürme. Ewan. Kıpırdamadan dur. Daha işimiz bitmedi.

Hepinizden nefret ediyorum. Rey'den. Remy hariç tabii. O benim bebeğim.

Çantamı görmezden gelerek merdivenleri ikişer ikişer çıkıp Cato'nun sahibi olduğu *And Puppies!* bakım salonuna gidiyorum. Cato'yu Remy'nin pelerindeki tüylerin tozunu alırken buluyorum. Seksi küçük Alfa dostum Remy sırtıyor, kahverengi gözleri sevgi, hayat ve sessiz kahkahalarla parlıyor.

Tanrım, onu seviyorum.

"Şerifin sana ihtiyacı var Cato," diye homurdanıyorum, gözlerimi Remy'den ayıramıyorum. "Hızlı koşsan iyi olur."

Cato bir kahkaha atıyor. "Ahh, aşık olmak. Bir gün bunun nasıl bir his olduğunu anlayacağım ve o zaman ikinizin de yüzüne vuracağım."

Pelerini çekip çıkarır ve bir kenara koyar. Parmaklarını oynatarak Remy'ye veda ediyor ve zıplayarak merdivenlerden iniyor. Arkadaşıma ağzımla saldırmadan önce bir an durup onu gözlerimle beceriyorum.

Yağsız kaslarının üzerinde dar duran siyah bir Henley giymiş. Giydiği siyah kot pantolon şık deliklerle parçalanmış ve bağcıkları çözülmüş siyah botları bu kadar seksi olmamalı. Dudaklarında bir sırıtişla aynaya bakıyor, saçlarını bazen yaptığı gibi dikleştirene kadar jöle ve tarakla uğraşıyor. Sabırlıyım, mükemmelleştirmesine izin veriyorum. Saniyeler içinde, onu mahvettiğimde onu da mahvedeceğim.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ve hınzır bir sırıtiş dudaklarını yukarı kaldırıyor. Onu mahvetmemden hoşlanıyor. Sanırım bu onun en sevdiği hobisi. Sikişmek. Çocuk da bu işte oldukça iyi.

Oldukça iyi mi? Kaşları çatıldı.

"Çalışmaya başlasan iyi olur," diye takılıyorum. "Hâlâ bir prens gibi sikişiyorsun, Kral Thatcher."

Kendini bana doğru fırlatıyor ve bizi duvara öyle bir çarpıyor ki neredeyse duvarda bir delik açıyoruz. Yine de öpücükleri çok tatlı ve seksi.

Artık eve gidebilir miyiz?

Aç sorusuna gülümsedim. "Dışarı çıkmak için can attığını sanıyordum, mahkûm."

Fikrimi değiştirdim. Şimdi beni eve götür Cy ve beni sonsuza dek altına hapsedebilecekmişsin gibi becer.

Arkadaşım bana meydan okumayı sever.

Onu sonsuza dek yanımda tutabilirim ve tutacağım. O benim.

Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacak.

Ahlak Vardiyası'nı beğendiyseniz ve Şerif Bell ile Brigs Ferry Bay'ın karakterleri hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız [Şerif'in Sırrı](#)'na göz atın!

Daha fazla paranormal romantizm ister misin?
Ateşli, gerilimli ve tuhaf bir şekilde komik [Delinquent Demons](#)'a göz atın!

KINGDOM OF WOLVES

Dikkatli ol... Bu Alfalar ısırır!

Psikopat ve sahiplenici kurt alfalar, sarhoş edici ilişkiler ve kaderli eşler içeren ortak bir evren olan Kurtlar Krallığı'na girin.

Terbiyenizi kapıda bıraktığınızdan emin olun, bu kurtlar istedikleri kişi söz konusu olduğunda nazik davranmazlar.

Bu hikayelerin hepsi aynı dünyada geçmektedir ve herhangi bir sırayla okunabilir. Bazı kitaplar tek başına, bazıları ise bir serinin başlangıcıdır.

Hikayem, *Ahlakın Değişimi*, bağımsız bir MM romantizm hikayesi.

Kurtlar Krallığı'ndaki kitaplar:

[*Vahşi Ay*](#) yazan C.R. Jane & Mila Young

[*Lost*](#) by M Sinclair Yazar

[*Torn to Bits*](#) by Katie May

Lexi C. tarafından [*Crossed Fates*](#) Foss & Elle Christensen

K Webster tarafından *Ahlakın Değişimi*

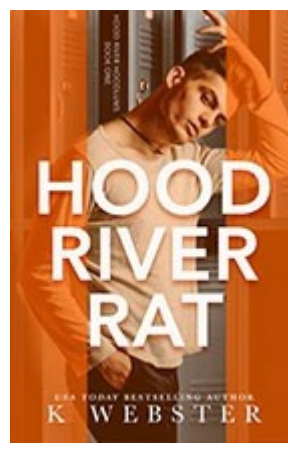
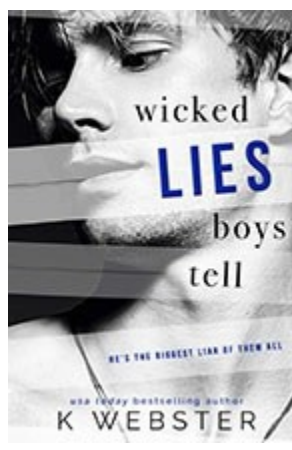
[*Rabid*](#) by Ivy Asher & Raven Kennedy

[*Alpha's Claim*](#) by Amelia Hutchins [*A*](#)

[*Lycan's Rage*](#) by Theresa Hissong

[*Lanie Olsen*](#)'den [*Lunacy*](#)

(Bu MM romantizmini beğendiyseniz, lütfen K Webster'ın [*Wicked Lies Boys Tell*](#) veya [*Hood River Rat*](#) gibi diğer kalp durdurucu MM romantizmlerine göz atın!)

K Webster'dan tüm MM romansları:

Dane

Çocukların Hood River

Rat'e Söylediği Kötü

Yalanlar

Onunla Gözyaşı

Dökmeden

Kalmamı Sağladı

Şerif'in Sırrı

ACKNOWLEDGEMENTS

Kocama teşekkür ederim. Sen tanıdığım en destekleyici adamsın. Seni seviyorum!

Krazy for K Webster's Books okuyucu grubuma kocaman bir teşekkür. Hepiniz delicesine destekçisiniz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Perde arkasında bana her zaman yardımcı olanlara kocaman bir teşekkür. Elizabeth Clinton, Ella Stewart, Misty Walker, Holly Sparks, Jillian Ruize, Gina Behrends, Wendy Rinebold, Ker Dukey, J.D. Hollyfield, Nicole Blanchard ve Chelsea Timms-siz bayanlar benim kayamsınız!

Bana dostluklarını ve desteklerini esirgemeyen yazar arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz.

Yazdıklarımı her zaman paylaşmak için ellerinden gelenin fazlasını yapan büyük küçük tüm blogcu arkadaşlarıma teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız! #AllBlogsMatter

Kasi, bu kitabı düzenlediğin için çok teşekkür ederim. Harikasin!

Stacey, bu kitabı biçimlendirdiğin için çok teşekkürler! Çok yetenekli ve inanılmazsın! Seni seviyorum!! Nicole, yaptığın her şey için teşekkürler!

IndieSage PR, Candi Kane PR ve GRR'a (Gay Romance Reviews) çok teşekkür ederiz!

Son olarak, ama kesinlikle en önemlisi, hikayemi dinlemeye istekli olan ve karakterlerimden benim gibi keyif alan tüm harika okuyuculara teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel!

ABOUT THE AUTHOR

K Webster *USA Today* Çok Satanlar listesinde yer alan bir yazardır. Kitapları birçok kategoride en çok satanlar listesinde yer almış, birçok dile çevrilmiş ve sesli kitaplara uyarlanmıştır. Kocas, iki çocuğu ve Mavi isimli köpeğiyle birlikte "Tornado Alley "de yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, bol miktarda kahve içiyor ve uzaylıları araştırıyor.

K Webster'ı takip edin

[Bülten](#)
[Web sitesi](#)
[E-posta](#)
[Facebook](#)
[Twitter](#)
[Goodreads](#)
[Instagram](#)
[BookBub](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.